

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 63

Ple del Parlament

Sessió 33, segona i darrera reunió, dijous 23 d'octubre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre l'adaptació dels municipis de les Terres de l'Ebre als impactes del canvi climàtic 300-00196/15	3
Interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica 300-00198/15	10
Interpel·lació al Govern sobre polítiques educatives 300-00197/15	17
Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos 300-00195/15	25
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de treball 300-00199/15	32
Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords del pacte d'investidura en matèria de rehabilitació 300-00193/15	39
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya 302-00150/15	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar 302-00151/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya (continuació) 302-00150/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar (continuació) 302-00151/15	71
Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'impuls de la revisió i l'anul·lació de la sentència contra Francesc Ferrer i Guàrdia 401-00043/15	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge 302-00152/15	73

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics	
302-00153/15	83
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic	
302-00154/15	92
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives	
302-00155/15	102
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge (continuació)	
302-00152/15	112
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics (continuació)	
302-00153/15	113
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic (continuació)	
302-00154/15	113
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives (continuació)	
302-00155/15	114

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 33.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Molt bon dia. Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre l'adaptació dels municipis de les Terres de l'Ebre als impactes del canvi climàtic

300-00196/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'adaptació dels municipis de les Terres de l'Ebre als impactes del canvi climàtic. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Bon dia, consellera Paneque, diputats i diputades. Avui li faig una interpel·lació a vostè, però segurament aquí toco Territori, toco Presidència, toco Interior, toco Agricultura, però bé, mira, aprofitem que és la portaveu del Govern i, per tant, és la veu de tots i, per tant, ja em va bé, aquesta interpel·lació.

Bé, com saben, les Terres de l'Ebre fa set anys que patim aiguats excepcionals i recurrents, sobretot a les Cases d'Alcanar, Alcanar Platja, on hi ha punts concrets de risc per a la vida de les persones. També ho hem patit enguany més a l'interior, a Godall, Santa Bàrbara, a Amposta. El 29 d'octubre de 2024, ara fa un any, va suposar un abans i un després de la dana del País Valencià, i la mala gestió que en va fer el Govern del País Valencià, evidentment, va acabar amb la vida de 229 persones. Tot això va comportar la petició al Parlament de Catalunya d'un debat monogràfic sobre la prevenció i la gestió de les emergències davant dels efectes del canvi climàtic, que vam celebrar el 28, 29 i 30 de gener d'este any.

En aquell moment, i entenent que la catàstrofe natural que va acabar en tragèdia humana suposava un punt d'inflexió, des d'Esquerra Republicana vam fer evident la necessitat de, com a país, disposar de les estructures adequades per donar una bona resposta a emergències com aquella. Vam advertir que prèviament era imprescindible parlar de les causes, de la virulència i la recurrència d'estos fenòmens climàtics extrems, que provoquen situacions d'emergència cada vegada més devastadores als Països Catalans i a la resta del món. I, sobretot, vam constatar que era imprescindible actuar: manifestàvem la necessitat de promoure canvis estructurals tant per mitigar les causes que acceleren el canvi climàtic com per minimitzar-ne les conseqüències.

Avui, Esquerra Republicana volem posar l'accent en l'adaptació dels impactes del canvi climàtic als municipis de les Terres de l'Ebre després de la recurrència d'episodis de pluges torrencials que han tornat a colpejar les comarques del Montsià i del Baix Ebre. I ho faré amb voluntat constructiva, consellera, però amb la severitat necessària, quan hi ha en joc la vida de tantes persones, veïns i veïnes de la Ràpita, Alcanar, Amposta, Freginals, la Galera, Godall, Mas de Barberans, Masdenverge,

Santa Bàrbara, la Sénia, Ulldes, Roquetes, Tortosa i tants altres de les Terres de l'Ebre, veïns i veïnes que cada vegada que es preveuen pluges torrencials miren al cel, s'encomanen a alguna verge i creuen los dits perquè l'aigua que baixarà pels barrancs no se'ls emporti la casa, lo tros o, sobretot, la seua vida o la de la gent que estimen. Encara no ha passat mai res quant a víctimes personals, però tots sabem que estem a no res de patir desgràcies que mos en penedirem.

Consellera, el seu Govern té deures. En té pel que fa a la mitigació de les causes que acceleren el canvi climàtic, i sap que per reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle a Catalunya anem tard. I tenint en compte la recurrència i la intensitat d'estos episodis de pluges torrencials no podem perdre el temps. Cal prendre decisions valentes en l'adaptació del territori i de l'urbanisme d'alguns dels municipis més vulnerables.

Fa un moment li deia que va haver de ser la tragèdia del País Valencià el que va portar-nos a celebrar un monogràfic d'emergències i canvi climàtic, i ara han estat les conseqüències de la borrasca Alice a les Terres de l'Ebre les que han tornat a obrir el debat, posant de manifest que des de llavors gairebé..., no s'ha donat compliment a la gran majoria de les propostes que es plantejaven al monogràfic. Este és només un exemple de tants altres debats, tal com deia ara, que passen a ser estèrils, anuncis que esdevenen tan sols focs d'artifici i compromisos que mai s'acaben concretant.

Lamentablement, a les Terres de l'Ebre som plenament conscients de la diferència abismal entre paraules i fets. I, si no, l'hi podem demanar a Joan Roig, l'alcalde d'Alcanar, que ja el 2021 anava a visitar el ministre Marlaska a Madrid esperant los ajuts del 2018 que no arribaven i li deia que aquell sistema havia de canviar. I el ministre li va dir que s'hi posaven, però la realitat és que avui, el 2025, encara no s'hi han posat.

Un altre exemple més recent: més de cent dies després dels incendis del Baix Ebre, les grans proclames dels membres del Govern quan van visitar la zona no s'han complit. Los alcaldes de Paüls, Xerta, Alfara, Aldover i Tivenys encara esperen una resposta. De fet, vostès cada dia reclamen la necessitat de prevenir els incendis fent gestió forestal. Fins i tot el conseller Ordeig ahir mateix reivindicava aquí, en aquest hemicle, la necessitat de fer gestió forestal, però a l'hora de la veritat a la convocatòria d'enguany hi han destinat menys de la meitat de diners que a la convocatòria anterior i el setanta per cent de municipis que volien netejar boscos s'han quedat sense ajut. Curiosament, n'han quedat fora tots els del Baix Ebre que van patir l'incendi fa uns mesos. Així que un dels motius principals per presentar esta interpellació i la moció que presentarem al següent Ple és fer que les promeses passen a ser realitats, que els acords se complisquen i que els anuncis no quedin en paper mullat.

Consellera, però també diputats i diputades, los escenaris als quals mos enfrontem han canviat, i això fa que sigui imprescindible fer les coses diferents. Hem de canviar i adaptar alguns marcs normatius perquè els governs, de l'Estat i de la Generalitat, donin una resposta actualitzada, adequada i àgil. Reclamo la responsabilitat de tothom, però és lo Govern qui té l'obligació d'actuar o de demanar l'actuació també del Govern de l'Estat espanyol.

Vull posar la banya en algunes urgències que requerixen actuar amb celeritat i valentia. És imprescindible revisar algunes de les polítiques de desenvolupament urbanístic i econòmic i la capacitat de les administracions públiques d'afrontar estos episodis en termes de prevenció, d'autoprotecció i de gestió de l'emergència amb l'objectiu d'adaptar-les a les necessitats i oportunitats de la nova realitat climàtica. Alguns municipis de les Terres de l'Ebre són les zones més vulnerables a l'impacte dels efectes meteorològics, i reivindicuem l'ordenació territorial com a instrument per evitar o minimitzar les catàstrofes provocades per estos efectes meteorològics.

En este mateix sentit, cal promoure un pla de renaturalització de zones vulnerables a les inundacions amb l'objectiu d'implantar solucions basades en la natura per afavorir la permeabilitat i alentir la circulació de l'aigua. Este pla ha d'identificar estes zones classificades en funció del grau de vulnerabilitat, planificar i pressupostar les actuacions que cal fer –també, que ho ha dit la consellera, expropiacions i enderroc– i preveure la convocatòria d'ajuts que facilitin l'execució d'actuacions que minimitzin los danys personals i materials en casos d'inundacions de llits de rius, barrancs, deltes i zones costaneres.

És imprescindible reconsiderar i reformular els actuals ajuts i subvencions per catàstrofes naturals. La recurrència, la intensitat i l'abast no són els mateixos que abans. I, en este sentit, cal adaptar estos recursos extraordinaris a les necessitats dels ajuntaments, de les activitats econòmiques afectades, de la pagesia i de la ciutadania en general: més agilitat a l'hora de pagar, més adaptabilitat a les necessitats reals i més flexibilitat per donar respostes ajustades.

Consellera, encara que no és la seua competència directa, vull fer esment –que ho faré a la rèplica– d'aspectes durant la gestió del dia de l'emergència, perquè com a ciutadà de la zona afectada, com a rapitenc, considero imprescindible proposar millores en la coordinació dels municipis quan se tallen vies de comunicació com l'AP-7 o la nacional 340, que els cotxes no desapareixen, sinó que fan cap a algun lloc. I s'ha d'avisar i s'ha de parlar amb los alcaldes: l'ús de les alertes als mòbils, les restriccions, les previsions meteorològiques... Són les vides de les persones, les que estan en joc. La dana del País Valencià va ser un punt d'inflexió, i el Govern de Catalunya no es pot permetre el luxe d'ignorar propostes com les aprovades en este Parlament, advertències de la comunitat científica i reivindicacions dels alcaldes de les zones afectades.

Vostè és la portaveu del Govern i, per tant, espero que tingui les respostes al que acabo de plantejar. Han presentat plans d'actuació que ens estimulen a tindre esperança i, per tant, hi estarem amatents. Jo, si em deixa que li digui allò..., amb tota la confiança, vostès són professionals de la política institucional, ne saben més que ningú i són rapidíssims a l'hora de fer grans anuncis de polítiques i actuacions a bombo i plateret, però no sempre són tan ràpids a l'hora de fer la faena. Això de «dir molt i no fer tant», si no ho revertixen, caurà pel seu propi pes a mesura que avança la legislatura. I ho he de dir, i ho dic amb la màxima amabilitat de la que soc capaç, però s'ha de dir, perquè les coses s'han de fer.

Els demanem compromisos immediats per adaptar els municipis de les Terres de l'Ebre als impactes del canvi climàtic sobretot pel que fa a les pluges de caràcter torrencial, que, com veiem, estem patint gairebé cada any.

Gràcies, consellera. Gràcies diputats i diputades.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, la senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Molt bon dia a tots i a totes. Gràcies, efectivament, pel to; crec que és el que pertoca. Vostè ho ha dit: és evident, doncs, que s'ha de ser exigent amb l'acció de govern, però que finalment aquesta és una responsabilitat..., i per la gravetat, efectivament, dels danys que s'han produït, i sortosament –també ho ha dit vostè– no hem de lamentar cap dany personal..., com dic, és una qüestió que ens interpella a tots. Són polítiques, les estructurals, que s'hauran de desenvolupar al llarg dels anys i, per tant, jo crec que és bo, efectivament, que tots ens hi sentim interpel·lats.

Jo, si m'ho permet, faré dues parts de la intervenció: una primera de la gestió més de l'emergència –vostè també en feia esment– i una altra de qüestions més es-

tructurals, que, en definitiva, seran les que han de deixar les Terres de l'Ebre en el seu conjunt preparades per a aquests fenòmens meteorològics extrems derivats del canvi climàtic, que, efectivament, ens trobem d'una manera ja cada vegada més present al nostre país.

Quan hi ha un episodi meteorològic extrem, com va ser el cas a Terres de l'Ebre, que colpeja d'una manera dura el territori, la primera qüestió que s'ha d'atendre és la seguretat de les persones i ajudar en l'emergència, i, per tant, restaurar aquells danys que s'han produït per la via de l'emergència. Per això el Govern va actuar amb rapidesa, va actuar en aquesta fase i ha continuat actuant. És l'única qüestió en que potser discreparíem.

Vostè deia que ens quedàvem en els anuncis. Li puc ben assegurar que no –i jo crec que vostès també ho saben, perquè estan en el territori, amb alcaldes i alcaldesses que vostès coneixen–, que ja s'han fet més de cent actuacions d'emergència –d'emergència– i que es continuaran fent fins que es restableixin totes aquelles infraestructures, camins, ponts, carreteres que han quedat malmesos i que, per la via de l'emergència, tant des de l'ACA com des d'Infraestructures, efectivament, podem anar restaurant. Altra cosa són les estructurals, com li deia, que després hi entraré.

Per tant, aquests recursos, que són 10 milions d'euros en l'emergència i 50 milions d'euros en forma de finançament per tal d'anticipar aquelles despeses que puguin tenir ramaders, agricultors, comerços, que a través de les assegurances poden rebre els recursos, però amb temps..., i, per tant, a través d'aquestes línies de finançament el que podem és anticipar aquests recursos i, per tant, que no hagin d'esperar més temps.

Quines despeses cobreixen? Reparació d'escoles, camins, poliesportius, xarxes de drenatge o equipaments municipals. Haig de dir aquí que hem comptat amb l'absoluta complicitat dels alcaldes i alcaldesses del territori, que han estat des d'aquella tarda vespre –i, de fet, tot el cap de setmana, però especialment tarda vespre i tots els dies que han seguit– a primera línia. Hem volgut acompanyar-los i, precisament, posar tots els recursos que ens demanaven per acompanyar-los en aquesta tragèdia en termes de danys materials. I, efectivament, els cossos de seguretat i també els diferents cossos que actuen en aquestes emergències, tant en l'àmbit de carreteres i d'infraestructures com de l'ACA. Però els alcaldes i alcaldesses haig de dir que han estat a primera línia –això, per descomptat, sempre és així–, però amb la voluntat de trobar solucions.

En aquesta dana, Alice, que va impactar de ple al Montsià i al Baix Ebre, com li deia, la primera prioritat va ser la seguretat de les persones. Des del mateix diumenge 12 d'octubre es va activar el centre de comandament avançat a Tortosa. Es van coordinar, per tant, Bombers, Mossos d'Esquadra, Protecció Civil, SEM, Agents Rurals, Creu Roja i el servei de carreteres. La situació va ser greu i complexa, amb inundacions en nuclis com la Ràpita, Amposta, Alcanar, Godall o Santa Bàrbara, però la resposta va ser immediata.

Es van establir punts d'acolliment per a més d'un miler de persones, es va garantir l'assistència sanitària i es van mobilitzar més de dos-cents efectius i 247 bombers. Això va ser el diumenge. A partir del dilluns, retorn progressiu a la normalitat. Per tant, seguretat de persones, retorn progressiu a la normalitat amb la reobertura dels eixos viaris, la neteja dels barrancs, inspecció d'habitatges i camins afectats. Tot això, com li deia, amb una implicació directa dels alcaldes i alcaldesses, que sí que varen rebre tot el suport tècnic i logístic que ens varen demanar per part del Govern de la Generalitat. Per tant, aquesta seria la primera part que li deia, més d'emergència.

L'activació del pla Inuncat –perquè també em parlava del sistema d'emergències, activacions dels plans d'emergències– es va produir en el moment adequat, ho deia ahir la consellera d'Interior. El centre de comandament avançat de Tortosa va resultar del tot operatiu, i la coordinació entre Presidència, Interior i Territori, amb la

presència de l'ACA, també va ser l'adequada. Així ho valorem des del Govern i així es va valorar també en l'àmbit territorial. Es varen realitzar més de cinc-centes actuacions de rescat i d'assistència, una xifra absolutament colossal, que és el que ens fa entendre també la dimensió de l'episodi viscut.

Les mesures de reconstrucció –i, per tant, ara estem parlant de les setmanes que vindran a partir d'ara fins al desembre, calculem, tots els treballs de fase de reconstrucció... Vostè ho deia, és així, és un enclavament, el de les Terres de l'Ebre –tot el Mediterrani, però Terres de l'Ebre especialment–, vulnerable a aquests fenòmens extrems. Les ajudes van destinades, com li deia, a fer front als danys soferts i, per tant, a revertir, per exemple, els dos ponts de la Ràpita que han quedat inutilitzats. Jo mateixa els vaig poder visitar. Pensin que quan s'activa l'emergència, tant per part de l'ACA com per part del Govern i d'Infraestructures, el que podem és reposar aquelles infraestructures tal com estaven, i, per tant, aquelles qüestions més estructurals han de venir a futur amb nous projectes. I ara en parlaré, però, en qualsevol cas, sí que aquestes actuacions per part de l'ACA –neteja de rius i lleres, mobilització i eliminació dels sediments per tal de preparar aquests barrancs, lleres i rius per a noves vingudes d'aigua que hi poguéssin haver, i la reposició de ponts, camins, carreteres malmesos, com la C-12– són actuacions d'emergència.

Respecte a l'ACA, Terres de l'Ebre, i especialment el Montsià, en aquests mesos s'han dut a terme..., hi havia previstes –perdó– seixanta-set actuacions, ja previstes, per tant, que venen de treballs de governs anteriors, però en aquests mesos quaranta-quatre han estat finalitzades i han beneficiat municipis com Alcanar, Amposta, la Sénia, Masdenverge, la Ràpita o Mas de Barberans. S'han concedit també setze ajuts a ajuntaments per a treballs dins de les trames urbanes, i alguns d'ells fins i tot han comptat amb un finançament del cent per cent per part de l'agència. Això, quant a ajudes fetes fins ara per part de l'ACA.

Infraestructures, carreteres, camins i resiliència al territori. Un exemple evident de la seguretat en la xarxa viària és la C-12. El dimecres, quan vaig poder visitar la zona, a part d'estar a la Ràpita, al port, als ponts, amb els alcaldes i alcaldesses a Tortosa, vaig poder visitar la C-12, i la veritat és que és una imatge que explica la força que va tenir l'aigua en aquesta dana: dues grues industrials per moure tot allò que havia arrossegat l'aigua en només vint minuts. Aquestes grues han estat treballant tres, quatre dies per retirar el que l'aigua va moure en només vint minuts.

Hem de dir també que a la C-12, perquè és un punt crític, que ja s'ha mostrat crític en altres vingudes d'aigua, s'hi va instal·lar un sistema de monitoratge aquests últims mesos, amb càmeres i sensors, que va permetre activar l'alerta prou a temps, si més no, per tallar la circulació quan es va desbordar el barranc de la Galera. Això ens indica també un àmbit d'actuació com ha de ser el de les alertes primerenques, que també està inclòs en el pla director.

L'actuació estructural sobre la C-12 serà de 6 milions d'euros, i aquesta sí que ens permetrà deixar aquest punt de la C-12 preparat a futur. També la conversió del 2+1 en aquest tram, 24 milions d'euros, que ens permetrà, com li dic, més enllà de l'actuació d'emergència en aquests dies i ja restablert el trànsit, actuar en forma d'emergència.

I en aquests segons que em queden..., vostè em preguntava també sobre dades del fons climàtic i suport en polítiques de mitigació i adaptació. Amb el fons climàtic, hem destinat 7,1 milions d'euros a vint municipis ebrencs per a actuació de mitigació i adaptació –per exemple, en municipis com l'Aldea, la Sénia, Xerta, Mas de Barberans, que han trobat un suport directe. Haig de dir també que tenim alguns casos d'èxit (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –presidenta, acabo–, com és el de l'Aldea, on, gràcies a actuacions estructurals, amb finançament de l'ACA..., s'ha mostrat com actuacions de canalització i estructurals permeten que aquestes vingudes d'aigua, doncs, no tinguin uns danys en el seu entorn.

A la rèplica, perquè se m'ha acabat ara el temps, li puc fer repàs del pla director que vàrem aprovar dimarts a govern.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernández.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Li hauré de demanar cinc minutets més de pròrroga, però... Consellera, jo vull fugir, eh?, de la crítica que no servix per a construir res. És evident que ens focalitzem, sobretot..., i reconec tota la feina de reacció del Govern per fer actuacions urgents, i són molt benvingudes, però jo vull focalitzar-me en solucions estructurals, perquè crec que la realitat ja ha superat tot el marc en el qual se treballava els últims anys, i ha superat, diguem-ne, quins són els tipus d'actuacions que es requerixen avui per poder ser resilients en estos fenòmens. I també, sobretot –i tampoc és un tema menor–, ja ha superat el marc normatiu que regula els ajuts per a particulars o per als mateixos ajuntaments.

Per tant, m'agradaria focalitzar-me en ajuts estructurals. I és cert que presentaven un pla director d'actuacions, no?, vint-i-cinc actuacions, crec recordar, dotze municipis de l'Ebre, 37 milions i mig, i, per tant, molt benvingut. Ja vam treballar durant l'anterior legislatura, quan ja vam patir els aiguats, sobretot del 2021, amb l'ACA, en com s'havien de fer estudis més profunds d'inundabilitat i com s'havien de definir actuacions per minimitzar l'impacte d'estos fenòmens a municipis concrets de l'Ebre, que són los que ara han sigut víctimes i han patit estos aiguats.

És veritat que al pla director, segurament per falta d'informació, encara trobo massa inconcrecions de què es fa, quan, com. Si al final se plantegen actuacions –ho interpreto, però no n'estic segur– durant cinc anys..., si són cinc anys, per mi crec que són –per mi i per la gent sensata– excessius. Necessitem fer-ho abans. Jo espero que el pla director que han anunciat –hi insistixo, perquè és un tema que em preocupa molt– no quede només en titulars, sinó que siga una realitat i que siga una realitat molt abans de cinc anys. Evidentment, ha de preveure l'eliminació dels punts de risc més directes per a les persones.

Hem d'ajudar la gent que avui està vivint al mig d'un barranc independentment de com s'ha originat esta situació, com, per exemple, a la urbanització l'Estona, d'Alcanar Platja. Los hem d'ajudar, aquella gent, a sortir d'allí perquè puguen viure a un lloc segur. Espero que el pla director de l'ACA incloga projecte i pressupost també per arreglar –vostè ho ha comentat– el barranc de Solito, de la Ràpita, que acaba provocant no només el col·lapse del barranc, sinó que acaba provocant la inundació del barri del Xicago, el barri mariner de la Ràpita.

Consellera, quan un municipi patix un aiguat d'estes característiques, hi ha danys importantíssims a la via pública, als equipaments municipals, a les activitats econòmiques, als barrancs, a la xarxa de camins rurals..., per tant, per defecte, infraestructures que són imprescindibles en territoris com l'Ebre per accedir a les finques agrícoles, a les finques ramaderes. Tota la xarxa de camins rurals queda absolutament devastada, i això està passant cada any. Molta gent perd el vehicle i perd tot lo que té dins de casa. Els pagesos perden no només la collita d'enguany, sinó les collites futures. Ahir un pagès me deia: «Possiblement m'és més econòmic comprar una finca nova que no arreglar els desperfectes i garantir la collita en les finques que tinc.»

Quan això passa pràcticament cada any i es tarda més de dos anys en arribar al cinquanta per cent dels ajuts per part de l'Estat, no hi ha ni particular ni ajuntament que ho pugui aguantar. Necessitem, per tant, que els ajuts vinguen de manera més ràpida, que es pugui habilitar bestreta automàtica i després ja es justificarà i es tornarà la part que no s'hagi executat, que hi hagen ajuts complementaris directes per suplementar el cinquanta per cent que l'Estat no paga. Necessitem que l'ACA faci

actuacions directament. Jo crec que hem de canviar el model de que l'ACA aprova una línia de subvencions, que els ajuntaments s'hi poden acollir, l'ACA els en paga una part i els ajuntaments acaben fent una actuació sobre una responsabilitat que no és estrictament municipal i, a més a més, els costa diners de les seues arques municipals. S'han de posar menys entrebancs a netejar barrancs, les coses s'han de fer més fàcils.

I, bé, i acabo, perquè no em dona temps, i ho sabia. Simplement, un parell d'apunts del dia de l'emergència. És veritat que l'avís va arribar a les sis de la tarda, però els que hem estat en responsabilitats públiques sabem la dificultat que moltes vegades comporta tot això. Nos hem d'acostumar a conviure amb prediccions cada vegada més incertes, però també és veritat que l'ús de les alertes als mòbils..., hi haurà un moment que les alertes als mòbils no se les escoltarà ningú, perquè vam rebre alertes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo en seguida, president– per dir que demà plourà i vam rebre alertes per dir que demà no hi haurà classe. Jo crec que hi han altres mecanismes.

I, per últim, hem de ser coherents. És a dir, al mapa de Protecció Civil Ribera i Terra Alta sortien en verd i, en canvi, se suspenen les classes i se suspèn l'assistència domiciliària a la gent gran, quan estava en verd: ni va ploure abans ni va ploure després. Per tant, coherència, sabent perfectament –i ho compartim amb vostès– que els reptes cada vegada són més complexos.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per respondre a la rèplica té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, diputat. En l'única cosa que crec que discrepem és en l'àmbit de les alertes. Vostè deia «coherència»; nosaltres apliquem un criteri de prudència. Aquests episodis..., no sabem quan, però sabem que tant les sequeres com aquestes vingudes o fenòmens meteorològics extrems malauradament cada vegada seran més presents a casa nostra i, per tant, és important que els sistemes d'alertes donin tota la informació a la ciutadania quan calgui i amb un criteri de prudència. Efectivament, la meteorologia no és una ciència exacta, però millor... L'hi dic d'una manera més planera: potser millor passar-nos de més que no pas que no deixéssim de donar alguna alerta i que poséssim en perill vides de persones.

Vaig a l'àmbit estructural, eh? Hem dit..., diumenge, persones, seguretat de persones; a partir de dilluns, mesures d'emergència –n'he detallat algunes–, i a partir d'ara, i a partir d'aquest final d'any, pla director o aquest pla d'actuació en els barrancs.

Miri, aquest estudi no ve del no-res: el 2023 l'ACA –i, per tant, l'anterior Govern– va deixar un estudi fet d'aquests barrancs. Eren actuacions que ascendien a uns 21,5 milions d'euros per actuar. I, per tant, aquest ja era un pla fet.

Després de la reunió dels alcaldes i alcaldesses, efectivament, ens varen demanar que l'ACA actués també en trama urbana i, per tant, no ens limitéssim només a actuar fora dels termes municipals, sinó que també ho féssim en els trams urbans. I aquí va ser quan vàrem poder incloure aquestes actuacions, que han crescut fins als 37,5 milions d'euros, i que molt ràpidament les hi detallaré.

Al barranc del Llop, per exemple, l'execució que es preveu són basses de laminació. Fonamentalment hi ha dos actuacions, eh?, en tots aquests barrancs: basses de laminació, que ens permeten que aquestes vingudes d'aigua tan importants, a través d'aquestes basses, es vagin introduint d'una manera més canalitzada en el barranc –per tant, fan com d'esponja, si em permet l'expressió–, i ampliar l'amplada dels barrancs per tal de que també l'aigua pugui transcórrer quan hi ha aquestes vin-

gudes tan importants. Per tant, barranc del Llop, execució de basses de laminació i també estudis d'impacte en edificacions preexistents. Efectivament, s'inclou en alguns àmbits el possible enderroc a través de diferents fórmules jurídiques –compra, expropiació– perquè aquestes edificacions, efectivament, no té sentit que estiguin en aquests punts.

Barranc del Mas del Cec, recuperació morfològica de la llera. Barranc de les Forques Castellanes: aquí s'han de substituir ponts existents. Barranc de Sant Jaume, ampliació de la llera. Són aquestes actuacions que li deia.

Barranc d'Aljub, ampliació de la llera, aquí també. Li estic dient..., és molt més extens i els hi farem arribar, per descomptat, però li dic les actuacions més immediates. Barranc d'Oriola, ampliació de la llera; de la Rota, millora de l'endegament; de la Caldera, millora de l'endegament també; barranc de Solito, que vostè també en feia esment, adequació dels guals inundables i recuperació morfològica de la llera. Barranc de la Galera, proteccions puntuals del barranc amb tècniques de bio-enginyeria. Barranc de la Galera, també execució de bassa de laminació. Del Pelós, substitució d'obres de fàbrica existents; de la Galera, també obres de fàbrica existents; del Lledó, ampliació de la llera; Foies, aquí tenim bassa de laminació; Carbonera, aquí hi ha una reconducció de la llera; Galatxo, talussos inestables que hem d'estabilitzar; la Galera, també talussos inestables. I –amb això acabaré– neteja de lleres en general.

Vostè ho deia, i és així, l'ACA ha d'actuar en tots els trams. També dir-li que la subvenció que vam treure aquest mes d'agost..., habitualment eren subvencions anuals, la varem ampliar a tres anys. Això ha estat molt benvingut, perquè els ajuntaments tenen un marge de planificació i d'actuació molt més ampli. I aquí dir-los també que havíem tret una convocatòria que ha estat absolutament sobrepassada, el doble, i hi posarem els recursos necessaris per poder atendre totes les sol·licituds.

Per tant, 37,5 milions d'euros en aquestes actuacions que ara li he llegit ràpidament a través d'aquest pla director a cinc anys, amb prioritat d'aquells més perillosos i on l'actuació és prioritària, i doblar els recursos en la subvenció de neteja de lleres i rius i allargar-ho a tres anys per tal de que els ajuntaments també ho tinguin més fàcil a l'hora d'actuar en aquesta neteja en la trama urbana.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica

300-00198/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Avui interpel·lem el Govern per la gestió dels aiguats que han afectat greument les Terres de l'Ebre i sobre la necessitat urgent d'una política de prevenció real davant el canvi climàtic i els episodis meteorològics extrems. És evident que aquesta interpel·lació afectarà temes de diferents departaments, però sent vostè portaveu del Govern segurament podrà atendre les meues peticions.

El cap de setmana dels dies 11 i 12 d'octubre la borrasca Alice va deixar més de tres-cents litres per metre quadrat en diversos punts del Montsià i del Baix Ebre; aiguats que van causar inundacions massives, danys en habitatges, en infraestructures, en camins, en cultius, en comerços, i que van posar en risc la vida de les persones de les Terres de l'Ebre. Aquests aiguats, malauradament, no és la primera vegada

que succeeixen. Des d'aquí deixeu-me aprofitar també per enviar un missatge a tots els afectats, un missatge d'ànim i escalf per part del Grup de Junts per Catalunya, i un agraïment a tots els cossos d'emergències i voluntaris que han fet front a aquesta tempesta.

Cada cop que passa un temporal, el relat és el mateix: pluja excepcional, resposta d'emergència, ajuts d'urgència; però el que falta és planificació, prevenció i inversió estructural.

També cal destacar els greus danys que han patit altres sectors agrícoles més emblemàtics a les Terres de l'Ebre. Algunes finques ja no tenen millora i les hauran d'abandonar. L'ofec a la pagesia és agònic. En ple temps de sega, amb els camps d'arròs pendent de collir, es van negar d'uns aiguats anteriors a aquest. La collita es va perdre i va afectar greument el rendiment econòmic d'aquestes explotacions. Les finques d'oliveres, especialment les del Montsià, han patit destrosses severes, amb arbres trencats i camps que, segons els mateixos pagesos, no es podran recuperar. Aquestes pèrdues se sumen a un context de pressió econòmica insostenible per al sector agrari.

Aquest cop, a més, s'ha evidenciat un retard inacceptable en el sistema d'alertes ES-Alert. Molts ciutadans van rebre el missatge quan l'aiguat ja baixava pels carrers, i altres no el van ni rebre. La consellera ahir ja mos en va explicar en sessió de control els motius, però cal fer un pas endavant. Tot i això, quan l'alerta arriba tard no només és un error tècnic, sinó que hi ha alguna errada en la part del procés. Cal que estudiem la possibilitat de modificar els protocols per ser més àgils, donades la incertesa meteorològica i la complexitat en emetre previsions exactes a mitjà i a llarg termini. Hem de saber trobar l'equilibri entre l'excés i el defecte de l'ES-Alert.

Un altre problema greu va ser la no suspensió de les competicions esportives al territori. En plena borrasca es jugaven partits, i es deixaven en mans dels àrbitres la decisió i la responsabilitat de suspendre'ls. Cal acordar amb les federacions esportives un protocol que ens permeti garantir la seguretat en les seues competicions, ja que aquestes generen desplaçaments de moltes persones, i especialment en cap de setmana.

A més, aquest episodi ha tornat a posar de manifest els problemes estructurals que tenim de telefonia mòbil arreu de les Terres de l'Ebre. En molts municipis, especialment a Santa Bàrbara, la manca de senyal fa que els sistemes d'avís i emergències siguin ineficaços. Fa temps que l'ajuntament i els veïns estan reclamant una instal·lació d'una unitat mòbil de la Generalitat que permeti garantir les comunicacions estables en situacions d'emergència. És inadmissible que en ple segle XXI una part del territori continue sense cobertura fiable quan més es necessita. Els mateixos serveis d'emergències no podien utilitzar el mòbil en un moment d'extrema urgència. Alguns bombers manifestaven la seva perplexitat davant la incapacitat de comunicar-se mitjançant el mòbil.

Tanmateix, mentre el sud del país lluitava contra les inundacions, el president Salvador Illa era a Madrid assistint a l'acte del 12 d'octubre. I no qüestionem els calendaris institucionals, qüestionem les prioritats, perquè els consellers hi eren, i el president podia haver abandonat l'acte de Madrid i venir al territori. Quan hi ha una emergència d'aquesta magnitud, el president ha d'estar al territori, al costat dels afectats i al costat dels cossos d'emergència. I això és el que la ciutadania espera d'un cap d'estat: lideratge i proximitat, no absència i silenci. Cal dir que va venir l'endemà, sí; almenys no ens va fer un Pedro Sánchez com en el Gloria.

Catalunya necessita un pla estructural d'inversió en drenatge urbà i en gestió d'aigües pluvials que permeti als municipis, especialment els més petits i mitjans, adaptar-se al nou context climàtic. Això implica construir i mantenir xarxes pluvials modernes, incorporar sistemes urbans de drenatge sostenible i establir sistemes de monitoratge digitalitzat i alerta primerenca. Els municipis petits necessiten ajuts per cobrir fins al cent per cent d'aquest cost i assistència tècnica gratuïta, i quan no

tinguen la capacitat tècnica l'ACA ha de poder executar directament aquestes actuacions. Els ajuntaments, sobretot els petits, necessiten subvencions per fer front a aquestes obres tan costoses.

Cal posar en valor també la feina d'aquells ajuntaments que sí que s'han posat a treballar en obres de prevenció per evitar estos riscos d'inundacions.

I no podem obviar tampoc la fragilitat del delta de l'Ebre davant d'aquests temporals. Cada episodi de pluja intensa o llevatada erosiona la costa i amenaça tant ecosistemes naturals com l'activitat agrícola i pesquera. El Delta, un espai únic a Europa, està perdent superfície i capacitat de resiliència davant dels temporals i la pujada del nivell del mar. Cal que el Govern assumeixi la seva protecció com una prioritat estratègica del país.

Pel que fa a les mesures que s'han de dur a terme, cal trobar l'equilibri entre la renaturalització i les mesures més dures. Això vol dir actuar a dalt de tot de la conca, on comença el problema, i laminant l'aigua abans de que arribi al nucli urbà. Vol dir renaturalitzar rieres, barrancs, recuperar zones d'expansió, reforestar i restaurar marges, i crear basses temporals o zones verdes de retenció. Quan actuem a la part alta, reduïm la força amb la que l'aigua arriba a la part baixa, i és allà on cal posar els recursos: actuar a dalt per protegir a baix. Els recursos han d'anar al lloc on se genera el risc. I perquè ho diem clar: els diners de l'ACA han d'estar als barrancs i no als comptes, perquè el superàvit de l'ACA és el dèficit en infraestructures hidràuliques.

També estudiar amb deteniment els casos com la Galera, on l'afectació de la protecció de Xarxa Natura 2000 fa que no puguin actuar per donar resposta a la zona superior del pont que travessa per dintre el nucli urbà, posant en risc la seguretat dels veïns que hi viuen. Les actuacions han de prioritzar-se d'acord amb criteris objectius: historial d'inundacions, vulnerabilitat social –escoles, hospitals, centres residencials–, el grau d'impermeabilització, la capacitat financera municipal i la integració de plans supramunicipals de gestió del risc.

Junts vam impulsar el Ple monogràfic d'emergències que abans comentava el diputat Salvadó, d'Esquerra. Junts hem reclamat reiteradament la tramitació i aprovació de la nova llei d'emergències. És urgent i inajornable que ens posem a treballar-hi. El Govern té la responsabilitat de presentar-la; els grups parlamentaris, la responsabilitat de treballar-la i millorar-la amb les seves propostes i posteriorment aprovar-la. Cal anar tots de la mà per garantir la seguretat dels catalans davant dels nous riscos que ja són presents: pluges torrencials, incendis extrems, sequeres i fenòmens que posen a prova la nostra resiliència col·lectiva.

Consellera, cada vegada que plou massa tornem a veure el mateix: aigua desbordada, municipis desbordats i un sistema institucional que arriba tard. El canvi climàtic ja no és una amenaça, és una realitat climàtica. Per això necessitem una política hidràulica valenta, preventiva i moderna, que equilibri la natura i la infraestructura, el territori i la ciutat, la prevenció i la resposta. I sobretot necessitem que els diners públics no s'acumulen en comptes corrents, sinó que baixin pels barrancs, que laminin les rieres i protegeixin les cases.

Per això li preguntem: pensen revisar, modificar i agilitzar els protocols d'actuació en matèria d'emergències, sobretot pel que fa a l'activació de les alertes ES-Alert? Quines mesures adoptarà el Govern per garantir la cobertura de telefonia mòbil suficient als municipis de les Terres de l'Ebre, en especial Santa Bàrbara, perquè les alertes arribin a tothom? Quin pla d'inversió tenen previst el departament i l'Agència Catalana de l'Aigua per reforçar i mantenir els sistemes pluvials urbans i les actuacions de laminació i drenatge a tota Catalunya? Quina part del superàvit de l'ACA es destinarà de manera immediata a actuacions en barrancs i conques urbanes vulnerables? Quan pensa el Govern presentar la nova llei d'emergències al Parlament de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Han estat realment debats molt complementaris. Miraré de donar altres informacions per acabar d'enriquir el debat. La veritat és que, en fi, crec que tots ens sentim interpel·lats, com deia abans. Crec que per respecte a la gent de Terres de l'Ebre, precisament, intentaré centrar-me des del present cap al futur, no pensar o parlar avui de com hem arribat fins aquí, perquè alguns graus d'exigència o algunes afirmacions..., en fi, crec que, en tot cas, en favor de la gent de Terres de l'Ebre, centrem-nos en el present i mirem cap al futur.

Comencem per la fase d'emergència. Des del nostre punt de vista, no només el Govern, sinó el president, van ser on havien de ser. En aquestes situacions d'emergència, sempre el primer conseller o consellera que es desplaça al territori sol ser Presidència o Interior, sempre. Això sempre ha funcionat així. Quan es va donar l'avís d'observació –i podem parlar també sobre algunes qüestions vinculades al Meteocat i quins tipus d'avisos meteorològics o d'observació ens permet la tecnologia de fer i en quin moment es permet de fer-ho amb la tecnologia que tenim en aquests moments–, el president estava a Catalunya. A les vuit estava connectat al Cecat que es va organitzar des de Tortosa. Per tant, escolti, el president estava on havia de ser des del primer moment, trucant a alcaldes i alcaldesses i preocupat per la situació.

I també l'hi haig de dir: els alcaldes i alcaldesses no ens traslladen..., i la gent amb qui hem tingut l'oportunitat de compartir aquests dies, amb les diferents visites que hem fet i continuarem fent..., no hi ha aquest sentiment d'abandó que vostè explicava per part del Govern. No hi és, no hi és gens. Ja és el que hem de fer. O sigui, aquí no estic intentant... Ja és el que hem de fer. I és nostra, la responsabilitat, però vostès estan intentant dibuixar un escenari d'abandó que, sincerament, nosaltres no el copsem. Sentim que hem de continuar-hi treballant, però el nivell de satisfacció institucional i de ciutadania pel desplegament de tots els recursos pensem que és més que adequat.

Sí que és veritat –ho va dir ahir la consellera– que hi ha algunes qüestions a millorar en la cobertura mòbil, efectivament, per assegurar l'arribada de les ES-Alert amb les diferents companyies que operen. Per tant, aquesta és una qüestió que sí que s'ha de millorar, i la consellera s'hi va comprometre.

Per tant, en aquesta primera fase del diumenge, d'emergència, d'atenció a la seguretat de les persones, amb millores que efectivament es puguin fer, el Govern valora que tant les alertes com el desplegament de l'Inuncat i el desplegament de Bombers, de serveis del SEM, de carreteres va ser l'adequat. I, en fi, celebrem novament que no hi hagi hagut danys personals, malgrat que els materials, efectivament, són molt importants i impacten en alguns sectors d'una manera molt important.

Vostè parlava del canvi climàtic, també, i de l'impacte que està tenint a Terres de l'Ebre d'una manera molt..., bé, com a zona vulnerable, ho dèiem abans també amb el diputat d'Esquerra. I, per tant, és veritat que davant aquest repte de canvi climàtic no només hem de gestionar el territori, sinó que l'hem de repensar. I, efectivament, aquí hi ha tasques de planificació. Els efectes d'aquest canvi climàtic repercuteixen o estan impactant en territoris com Terres de l'Ebre, però també en altres àmbits de Catalunya que hi podrien impactar. I, per tant, això ens obliga a repensar el territori, a repensar activitats o les incidències que poden tenir en sectors com l'agrícola en l'àmbit del litoral, protecció del litoral també, o dels ecosistemes del Delta.

Per això, com li deia, més enllà de l'actuació del diumenge, d'urgència, les emergències, fins al desembre estarem desplegant recursos per part d'Infraestructures,

d'ACA, coordinats per Presidència..., doncs, com li deia, hi ha tota aquesta tasca estructural.

En l'àmbit estructural –em reiteraré, però jo crec que aquí és importantíssim–, vostè ho deia, s'ha d'actuar en els trams alts, no? I aquí, doncs, efectivament, jo crec que aquestes vint-i-cinc actuacions, aquests 37,5 milions d'euros, basses de laminació, ampliació del gàlib, de l'amplada dels barrancs, les neteges de lleres i rius, la retirada de sediments –que també fa que aquests cabals es vegin disminuïts–, jo crec que són línies de treball que compartim i que..., vaja, en fi, espero també tenir el suport, quan calgui, d'abocar-hi recursos. És un pla director a cinc anys, com li deia, prioritzant aquells àmbits d'actuació que es mostren més crítics en aquests moments; de fet, algunes actuacions ja s'estan fent ara, en aquests moments, ja en aquest pla director a cinc anys.

En neteja de lleres i rius, com deia abans, el complement..., ampliarem la dotació pressupostària perquè es puguin fer totes les actuacions presentades a tres anys. Aquest model està inspirat en el model francès de contracte de rius, de manera que els ajuntaments puguin tenir una planificació a mitjà i llarg termini. Presentant un pla d'actuació en aquests tres anys assegurem els recursos perquè no passi allò de que, com que és un any rere un altre any, es puguin trobar aspectes com nidificacions d'espècies a protegir que no permetin als ajuntaments actuar bé en aquesta neteja de lleres i rius.

I, efectivament, vostè en feia esment, ho deia abans, l'ACA –i així ens hi vàrem comprometre davant els alcaldes i alcaldesses– ha d'actuar en tots els trams, urbans i no urbans. Alguns d'aquests ajuntaments són ajuntaments d'una dimensió en termes de recursos –humans, tècnics, econòmics– limitats i, per tant, cal que l'ACA lideri totes aquestes actuacions i acompanyi els ajuntaments. Aquest és un compromís que també tenim.

Dues qüestions més per desmentir. Superàvit de l'ACA. Jo no sé a quines dades es refereix. És veritat que l'ACA, per diferents qüestions, havia tingut una acumulació de romanents que s'està revertint en aquests moments. La capacitat inversora i de, efectivament, posar aquests recursos en polítiques i actuacions s'està revertint i, per tant, estan disminuint i veiem com aquests recursos van a actuacions concretes.

I desmentir que algunes actuacions no es puguin fer o que s'estiguin primant criteris que hi han de ser i mantenim de la Xarxa Natura 2000 versus seguretat de les persones. Això no és així ni aquí ni enlloc –ni aquí ni enlloc. Mai s'ha limitat una actuació que vagi vinculada a la seguretat de les persones per estar en un àmbit de la Xarxa Natura 2000. Efectivament, s'han de tenir tots els criteris de preservació de l'entorn, però no és cert, i és un mantra que circula a territori. Si hi ha actuacions que van en benefici de la seguretat de les persones, aquestes actuacions es fan, i s'han de fer.

Respecte al Meteocat, en aquests segons que queden, les alertes estan vinculades a avisos meteorològics que es produeixen. I es poden produir d'acord amb les informacions del Meteocat, però hi ha també, com li deia, els avisos d'observació, que són aquells que es produeixen en un moment on es veu una activitat molt concentrada i molt intensa en un punt concret. Aquests avisos d'observació, de seguida que es detecten per part del Meteocat, es traslladen i poden activar ES-Alerts o avisos a la població a través del mòbil, però es donen quan es donen. La innovació en l'àmbit meteorològic..., pensi que a Catalunya estem als més alts nivells quant a quantitat i qualitat de radars i, per tant, ens podem assimilar a qualsevol país punter en l'àmbit europeu, com pot ser Àustria, com pot ser Suïssa. Per tant, tenim tota la tecnologia que ens permet fer aquests avisos amb les màximes garanties, però –això sí– amb la tecnologia que tenim en aquests moments.

I, quant a alertes, vostè també posava en dubte... El criteri del Govern és que, de seguida que hi pugui haver informació, aquesta pugui ser traslladada a la ciutadania en el seu global, i que és millor aquí aplicar un criteri de prudència. Vostès dubten

de que massa informació pugui, d'alguna manera, desincentivar l'atenció de la ciutadania. Nosaltres pensem que la ciutadania en aquests moments està molt atenta precisament a les informacions que es donen i són molt conscients que en la realitat que vivim les polítiques de protecció, d'autoprotecció, són fonamentals. Per tant, pensem que en aquest àmbit estem actuant de la manera que hem d'actuar.

I, en qualsevol cas, atenta a les aportacions que em pugui fer ara i a la rèplica que..., i a les informacions addicionals que li pugui donar.

Gràcies.

El president

A continuació, per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellera, m'ha contestat ben poca cosa del que li he preguntat. Algunes coses sí, eh?, no ho he de negar. I, a més a més de no contestar-me, ha posat paraules a la meua boca que no he dit. Jo no he posat en dubte el sistema ES-Alert; he dit que s'ha de trobar l'equilibri entre l'excés i el defecte, perquè la gent, quan senti el seu mòbil sonar, tingui clar que ha de reaccionar sí o sí. Per tant, estem en mans del Govern, que és qui té la informació per buscar aquesta millora en lo protocol.

En el que sí que s'ha distès una estona és justificant el president de la Generalitat, que ja ho entenc, que vostè ho faci com a consellera i portaveu. Però si el president de la Generalitat el diumenge estava a casa, jo, regidors i alcaldes del territori estàvem als pavellons i dirigint la gent que s'estava negant a les Terres de l'Ebre. *(Alguns aplaudiments.)*

A més a més, li vull afegir una cosa, paraules del president Illa que li deia al molt honorable president Puigdemont: «Per Skype no es pot governar.» Ara ell pot governar per Skype? Ara és bo governar per Skype? Quan ho feia el president Puigdemont no? *(Alguns aplaudiments.)* A més a més, he reconegut i he agraït la presència dels consellers a territori, perquè això sí que se'ls hi ha d'agrair. Els consellers van venir al territori. La consellera d'Interior va visitar els municipis, el vicepresident del Govern també. I, per tant, això s'ha de reconèixer i s'ha d'agrair, i ja ho he fet.

La cobertura mòbil. Espero que tinguin en compte les empreses del territori i no facin com quan van anunciar la posada en marxa del Telcocat, que les van deixar de banda i només hi van empreses de Barcelona i de Girona.

I, pel que fa a l'ACA, li diré unes quantes dades econòmiques, que potser les tinc equivocades. El 2010 hi havia un deute de 1.400 milions d'euros heretat del tripartit, el 2019 se finalitzen les accions de sanejament amb la conselleria del conseller Calvet, i el 2023 l'ACA va tenir un pressupost de 564 milions d'euros, dels quals els pressupostos de la Generalitat d'aquest any li van assignar unes inversions reals de 92 milions d'euros. I el 2024 el romanent existent per a inversions, el patrimoni generat, ascendeix fins a més de 862 milions d'euros i l'entitat disposa d'un efectiu de 672 milions d'euros.

No pot ser que hagin de passar desgràcies perquè el Govern reaccioni. No pot ser que la reacció sigui invertir en cinc anys, perquè sap quantes danes i quantes borrasques passaran per les Terres de l'Ebre? I, a més a més, la reacció del Govern ha estat molt bona, perquè donarà resposta als llocs on s'han inundat ara, però quan aquesta borrasca o aquesta dana passarà per algun altre lloc de les Terres de l'Ebre o de Catalunya, què passarà? No pot ser que tot es quedi en anuncis com fins ara. No pot ser que l'ACA no es posi les piles i no pot ser que tinguem un govern a cop de titulars.

Junts fa molt temps que presentem mesures. De fet, ja he dit que vam impulsar el monogràfic d'emergències que es va celebrar aquest gener, d'enguany, on demanàvem precisament respostes preventives a aquests temporals, entre d'altres coses. Hem demanat reiterades vegades que es presenti la nova llei d'emergències treba-

llada amb consens, tampoc no m'ha dit res al respecte. Perquè garantir la seguretat dels catalans no és una qüestió partidista, sinó una responsabilitat col·lectiva. Per tant, consellera, la interpel·lem a que d'una vegada per totes es tiri endavant aquesta llei d'emergències tan important per al nostre país i per donar resposta a totes aquestes necessitats generades fruit del canvi climàtic, que ja és una realitat climàtica, com bé he dit abans.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Miri que ho intento, amb vostès, però no hi ha maneres. (*La consellera riu.*) Miri que he intentat tenir un to constructiu, no mirar cap enrere... I ara resulta que les danes a Catalunya afecten a partir de l'agost del 2024. (*Alguns aplaudiments.*) Escolti, és que..., és que... 22 i 23 d'octubre del 2019, muntanyes de Prades, riuada del Francolí; del 19 al 23 de gener del 2020, Gloria, que va afectar diferents punts de Catalunya.

Escolti, efectivament, el canvi climàtic ens està impactant. A mi m'ha semblat, a la primera intervenció, molt més propositiu –i vostè, que és diputada territorial...– intentar buscar solucions i intentar mirar cap al futur. Ha estat lo primer que he dit. I vostè, tot aquest circumloqui, tota aquesta intervenció per criticar que, a criteri seu, el president Illa no estava on havia de ser a l'hora que hi havia de ser. Miri, el president Illa i el Govern en el seu conjunt en aquest episodi hem estat tots on havíem de ser, hem desplegat els recursos que pensem que el territori necessita a nivell d'emergència i a nivell estructural. (*Alguns aplaudiments.*)

I jo també lamento molt, diputada, que això no estigués fet; també ho lamento. Ara resulta que, clar, Terres de l'Ebre s'ha de deixar enllestit. Sí, sí, en això hi posarem tots els esforços i tot el capteniment del Govern, tots els recursos que calguin, però, home, a mi també m'hagués agradat trobar-me aquestes basses de laminació fetes, a mi també m'hagués agradat que els barrancs tinguessin el cabal que han de tenir. Però no estava fet, aquesta és la realitat. (*Alguns aplaudiments.*)

Per tant, jo els hi demanaria: si us plau –si us plau–, deixin de fer aquesta oposició amb aquests temes tan sensibles. Jo ja ho entenc, que vostès, en fi, últimament la brúixola..., estan una mica «desnortats», però, si us plau, és un tema, aquest, molt sensible. Vostè és diputada territorial. Podem intentar, almenys en aquesta qüestió, veure si en aquest pla director vostès consideren que s'hi ha d'incorporar o no algun barranc, si vostès consideren que hi ha alguna actuació que s'hi pugui incorporar, si vostès consideren efectivament que es pot millorar en l'àmbit de la cobertura... Si hi estem oberts, hi estem oberts. Ho varem fer al territori i ho hem fet amb altres grups parlamentaris. Jo els hi demanaria que en algunes qüestions miressin, de veritat, de tenir un to més propositiu.

En qualsevol cas, llei d'emergències. La veritat és que no li puc jo ara acotar un calendari. La consellera ho va dir ahir, i és així, està oberta a totes les millores i tramitacions que es puguin fer. I, efectivament, des del màxim consens, perquè és cert que aquestes qüestions s'aniran succeint i, per tant, els diferents governs les hauran d'atendre.

Per tant, anem cap al futur. Pla director. Són 37,5 milions d'euros, són aquestes vint-i-cinc actuacions, oberts a ampliar-les, si cal. És veritat que els alcaldes i alcaldesses ens van assenyalar que actuéssim en alguns trams urbans que hi hem incorporat, però, tot i així, si vostès consideressin que n'hi ha algun que s'hi ha d'incorporar, mirem-ho, perquè hi estem totalment oberts.

I res més. És que la veritat és que la segona intervenció..., en fi, crec que no dona per més que dir-li que mirem cap al futur, intentem fer totes aquestes actuacions, oberts a parlar de les millores que es puguin fer en l'àmbit d'alertes, en l'àmbit d'emergències. I, com li dic, els hi farem arribar aquest pla director a cinc anys prioritant, ho repeteixo, eh?, perquè hi ha algunes actuacions que veuran que estan prioritzades en el temps, aquelles que requereixen una actuació més urgent. Per tant, no és que ho acabarem d'aquí cinc anys, sinó que algunes..., de fet, en algunes ja s'hi està actuant ara, en aquests moments. Oberts a parlar-ne.

Gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives.

Interpellació al Govern sobre polítiques educatives

300-00197/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Conselleres... Consellera Niubó, li plantegem aquesta nova interpellació a tres setmanes de la convocatòria d'una mobilització unitària dels sindicats per fer sentir el malestar que hi ha a la comunitat educativa.

El mes de juliol, de fet, en la darrera interpellació que Esquerra Republicana li vam adreçar, ja vam advertir de l'orientació del departament, que vèiem que es fonamentava en una gestió excessivament administrativa, burocràtica, recentralitzadora i reactiva. I ara, més de tres mesos després, constatem que la situació continua exactament igual, no hem avançat gairebé ni un mil·límetre.

I, lluny de mostrar una visió educativa ambiciosa, la que s'espera d'una consellera que hauria de ser prioritària, per fer front a aquests grans reptes urgents que tenim en un context de desigualtats i de complexitat social, el departament ha quedat atrapat, ha quedat atrapat en aquesta lògica de l'estalvi immediat, fins i tot d'un determinat càlcul polític que li impedeix assumir la perspectiva educativa que caldria, una perspectiva de llarg abast i de futur. I segueix sense afrontar els grans debats de fons i prefereix evitar decisions que poden ocasionar, que poden generar aquesta controvèrsia política o mediàtica. I, per tant, estem al cap del carrer.

I qui surt al carrer el proper 15 de novembre són els sindicats, en aquesta ocasió de forma unitària, per demanar precisament aquest diàleg que no ha establert, per forçar aquesta negociació inexistent fins ara perquè ens diuen que no hi ha interlocució, i cal obrir, per tant, vies de negociació que fins ara han estat bloquejades.

I l'ambient està carregat, consellera, perquè no es pot viure, no es pot viure ni de promeses ni de bones intencions, només. I ha tibada la corda, l'ha tibada. Els acords presos entre els sindicats i el Govern republicà referents a la millora de les condicions laborals dels docents, que reversion les retallades del 2010, no s'estan complint. En detall alguns: la recuperació dels sexennis, l'equiparació salarial dels professors tècnics de formació professional i del cos de mestres de tallers d'arts plàstiques i disseny, i, amb referència a l'FP, que s'apliqui d'una vegada per totes la normativa vigent; la reducció de les dues hores lectives per als majors de cinquanta-cinc anys. I alleugerir la càrrega i la sobrecàrrega de treball dels professors i mestres també va ser un compromís adquirit, amb una reducció real de ràtios als centres educatius, perquè aquesta és la via, aquesta és la via idònia per revertir, per millorar els resultats acadèmics dels estudiants i també per recuperar l'excel·lència del sistema educatiu.

I m'aturo en aquest punt, perquè és una necessitat, és una necessitat imperiosa desestressar els equips docents d'aquesta càrrega de feina que pateixen. Les dades són esfereïdores: el cinquanta-cinc per cent dels docents de primària i el quaranta-quatre per cent de l'ESO declaren estrès per haver d'atendre alumnes amb necessitats de suport. Recordo, consellera, que a l'inici de curs precisament vostè explicava que un dels seus objectius d'aquest curs seria el reforç a l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives, en concret la detecció de dificultats. Però, clar, nosaltres ens fem una pregunta: com pensa fer-ho, si ha reduït un vint-i-cinc per cent els recursos d'aquest àmbit, ha eliminat cent dotacions de TIS i vint-i-cinc educadores socials, que aquestes no substitueixen en cap cas les vuitanta-cinc que hi havia en el programa de complexitat anterior?

La mirada socioeducativa d'aquestes professionals és imprescindible per abordar reptes de l'educació integral de l'alumnat, la convivència, la desigualtat, l'atenció a la diversitat, la prevenció de les violències, l'absentisme escolar i també la relació de l'escola amb tot el seu entorn. I també descarregar els docents d'una tasca que no els pertoca i evitar el col·lapse dels serveis al territori. Aquestes professionals han fet un mur de contenció per derivar moltes situacions greus, problemàtiques.

En definitiva, canvia el nom del programa anterior, posa l'excusa de l'adaptació al nou decret d'orientació per comprovar la viabilitat de la incorporació d'aquestes professionals de l'educació social i de la integració social, com si no fossin suficients aquests cinc anys que aquestes professionals han estat treballant i que han demostrat amb escreix els seus bons resultats. I, per acabar-ho d'adobar, retalla un vint-i-cinc per cent els recursos que s'hi destinen.

Hauria de ser una prioritat, consellera, dotar aquests centres educatius d'aquestes figures professionals, del personal d'atenció educativa; un col·lectiu, a més, que es troba sotmès a un conveni obsolet i amb una categoria per sota del que li pertocaria. I, a més a més, Esquerra Republicana reivindicuem que aquestes professionals han d'esdevenir places estructurals de tot el sistema. Com hauria de ser també una prioritat augmentar les dotacions dels EAPs, que formessin part dels centres educatius, com a mínim a primària, per garantir aquesta integració integral que volem, coordinada amb els centres, amb les famílies i els serveis.

I la càrrega burocràtica. Aboca molts equips directius a l'abisme i docents a ser experts en tot. Cal incorporar tècnics administratius als centres per aprimar la burocràcia. Li demanaríem a un paleta que fes els plànols d'una casa? Oi que no? Doncs per què ho demanem als docents? Per què els demanem que siguin experts en poder atendre totes les diversitats que es troben a l'aula i, a més a més, impartir classe? Cal reconeixement i recuperar prestigi. I evidentment que això s'aconsegueix dotant-los dels recursos que necessiten, i no pas exigint-los responsabilitats que els hi són alienes.

Les reivindicacions salarials no només són legítimes, sinó que són de dret: recuperar el poder adquisitiu perdut i un salari just. Precisament divendres, demà, en té una oportunitat amb la mesa sectorial. I evidentment que no són tot reivindicacions salarials. Ens preocupen àmbits primordials de la política educativa com són la reducció de ràtios, l'augment de les plantilles i l'atenció a la diversitat, tres banderes que la comunitat educativa aixeca ben amunt perquè cal focalitzar tots els esforços en aquests tres grans reptes, perquè, ho repeteixo, és la via idònia tant per millorar els resultats acadèmics dels estudiants com per recuperar l'excel·lència que volem del nostre sistema educatiu.

I m'avanço, consellera: no ens posi l'excusa de la manca de pressupostos. Això és una cortina de fum. Sap perfectament que Esquerra Republicana hi hem estat i hi serem sempre que faci falta, quan es tracti de defensar les inversions en polítiques educatives que van en la direcció de reduir l'abandonament escolar, fomentar la igualtat d'oportunitats, garantir l'èxit educatiu i blindar el dret a una educació inclusiva. No s'equivoqui, té la solució a prop: compleixin un dels acords ineludibles de

la inversió i ofereixin a Catalunya el finançament singular, que no només necessitem, sinó que també ens mereixem.

Esquerra Republicana fa propostes ambicioses per elevar el llistó del país, perquè creiem que Catalunya és un país, no una simple gestoria ni una comunitat autònoma més. I és per això que defensem la gratuïtat dels menjadors i de les activitats extraescolars en tot el sistema públic d'educació. Som conscients, evidentment, que aquestes mesures requereixen un finançament que permeti donar resposta a aquestes necessitats, i el finançament singular és la garantia per poder disposar d'aquests recursos.

I vull acabar parlant del pacte nacional per la llengua. Aquest pacte nacional per la llengua, un compromís; hem de garantir que el català és la llengua vehicular. I no permetrem que es malbaratin l'esforç i l'esperança de moltes entitats que van dipositar en el pacte nacional per la llengua tots els seus esforços. El Govern n'ha de fer bandera, l'ha de defensar amb dents i l'ha de practicar. I, en concret, el Departament d'Educació ha d'impulsar totes aquelles accions que estan recollides en l'horitzó 4.

I és per això que li adreço unes preguntes: quan es materialitzarà la formació de trenta hores en immersió? En quin estat es troba la xarxa de centres per potenciar la comprensió lectora i el desplegament dels tallers dels usos lingüístics, el programa específic de l'impuls del català a l'FP? I estan en marxa els cursos de formació en llengua catalana per a les famílies?

Se m'ha acabat el temps. I a la rèplica continuem amb els temes, i l'escolto atentament. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Moltes gràcies, consellera.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn de resposta ara de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional, Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bé. Molt bon dia a tothom. Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Diputades i diputats... En primer lloc, sí que he de començar dient que també m'alegro, no?, que aquests catorze mesos, diguem-ne, d'estar fora del Govern li hagin servit per fer reflexions i propostes que durant els anys que van governar, doncs..., no van tenir segurament temps ni de proposar ni d'implementar.

Però, en tot cas, sí que voldria començar adreçant unes paraules a la comunitat educativa de Terres de l'Ebre, que novament la setmana passada va tornar a posar de manifest la seva vocació de servei públic, la solidaritat i un compromís espectacular amb el sistema educatiu, que ens van permetre, doncs, recuperar l'activitat als centres educatius tan sols dos dies després de les fortes inundacions que va patir. I, realment, he de dir que va ser molt emocionant veure tota la comunitat educativa treballant intensament i de la mà per recuperar aquesta normalitat; unes direccions ajudant unes altres, docents que van estar traient aigua, netejant, fent inventari..., una feina ingent. I també alumnat, exalumnat d'aquests centres, familiars de tots ells, i voldria començar agraint-los molt tot aquest compromís.

Però, en tot cas, per fer una reflexió, penso que afortunadament, no?, tots, també els governs, som hereus d'un llegat dels nostres predecessors i predecessores, pocs comencem de zero, afortunadament. I, a més, tots els que tenim responsabilitats esperem deixar un bon llegat, el millor possible, per als que ens succeeixen. I això també, doncs, és la política institucional i de govern. Però, amb més o menys continuïtat, sí que li puc dir que aquest Govern ens hem proposat recuperar amb força el que hauria de ser el principal objectiu de qualsevol sistema educatiu, que és que els nens i nenes aprenguin millor, reforçar els seus aprenentatges i millorar també els seus resultats, que és l'èxit educatiu d'un país. I, a més a més, fer-ho amb equitat, re-

forçant l'atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport, efectivament, i reduint les desigualtats del sistema.

I això també ens obliga a parlar del temps educatiu no lectiu –vostè n'ha parlat, hi ha fet referència una mica al final. I, efectivament, aquí hem de dir que, per una banda, seguim amb el desplegament, com no pot ser d'altra manera, del pacte contra la segregació, però conscients que això no acaba només amb una distribució més o menys equitativa de l'alumnat. Això implica seguir ampliant, com hem fet, aules d'acollida. Per exemple, en l'última sessió del Parlament, en el marc del debat de política general, el grup parlamentari al qual pertanyo va presentar una proposta de resolució que demana desplegar dues-centes aules d'acollida més per a alumnat nouvingut, entre les que s'inclouran, per exemple, aules de tipus intensiu per a alumnat de primer i segon d'ESO, que no existien, i aules d'acollida accelerades per a majors de catorze anys. Per tant, aquestes dues-centes noves aules se sumaran a les 1.363 que ja estan en funcionament, que també hem crescut en dues-centes aquest curs, i faran que el sistema, doncs, pugui acollir millor aquest alumnat que s'incorpora al nostre sistema educatiu.

Però treballar per un sistema que garanteix la qualitat educativa i l'equitat implica també poder millorar la qualitat i millorar el personal docent i també el personal de suport educatiu, que vostè s'hi referia, tot i aquesta davallada de natalitat, per poder millorar, doncs, com deia, la qualitat de l'atenció educativa. I aquest curs 25-26... Vostè m'ha semblat que parlava de retallades; ara anirem concretament el que vostè comentava. El que hem fet és precisament el contrari, hem fet un esforç pressupostari per augmentar, i molt, els recursos destinats a la inclusió i a l'equitat en el sistema educatiu per garantir precisament la igualtat d'oportunitats. I en posaré només uns exemples –intentaré ser molt telegràfica– d'algunes coses que s'han fet.

Per exemple, les SIEI Plus, que vostè sap que són unes unitats de suport intensiu a l'alumnat amb necessitats específiques, doncs, han passat de vuitanta-set a 175, amb protocols i criteris unificats en el conjunt dels EAPs del territori. Hem incrementat en 544 les noves dotacions de personal de suport educatiu que reforcen aquesta gestió quotidiana i l'atenció directa i el treball coordinat als centres, a banda de més de 1.600 dotacions docents. Hem millorat el contracte de monitoratge de personal de suport per acompanyar aquest alumnat que té més necessitats incrementant un disset per cent les hores d'atenció setmanal. Hem incorporat psicòlegs referents per als serveis territorials. Hem ampliat la xarxa d'assistents educatius per a l'alumnat amb TEA, amb trastorn de l'espectre autista, o discapacitat intel·lectual greu. Hem elaborat guies d'orientació i millora de la resposta educativa, per exemple, la guia de l'atenció a l'alumnat amb TEA o dificultats de regulació de la conducta. I també hem implementat un nou model de proves universals, voluntàries a primer i a tercer de primària aquest any, per detectar precisament dificultats de la comprensió lectora o de la competència oral.

I, en aquest sentit, doncs, també convé posar en valor l'aposta per la formació professional bàsica –en aquest curs hem doblat la seva oferta en centres públics i també concertats– i també per les noves oportunitats educatives i per la formació professional, que enguany ha assolit un nou rècord: 76.000 alumnes. I això té a veure no només amb potenciar una carrera professionalitzadora, sinó també amb el combat contra l'abandonament escolar prematur. Per tant, qualitat i equitat. I cap voluntat recentralitzadora, al contrari: implementem cinc noves zones –de fet, úniques zones– de governança educativa que no havien existit tampoc anteriorment.

Però, en tot cas, vostè s'ha referit concretament als educadors socials, als TIS, als tècnics d'integració social. I he de dir que m'ha sorprès, perquè, com deia al principi, la seva formació, és veritat, ara fa catorze mesos que no governa però ho ha fet durant molts anys, i aquí ara ens demanen establir uns professionals que vostès mai van convertir en estructurals. De fet, aquest cos professional ni tan sols està creat en el marc del sistema educatiu, i, com fins ara, formaven part de programes

temporals que no es podien prorrogar, finançats amb fons europeus fins ara al cent per cent –enguany no, enguany cofinançats amb el pressupost propi.

I és veritat que aquesta situació de provisionalitat en què es troben o es trobaven aquests educadors, aquests tècnics d'integració social, doncs, ens ha fet prendre decisions que creiem que són les més justes davant d'aquest context, no? Hem hagut de redistribuir recursos, efectivament, degut a la finalització d'aquest programa temporal que venia finançat amb fons europeus, però n'hem pogut crear..., hi ha hagut una voluntat de crear-ne un altre, perquè tenim en compte la importància de la tasca que han fet aquests educadors socials i aquests tècnics d'integració social als centres educatius.

Per tant, hem activat un nou programa, vinculat en aquest cas al futur decret d'orientació educativa, que comptarà amb un pressupost de més de 25 milions d'euros precisament per dotar de tres-cents professionals socioeducatius: per una banda, educadors socials, i, per l'altra, tècnics d'integració social. I la prioritat que hem fet servir a l'hora de distribuir aquests recursos era arribar al màxim de centres que no disposaven en plantilla de tècnics d'integració social. És a dir, quan un centre havia incorporat una segona figura, diguem-ne, amb aquests fons europeus, aquesta última s'ha destinat a un altre centre que no en tingués cap altre, no?, amb més necessitats. Per tant, no es tracta de retallar drets; no hem fet això, sinó que el que hem intentat és optimitzar aquests recursos.

Però, en tot cas, hi estem d'acord, estem d'acord que no podem basar la inclusió en programes temporals o en subvencions, diguem-ne, puntuals. Ens convé, i convé, no?, com a país, tenir una mirada més estructural que reconegui la tasca imprescindible d'aquests perfils, molt importants tant a escoles com a instituts, i que assegurui la seva continuïtat i estabilitat. I, per tant, molt disposats, no?, si hi ha en algun moment una negociació pressupostària, a que puguem parlar concretament de tot això. Però, en tot cas, hagués estat bé que aquesta exigència per l'estabilitat d'aquest col·lectiu professional, doncs, s'hagués tingut en compte en el seu dia o fins i tot l'any passat, quan es parlava de pressupost, perquè realment no ha estat així.

Però, en tot cas, i parlant una mica d'aquest neguit, d'aquest malestar docent, sí que hem de dir que la interlocució és fluida i és constant. De fet, hi han reunions setmanals amb el conjunt dels sindicats, i aquest mateix dimarts ens reuníem, jo mateixa amb la consellera d'Economia, amb el Marc Unitari de la Comunitat Educativa. Recentment, fins i tot aquesta mateixa setmana, hi ha hagut una trobada, i n'hi haurà demà una de nova.

Però, en tot cas, no hem deixat de treballar per intentar reconstruir una confiança que, efectivament, hi és, encara debilitada, no? Aquesta confiança està debilitada després d'anys de desinversió, de malfiances, de desacords. I som conscients, certament, que encara hi ha molt camí per recórrer. Aquí, un estudi molt recent del Col·legi Oficial de Psicologia ens parla de forma clara d'un baix reconeixement professional del col·lectiu docent, d'excés de burocràcia –efectivament, hi estem treballant–, de dificultats creixents de comunicació amb les famílies i d'una gestió de l'aula cada vegada més complexa.

I aquí sí que em sembla que, per descomptat, en primera persona, des del departament, però a nivell també de societat, de la comunitat educativa, hem de fer una reflexió de per què alguns docents –i dic «alguns»– moltes vegades no se senten prou acompanyats o acompanyades, fins i tot impotents o frustrats, no?, en alguns moments. I no vull generalitzar perquè, per sort, doncs, cada setmana també tinc oportunitat de visitar centres i he conegut molts docents, equips docents altament professionals, motivats, amb molt orgull de professió i, per tant, que fan la seva feina amb moltíssima il·lusió.

I aquí és veritat que tindrè poc temps –em quedaré una mica a mitges–, però sí que dir que, en primer lloc, hem donat compliment a tots els acords, tots i cadascun dels acords que el Govern anterior, vostès, van signar en el seu dia amb dos sindicats

majoritaris. S'ha donat compliment a tots aquests acords que vostès van signar però no van dotar pressupostàriament. En aquest moment estan tots dotats, incloent-hi els que estaven previstos per a aquest curs 25-26, que era la reducció de dues hores per als docents majors de cinquanta-cinc anys. Per tant, això s'està fent. Hem seguit reduint ràtios, i això ho saben molt bé, quan hem parlat de planificació educativa; hem incrementat aquest personal docent als centres educatius. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Em penso que em quedo sense temps. Em sap greu, però, si li sembla, continuaré a continuació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pensa bé, consellera, però té cinc minuts més més endavant. Ara és el torn de rèplica de la diputada Irene Aragonès i Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Precisament fem una defensa aferrissada d'allò que defensem. No que jo hagi defensat ara, en aquest moment, des d'aquest faristol, sinó d'aquelles propostes que ja fèiem abans i que les havíem executat, i són les que en part he defensat en la primera part de la meva intervenció, però n'hi ha d'altres. I la seva proposta, per exemple, és carregar-se el marc de l'educació sexual integral, que després hi farà referència. Ens veiem obligats a fer aquesta defensa de coses que ja portàvem i ja havíem executat perquè hi ha un canvi de rumb esperpèntic.

S'ha referit a la baixada de ràtios. Clar, la baixada de ràtios que vostè parla és d'infantil i primària. Aquesta baixada de ràtios és deguda a la baixada de natalitat. Quan tindrem una baixada de ràtios a la secundària?

Els cinc anys del programa de complexitat han demostrat la importància d'aquestes tècniques d'integració social i d'educació social. Per tant, ara fem un pas més, i el que demanem és que siguin estructurals. Sí, no ho havíem demanat; cinc anys treballant-ho, ara ho demostrem.

M'ha quedat un tema important: parlar del pacte contra la segregació. S'han fet coses bé. Pensem que estem començant a veure'n els resultats. Sis anys després de la signatura del pacte començarem a veure aquesta millora important, sobretot un canvi de paper per part de l'escola concertada. Avui, el triple d'alumnes nouvinguts que fa deu anys, per tant... Hi han algunes escoles concertades que estan fent els deures, per tant, se'ls hi ha de reconèixer, però hi han molts deures pendents. Perquè no pot ser que el vint-i-u per cent dels centres concertats elitistes no compleixin amb el pacte contra la segregació i acabem condemnant escoles, no?, properes a aquests centres a tenir un percentatge de vulnerabilitat més alta del que els pertoca.

Utilitzo un calaix de sastre, si m'ho permet, per tres situacions anòmales que ens preocupen. Ripollet: la fusió de les escoles Anselm Clavé i Escursell. Escoles de màxima complexitat amb cent anys d'història, escoles que són el motor essencial per a la dinamització comunitària del barri. Què pensa fer, consellera?

Cicle formatiu de grau mitjà d'Emergències Sanitàries: alumnes menors d'edat que hi estan matriculats i fins a principi de curs no se'ls ha informat que hi han empreses que es neguen a que puguin fer les pràctiques sent menors d'edat. Quina solució els donem a aquests alumnes, a aquestes famílies que s'han trobat a inici de curs amb aquesta problemàtica i que molts d'ells no podran fer els divuit anys havent acabat aquest curs? Quina solució els oferim?

I el procés, el procés de consulta pública obert al departament sobre el nou model d'educació afectivosexual, que pensem que deixa enrere el marc de l'educació sexual integral, que suposa un retrocés, un retrocés d'enfocament i un retrocés clar. Per què? Per què aquest canvi de marc, consellera? I la paralització? Lo més greu, la paralització de la formació d'aquest professorat.

En conclusió, acabo aquest minut i mig..., tenia molts més altres temes, però resumeixo: quatre temes importants, a part de les reivindicacions de les condicions salarials dels docents... I un tema que he obviat, la llei de la universalitat i la gratuïtat del zero-tres, perquè n'anem parlant permanentment, perquè al juliol a la nostra moció ja hi estava inclosa i perquè sap perfectament que estem treballant en el contingut d'aquesta llei perquè sigui el màxim d'ambiciosa.

Per tant, quatre temes claus. Temps educatiu al migdia, és a dir, aquest àpat diari garantit, però també un temps del migdia que constitueix un espai educatiu i relacional de gran valor que afavoreix la cohesió, la convivència i l'aprenentatge.

Educadores socials, jo hi insisteixo, són figures clau en l'acompanyament socioeducatiu: creen ponts amb els serveis socials, intervenen en situacions complexes familiars, aborden l'absentisme, fan de mitjancers resolent conflictes de convivència. Per tant, la seva incorporació estable i plena als centres hauria de ser una aposta per l'equitat.

Orientació acadèmica i personal, perquè una de les nostres grans obsessions és l'abandonament escolar prematur, que passa per una desconexió. I el millor antídota és el reforç de l'acció tutorial i l'orientació, però amb un treball continuat que asseguri aquestes trajectòries personals i educatives. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, vicepresidenta. Professionals, suports a l'aula: l'escola inclusiva necessita equips educatius més amplis i especialitzats per poder treballar de forma preventiva i continuada i evitar –evitar– només l'actuació únicament en moments d'emergència.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Ara, per fer la rèplica, té el torn la consellera d'Educació i Formació Professional, Esther Niubó i Cidoncha.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, vicepresidenta. A veure, intentaré, primer, donar resposta a algunes qüestions i, després, seguir una mica amb l'argumentació que estava fent.

Sobre el tema dels educadors i educadores socials, escolti, estem disposadíssims a que en puguem parlar en el marc pressupostari. No se li deu escapar que sense pressupost, doncs, difícilment és possible. Però, en tot cas, aquí la feina que tenim..., ara tenim aquest nou programa que hem pogut desplegar per als propers dos anys, que l'hem de començar a treballar des de ja per poder fer aquesta estabilització i aquesta dotació d'aquest cos que no existeix en aquests moments en el sistema educatiu perquè sigui una realitat, tenint en compte la importància i la valoració positiva que fem de la seva tasca en els centres educatius.

També per posar en valor, sobretot, la tasca que va fer en el seu dia el conseller Bargalló i que van continuar els posteriors consellers, de compromís en el marc del pacte contra la segregació, que és important i hem de..., en fi, valorem molt positivament l'esforç que van fer en el seu dia, que efectivament va ser acompanyat per la majoria de grups parlamentaris i també pel món local. I aquí, doncs, fruit d'aquells esforços inicials, les coses han anat millorant molt en termes d'equitat.

Parlava de ràtios, no?, deia vostè: «Bé, estan baixant sobretot a infantil i primària degut a la natalitat.» Clar, és que a secundària tenim una desinversió històrica que ara mateix, doncs..., ens és molt complicat poder abaixar ràtios, perquè no disposem d'espais suficients als instituts. I d'això també em penso que si ha visitat uns quants instituts en pot donar fe.

Però, en tot cas, com deia abans, hem incorporat més de..., bé, unes 1.700 dotacions de docents per reforçar el sistema educatiu, per garantir una millor qualitat de l'aprenentatge de cara a l'alumnat. I, sobretot, hem incrementat el personal de suport i d'atenció educativa. Hi hem destinat, a partir del mes de gener del 2026, 62 milions

d'euros, doblant la quantitat –doblant la quantitat– assignada fins ara per incrementar aquests professionals al servei.

Però, en tot cas, més enllà d'això, també ens hem preocupat molt per les condicions de treball dels professionals docents. Hem implementat els nomenaments diaris. Fins a la nostra arribada al Govern només es nomenava quatre dies a la setmana i ara es fa cinc dies, per afavorir precisament la celeritat a l'hora de substituir un docent. A les properes setmanes iniciarem una prova pilot que permetrà que els substituïts puguin acceptar o rebutjar els nomenaments docents des d'una aplicació mòbil, perquè ens sembla que això és la manera de fer-ho més accessible per a ells.

El curs 25-26, aquest curs, hem reduït la mobilitat territorial a les adjudicacions de places. De fet, hem passat de tres mil persones que el curs passat s'havien de desplaçar més enllà de cinc comarques de casa seva per treballar..., aquest curs de tres mil hem passat a tres-centes. I, per tant, això és un tema important de cara als docents.

I sobretot, doncs, més enllà d'aquest increment de plantilles, s'ha treballat, hem continuat treballant per estabilitzar aquestes plantilles i avui la taxa d'interinitat és la més baixa en anys, és d'un vuit per cent. I, per tant, hem reduït dràsticament aquest abús de la temporalitat que es podia fer de treballadors al sistema educatiu. I la nostra intenció és seguir ampliant aquestes plantilles. Aquest any convocarem a oposicions 1.100 docents i per al 27 tenim previst convocar per primer cop en anys oposicions a mestres d'educació primària. Fa molts anys que no en teníem.

I, a més a més, com saben, no?, i després del problema que es va tenir l'any passat, la voluntat..., i s'està treballant per tenir previst aquest..., avançar el calendari d'adjudicacions de places docents per al curs 26-27 i que es publiquin a finals del mes de juny.

I tot això ho fem preocupant-nos sobretot per reduir la tasca burocràtica. Efectivament, perquè els docents han de poder-se dedicar a allò que necessitem que facin, que és reforçar precisament els seus projectes i plantejaments pedagògics.

Però, en tot cas, som conscients que en una comunitat educativa tan gran, diversa i compromesa hi ha neguit, i el que estem fent és treballar i intentar donar solucions que contribueixin a millorar les condicions dels docents i també de la resta de personal educatiu i, de retruc, també la qualitat educativa del nostre sistema.

Em queda poc temps, però ha fet referència a unes quantes coses importants. Per exemple, el pacte nacional per la llengua. Aquí vostè ha demanat informació sobre la formació en immersió, en quin moment estàvem de la xarxa de comprensió lectora. Doncs estem en més de 350 centres que la tenen desplegada. La formació professional o el català, cursos de català adreçats a la formació professional..., tot això que vostè ha dit i que ara jo li repeteixo s'està desplegant, s'està implementant en aquests moments, per tant, ja és una realitat. I, per tant, no se li escapa que des del Govern farem tot el que estigui a les nostres mans per desplegar aquest pacte i una mica el marc normatiu històric de consens en l'àmbit del règim lingüístic del nostre sistema educatiu. Per tant, totalment compromesos.

Agrair-li també el compromís amb la llei del zero-tres. Sap que està una mica a les..., volia dir a les seves mans, però, en tot cas, n'estem parlant, i és important que siguem capaços de tancar aquest document, perquè ens sembla que és una proposta fonamental, de futur, perquè aquí ens hi juguem l'equitat educativa, sobretot quan parlem dels més petits. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Se m'acaba el temps, però, en tot cas, només per desmentir: no hi ha cap paralització de l'educació afectivosexual. El que s'està fent és adequar aquests continguts a cada etapa.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos

300-00195/15

Tot seguit passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la té, per temps de deu minuts, la paraula el diputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... El context d'aquesta interpellació està clar: més d'un any de govern de Salvador Illa i Catalunya continua sense pressupostos. I no és una anècdota, és la definició d'una situació de paràlisi. I la paràlisi, quan parlem de serveis públics, que és allò que importa –de sanitat, d'educació, de seguretat–, es paga cara.

Miri, consellera, governar no és fer rodes de premsa; governar és aprovar comptes, prioritzar i executar. I vostès han fallat en la primera pantalla: portar uns pressupostos viables a aquesta cambra. Jo li demano que reconegui avui aquí que el Govern de Salvador Illa ha fracassat. S'ha de ser humil a la vida, això em van ensenyar els meus pares; per això ha de reconèixer vostè avui aquí en aquest Parlament que el seu Govern ha fracassat. Han substituït el que necessita Catalunya per diversos suplements de crèdit i promeses d'estabilitat a base de pedaços. I això no és fer política en favor de les polítiques públiques, això és trampejar. Els decrets llei són la targeta de crèdit d'un govern que ja no té pressupost ni confiança.

Quins efectes té no tenir pressupostos per als serveis públics? Parlem clar. La sanitat pública sense pressupost són llistes d'espera que no baixen, centres d'atenció primària que no poden ampliar horaris i hospitals que ajornen inversions. El temps d'espera mitjà en intervencions quirúrgiques a Catalunya és de cent divuit dies. Com ho resoldran, sense pressupostos?

L'educació pública sense pressupost: substitucions que triguen, programes educatius que es congelen i obres d'escoles que no arriben. Estem els últims en les proves i els estudis sobre la qualitat educativa a Espanya. Com ho resoldran, sense pressupostos?

Benestar social sense pressupost són entitats que esperen mesos per cobrar convenis i famílies que veuen com la dependència s'eternitza: cinc-cents dies –setze mesos– per resoldre la certificació del grau de discapacitat a Catalunya. El termini màxim legal és de tres mesos. Com ho resoldran, sense pressupostos?

Un any i mig i encara no han resolt res, ho torno a repetir, res de tot això. S'acaba el temps, ja no estan en període de prova, consellera. Amb suplements de crèdit pot aguantar la llum encesa, però no fer la reforma que Catalunya necessita. Pots pagar nòmines, però no obrir el centre d'atenció primària que falta ni renovar el TAC que falla. Pots fer gestió del dia a dia, però no política transformadora. I Catalunya no necessita un gestor en funcions, necessita un govern que reverteixi de forma radical la situació de caos i col·lapse que viu Catalunya en els serveis públics.

Catalunya viu un moment de desgast, per molt que vostè ho vulgui edulcorar amb eslògans com «Govern de tothom», «la prosperitat compartida», «Catalunya en marxa» o «Catalunya lidera». La gent està cansada. Cansada d'un govern que parla molt i fa poc. Cansada de promeses de transformació mentre els problemes reals s'acumulen als carrers, als hospitals i als jutjats. L'estat del benestar no pot ser un eslògan, no pot ser només un eslògan, i vostès només governen a base d'eslògans. Governen amb pressupostos prorrogats, sense full de ruta i sense coratge polític per afrontar els reptes reals dels catalans.

No tenir pressupostos també afecta la seguretat, i el dret a viure tranquil no és negociable. La inseguretat és una realitat que tothom veu i que vostès neguen. Vostès viuen en un Matrix absolutament diferent al de la ciutadania. Els mossos d'es-

quadra reclamen més efectius i més mitjans, no anuncis trampa. A moltes ciutats el petit comerç viu amb por i els veïns se senten absolutament abandonats. La seguretat no és una qüestió ideològica –o sí, segons a qui miris–, és una obligació de qualsevol govern decent.

I, consellera, vostès han fallat, vostès estan fallant. Catalunya no lidera amb bona gestió els serveis públics cap als ciutadans. Catalunya lidera en qüestions com les ocupacions il·legals. La llei no pot ser opcional, ni a Catalunya ni enlloc, i Catalunya lidera a dia d'avui les dades d'ocupacions il·legals a tot l'Estat. Milers de famílies viuen angoixades mentre uns pocs s'aprofiten de la inacció institucional.

El seu Govern parla de drets contínuament, però oblida el dret fonamental a la propietat i a la convivència. I quan un govern no protegeix la gent honesta està premiant la impunitat. El seu Govern és el govern de les excuses: no hi ha pressupost, no hi ha seguretat i no hi ha direcció, no hi ha lideratge. Però sí que hi ha una Catalunya que pateix, que treballa i que espera una Generalitat que torni a governar amb autoritat i sentit comú.

Catalunya necessita ordre, responsabilitat i valentia. Necessita un govern que protegeixi els seus ciutadans, no que els utilitzi. Necessita menys discursos i més decisions. Catalunya no pot continuar governada des de la covardia i la improvisació del Partit Socialistes.

I ara ve la part que em fa una mica de vergonya aliena: l'hemeroteca. Quan l'anterior Govern no tenia pressupostos –el Govern d'Esquerra Republicana–, la portaveu del Partit Socialistes, la senyora Romero, ara consellera d'Economia, exigia celeritat en temps i forma i posava deures amb data i hora. Era el 25 d'octubre de 2022 al Parlament de Catalunya i la senyora portaveu del Partit Socialistes deia: «El Govern podria aprovar els pressupostos el 2 de novembre.» Encara hi som a temps, senyora Romero. Tic-tac. Tenien vostès en aquell moment un nivell d'exigència que ara no s'apliquen a vostès mateixos.

Però, si algú busca consol, la consellera admetia a la ràdio, el 25 de març de 2025, que ja havien renunciat als comptes de 2025 i que miren al 2026, si hi ha garanties. Escoltin, això ho diu qualsevol empresa amb pèrdues: «aquest any no invertirem», «mirarem al futur»..., però l'Administració no és una empresa, darrere hi ha persones, darrere hi ha ciutadans. I el que no pot fer el Govern del Partit Socialistes és renunciar a la seva responsabilitat. Ho torno a repetir, el Govern del Partit Socialistes i de Salvador Illa ha de reconèixer avui el seu fracàs. Catalunya té un futur incert. Sense pressupostos, Catalunya queda absolutament a la intempèrie.

Miri, consellera, això no és neutre, aquesta situació no és neutra. El cost d'oportunitat d'un any perdut és immens: projectes que no arriben, professionals que marxen, famílies que perden la confiança. I si la confiança se'n va, el capital també. El futur no s'improvisa amb notes de premsa i amb suplements de crèdit, el futur s'escriu pressupost a pressupost.

Senyora consellera, Catalunya afronta un nou exercici sense pressupostos aprovats, el major símptoma de bloqueig polític i de paràlisi institucional. Li faré algunes preguntes que espero que em contesti.

Pot garantir avui davant d'aquest Parlament que la pròrroga pressupostària no afectarà els serveis essencials –sanitat, educació, dependència o habitatge– ni provocarà retards en els pagaments o retallades encobertes? Ahir sortia una notícia, amb una estirada d'orelles important de l'Airef, sobre haver-se passat, la Generalitat, en el sostre de despesa, i ja el Govern avançava que s'hauran de fer ajustos a la Generalitat. I espero que aquests ajustos no tinguin nom de retallades en la sanitat pública i l'educació pública, però avui té vostè l'oportunitat d'aclarir-ho aquí en aquest faristol.

Segona pregunta: quin impacte concret tindrà aquesta manca de pressupostos sobre les empreses, els autònoms i els proveïdors que depenen de contractes o ajuts de l'Administració? Pot assegurar que no s'aturarà la inversió o no es perdran fons europeus? Com pensa sostenir noves polítiques públiques o compromisos fiscals com

rebaixes o reduccions –que, senyora consellera, sí que pot fer– sense un marc pressupostari actualitzat i aprovat? Quin missatge creu que envia la Generalitat a la ciutadania i als mercats quan no és capaç d'aprovar el seu principal instrument econòmic? Considera que això és compatible amb l'estabilitat de Catalunya que Catalunya necessita?

Finalment, senyora consellera, assumirà el Govern alguna responsabilitat política si Catalunya entra al 2026 amb els comptes prorrogats, amb els serveis tensionats i la inversió aturada?

Catalunya no està en pròrroga pressupostària, està en pròrroga política, senyora consellera. L'1 de gener de 2026 o tenim pressupostos o tenen vostès un problema amb la seva pròpia coherència.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Àlicia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Àlicia Romero Llano)

Molt bon dia, president. Diputats i diputades... Bé, fem una intervenció pausada i rigorosa sobre els exercicis pressupostaris. Miri, nosaltres acostumem a ser coherents. I vostè ha citat paraules meves de quan jo era portaveu d'Economia i portaveu del Grup Socialistes a l'anterior legislatura, i diré el mateix que deia aleshores: és importantíssim que un govern tingui pressupostos, són l'eina més important que té un govern per tirar endavant les polítiques públiques, és la llei més important que aprova un parlament. Ho deia i ho segueixo dient, és així.

Però avui ens trobem amb cada vegada parlaments més fragmentats, on no hi ha majories absolutes i cal pactar. Potser això de la democràcia a vostès no els hi agrada gaire, però és la realitat. Potser estan patint, no?, a alguns llocs. A Aragó, per exemple? Em sembla que l'altre dia tenien dificultats amb els seus socis per poder tirar endavant potser els pressupostos per al 26, però bé, en tot cas, no se'n deu recordar, d'això, vostè.

Però el que li vull dir és que la fragmentació –que és riquesa, finalment, perquè és la veu dels ciutadans, els que parlen– ens porta a que haguem de fer acords, acords per aprovar no només pressupostos, sinó lleis i propostes que en aquest Parlament, doncs, es porten a terme; bastantes, per cert, és a dir que hi ha capacitat, no només del Govern, sinó dels grups parlamentaris, sovint de posar-se d'acord.

Miri, dit això... És a dir, sí, és important tenir pressupostos, és una eina fonamental per a un govern per desenvolupar i fixar quines són les polítiques públiques. Nosaltres vam treballar intensament l'any 2024 perquè hi haguessin uns pressupostos el 2025. Finalment no va poder ser, i el que vam fer és utilitzar instruments legals per tirar endavant les polítiques públiques que nosaltres volíem endegar i que estan reflectides en el pla de govern que vam aprovar ara ja fa uns mesos. Per tant, si algú vol veure quin és el full de ruta del Govern de Salvador Illa, ha d'anar a veure el nostre pla de govern i, a partir d'aquí, els plans departamentals de les setze conselleries per saber quins són els projectes que volem tirar endavant.

Tenim un full de ruta molt clar i, evidentment, hem d'utilitzar els instruments que la llei ens permet. Un, ja ho sabem, és pressupostos; quan no n'hi ha, hi han altres mecanismes, la pròrroga pressupostària –evidentment, amb alguns condicionants–, però incorporar recursos a través dels suplementos de crèdit. I li vull dir que l'any 2025, doncs, vam poder incorporar 4.000 milions d'euros gràcies als acords que vam fer amb el Grup Parlamentari dels Comuns i amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que ens va permetre fixar posició amb diferents polítiques públiques.

I això, què ha fet? Doncs que garantim els serveis públics. I no només que els garantim, com deia vostè, sinó que hem pogut fer moltes coses. De fet, aquest any, si

tot va al ritme que volem, acabarem invertint a Catalunya 3.000 milions d'euros. Els darrers anys hi ha hagut xifres molt més baixes d'inversió. Per tant, amb una pròrroga pressupostària podrem invertir prop de 3.000 milions d'euros en residències de gent gran a diferents llocs –Pallejà, per posar-ne un exemple. Hospitals: el de Lleida, l'Arnau de Vilanova, està ja finalitzat, més de 70 milions d'euros; s'estan fent les obres a Tarragona, també comencen a Mataró, s'està desenvolupant el projecte de Calella, de l'Hospital de Calella, també fent una anàlisi i un estudi d'usos a l'Hospital de Vilanova i la Geltrú. Estem construint escoles, reformant escoles. Estem atenant unes urgències que hi han hagut a les Terres de l'Ebre. I n'hem parlat molt, d'aquest tema, en aquests moments: la pròrroga pressupostària no està evitant que invertim d'una manera molt clara en camins rurals i en barrancs a l'Ebre. Hem posat en marxa més de set mil places de formació professional, amb pròrroga pressupostària. Hem posat en marxa un servei bucodental que vam pactar amb els Comuns aquest any 2025... Tot això, amb pròrroga pressupostària.

Hem fet una aposta important per l'habitatge, més de 1.400 milions d'euros al servei d'habitatge. Hem comprat més habitatges que mai, amb pròrroga pressupostària. Estem rebent gairebé 10.000 milions d'euros de fons europeus, amb pròrroga pressupostària... Em sap greu, eh?, perquè res té a veure rebre fons europeus o rebre ingressos amb tenir pròrroga pressupostària, però bé, no ho deu saber, això. En tot cas, més de 10.000 milions, som la comunitat autònoma que més recursos rebem, entre altres coses per la capacitat d'atracció que tenim, que tenen les nostres empreses i els nostres projectes, i ho estem fent a un ritme molt molt positiu.

I una cosa també important, molt important per als autònoms i les pimes d'aquest país: el període mitjà de pagament des de que hi ha aquest Govern socialista a la Generalitat de Catalunya està per sota dels trenta dies. Per tant, estem pagant a menys de trenta dies, com diu la llei, accelerant els nostres..., i millorant els nostres processos de gestió i fent que els proveïdors de la Generalitat, que en el seixanta per cent són pimes, cobrin ràpid, i això és molt important també per a la seva supervivència.

Li podria posar molts més exemples de coses que estem fent amb pròrroga pressupostària. No és que sigui el mètode que m'agrada, però hem prorrogat, hem incorporat 4.000 milions d'euros. I, evidentment, la Generalitat no s'atura, ni molt menys, als serveis bàsics. Com li he dit, s'estan fent coses, hem posat sobre la taula moltíssimes polítiques públiques que es poden veure i es poden concretar. Evidentment, si un passeja per Catalunya hi veu moltíssimes de les coses que s'estan fent.

Per tant, miri, no és lo ideal, tenir una pròrroga pressupostària, però és veritat que quan un no té pressupost ha d'utilitzar els mecanismes legals que li permeten tirar endavant polítiques públiques. Estem al mes d'octubre, saben que estem treballant per uns pressupostos per al 2026. Vam aprovar a finals de juliol una ordre perquè els departaments comencessin a treballar en aquests pressupostos del 26. Al setembre vam aprovar un acord per al sostre de despesa: 40.524 milions d'euros, un 7,1 per cent més respecte a l'any anterior. Això ha de complir, evidentment, les regles de despesa, que són un 3,3 per cent per a l'any 2026, amb un 0,1 per cent d'objectiu de dèficit, i en això estem treballant. Aquests són els marges que ens estableixen les regles de despesa, 3,3, 0,1 d'objectiu de dèficit, i estem treballant en això amb tots els departaments des del mes de juliol. De fet, hem començat també algunes reunions amb sectors de Catalunya, entre dilluns i dimarts ens vam veure amb el sector social, amb el sector educatiu, avui ens veurem també amb altres sectors. I anirem fent reunions també per copsar les demandes de cada un d'ells i anar incorporant-les en aquest treball pressupostari que estem fent.

A mi també m'agradaria dir-li una cosa: una bona oposició fa bon govern, ho deia sempre el president Illa quan estàvem a l'oposició. Una de les coses que vostès no fan –tant que diu que jo deia: «I vostè deia, quan era portaveu»–..., miri, doncs el que nosaltres fèiem quan jo era portaveu del Grup Parlamentari Socialistes era fer política útil. Sí, i era dir-li al Govern: «Si necessita un grup parlamentari per aprovar

pressupostos perquè el país els necessita, doncs compti amb el Partit Socialistes.» I que fèiem? Seure amb el Grup Parlamentari d'Esquerra i seure amb el Govern (*alguns aplaudiments*) de la Generalitat.

Compartíem moltes de les coses i molts dels projectes? No, alguns no, però el que vam intentar amb la nostra posició, òbviament amb els nostres trenta-tres diputats, és que allò servís per fer polítiques que nosaltres defensàvem. I vam aprovar un pressupost 2023 i vam arribar a un acord el 2024, que, finalment, doncs, no es va poder aprovar. Per dues vegades el Partit Socialistes va ser responsable, va ser rigo-rós i va pensar en el país, que és una cosa que a vegades trobo a faltar en aquest Par-lament, pensar en el país, i això que vostè..., els veïns i les veïnes, tot això que vostè diu. Doncs miri, escolti'm, si vostè està tan preocupat pels veïns i per les veïnes, per la seguretat, per les escoles, pels centres d'atenció primària, per què no s'ofereix per ajudar, en comptes de venir aquí només a criticar? (*Alguns aplaudiments.*) Això estaria bé, perquè la política també és això –la política també és això.

I, per tant, doncs, jo crec que, més enllà de llegir les frases que jo deia i que li serveixen a vostè per argumentar el que diu, també podia utilitzar-ne d'altres, com per exemple que nosaltres esteníem la mà al Govern perquè el país tingués uns pres-supostos, perquè en un moment de bonança econòmica, com eren els anys 23 i 24, era important que el país tingués uns pressupostos. I vam pactar projectes impor-tants de país que han servit per millorar els serveis públics i per tirar també enda-vant projectes estratègics, com per exemple les plantes de descarbonització a Tarra-gona, tan rellevants per a la indústria química.

Per tant, doncs, també els animo a que facin això, a que facin de partit responsa-ble –una bona oposició fa un bon govern– i ens ajudin a tirar endavant el país.

Moltes gràcies.

El president

Tot seguit, per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, «política útil» es la que podría hacer el Gobierno de la Generalitat presentando los presupuestos. Nosotros somos un grupo que no ha gobernado Cataluña pero que sí que ha facilitado presupuestos en Cataluña, lo he-mos hecho en el pasado. Nosotros hemos hecho política útil.

¿Sabe cuál es el problema de su Gobierno? Es que su Gobierno ha renunciado a presentar unos presupuestos y ha renunciado a priorizar los problemas de los catala-nes en vez de priorizar los problemas de Pedro Sánchez en Madrid. Ese es su proble-ma. (*Alguns aplaudiments.*) Ese es el problema de su Gobierno.

Porque para debatir, para analizar y para dar nuestra opinión sobre los presu-puestos del Gobierno de Salvador Illa lo primero que debe hacer Salvador Illa, y us-ted como *consellera* de Economía, es presentar ante esta cámara los presupuestos. Pero usted ha renunciado a presentar unos presupuestos. Renunció el año pasado, re-nunció para 2024, renunció para 2025 y parece que va a renunciar para 2026. Y eso es priorizar a Pedro Sánchez por encima del interés general de los ciudadanos.

Y no me diga usted que hago méritos para Madrid porque yo soy diputado del Parlamento catalán. El problema es que los problemas de los catalanes están a día de hoy sujetos a los problemas de Pedro Sánchez, y sujetos también a los problemas internos de Esquerra Republicana.

Mire, *consellera*, usted ha dicho que venía a hacer una intervención rigurosa, con datos. La verdad es que muy riguroso no es detallar y hacer listas de los anuncios que han hecho. A mí me gustaría que hiciese usted lista de realidades, de cosas que ya están hechas.

Mire, yo sí que he querido hacer una réplica rigurosa y he buscado tiempo para analizar su programa electoral, el del Partido Socialistas. He repasado las cuestiones que ustedes proponían en la campaña electoral: «força per governar», mucha fuerza

no han tenido, para gobernar. (*Remor de veus.*) Ya están ustedes en el Gobierno y mucha fuerza para gobernar no tienen.

Y mire, la verdad es que he repasado las cuestiones que proponían y no han cumplido ni una de esas cuestiones, ni una de las cuestiones. Eso sí, lo que sí han cumplido ustedes es con este programa (*l'orador mostra un full a la cambra*), con el programa de Esquerra Republicana. Ustedes han renunciado a su programa electoral y han asumido el programa de Esquerra Republicana. Eso es lo que han hecho ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

He de decir que los que condicionan y determinan también la política en Cataluña también son los de Junts, pero he pasado de leer su programa porque improvisan más que otra cosa. Ahora se han dado cuenta, los señores de Junts, de que hay que bajar los impuestos en Cataluña, un año después de un gobierno de Salvador Illa y años después de sostener al Gobierno que ha subido los impuestos a todos los españoles noventa y siete veces. Yo creo que llegan ustedes, señores de Junts, muy tarde, bastante tarde. (*Alguns aplaudiments.*)

Han asumido ustedes, señora *consellera*, el programa de Esquerra Republicana; no solo las propuestas, sino también la costumbre de no aprobar presupuestos. El tema es que los señores de Esquerra Republicana fueron coherentes. El señor Aragonès llegó un día que se vio sin presupuestos y dijo: «Dimito y convoco elecciones.» Y esto hay que reconocerlo. Yo lo que espero es que ustedes también hagan justicia a esa coherencia, porque ustedes también amenazaron en su día al señor Aragonès para que dimitiese y convocase elecciones, y ustedes llevan ya camino de dos años gobernando y van por el mismo camino que Esquerra Republicana.

Mire, la conclusión es que los catalanes se tienen que plantear si realmente el Partido Socialistas es la política útil en Cataluña, porque nada cambia, Cataluña sigue igual que hace un año. Por lo tanto, no sirve de nada votar al Partido Socialistas si luego el Partido Socialistas va a pactar con Esquerra Republicana y vamos a continuar igual que con Esquerra Republicana.

Y, más allá de su programa, le daré cuatro claves. Señora *consellera*, baje impuestos, lo puede hacer. Mejorará la vida no de los que más tienen, sino de los que tienen menos. Eso es prosperidad compartida de verdad, no la de su propaganda, que nos cuesta el dinero a todos.

Segundo, recorte macroestructura, lo puede hacer. Confío en que usted puede hacer lo mismo con menos asesores y con menos organismos. Al fin y al cabo, con los que ya tiene no ha sido capaz de aprobar ni un presupuesto, no sé qué puede salir peor. Lo que debe hacer es recortar la macroestructura, debe recortar la corte del faraón Salvador Illa, que hoy, en el boletín oficial de la Generalitat de Catalunya, anuncia que se crean cinco nuevos cargos de confianza, cinco nuevos cargos políticos para servir a Salvador Illa. Yo confío en que ustedes pueden recortar la corte del faraón Salvador Illa.

Tercero, pida una nueva financiación, sí, lo puede hacer, pero solidaria y acordada con las comunidades autónomas, con todas; no insolidaria y fruto del chantaje político y pactada en secreto para salvar a Pedro Sánchez de la dimisión.

Y cuarto, después de esto, después de estas tres acciones, invierta el dinero de los catalanes en mejorar los servicios públicos y en luchar contra la crisis de inseguridad que vive Cataluña. Lo puede hacer y lo debe hacer, eso es lo que debe hacer.

Lo que no debe hacer, lo que no es riguroso, es venir a este Parlamento a anunciar y a detallar los anuncios que ya han hecho y que tienen como horizonte el 2030. Venga aquí a demostrar realidades. No venga aquí a hacer propaganda, que eso ya los vemos en las radios y en los carteles.

Gracias.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Senyor Fernández, ja tenia la rèplica preparada, i ha vingut aquí i l'ha llegit i l'ha dit, i cap problema. Miri, és que jo no he vingut aquí a dir promeses. Les coses que li he dit s'han fet, són realitat. Set mil places més de formació professional, el servei bucodental (*alguns aplaudiments*), les obres acabades a l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida, les que estan en marxa a Tarragona... En fi, no són promeses, són realitats.

A vostè no li agrada, igual que no li agrada que ens votessin molts ciutadans a Catalunya i traguéssim quaranta-dos diputats. Però, miri, nosaltres en tenim quaranta-dos i vostès uns quants menys, què vol que li digui? Aquesta és la realitat, tu. I a vostè no li agrada. Bé, però respecti la voluntat dels catalans. (*Veus de fons.*) No la respecten; no la respecten, amb els seus comentaris.

I, sincerament, no m'agrada dir això..., no diguin mentides. Ostres, no vingui aquí vostè a dir que jo dic mentides. No, és que el que li he dit, les coses que li he dit són realitats. Hem abaixat el trenta per cent els preus de les matrícules, això és una realitat. Al setembre, els joves que es van matricular van pagar la matrícula dels graus més barata, i també els màsters. És que això és una realitat, no és una promesa –no és una promesa. I, per tant, m'agradaria que vostè fos una mica rigorós.

I hi han algunes coses que s'estan desenvolupant, s'estan fent, perquè necessiten més temps, com construir cinquanta mil habitatges, però hem comprat habitatges, això ja és una realitat. I el que li he dit, la llista curta de coses que li he dit, que la podria fer més llarga, això ja és una realitat.

I, a més a més, estem treballant, sí, amb pròrroga pressupostària, amb uns suplementes de crèdit, amb rigor. I l'hi he dit, el PMP –el període mitjà de pagament a proveïdors– està en menys de trenta dies. També hem reduït l'objectiu de dèficit del 2024 fins al 0,41. I, escolti'm, en termes de deute hem pogut anar, després de trenta anys, al sector privat bancari perquè ens fes..., un deute de més de 3.500 milions d'euros. I les empreses de *rating* ens valoren positivament. És a dir, estem fent una feina i hi està havent uns resultats. En tot cas, a vostè, òbviament, això no li agrada.

I sí, ens vam presentar a les eleccions amb un programa electoral, i alguna de les coses que li he dit estava en aquest programa electoral. (*Remor de veus.*) No, d'Esquerra no. Jo segueixo el del Partit Socialista de Catalunya, que si vostès el comparen amb el pla de govern s'hi reflecteix clarament. (*Remor de veus.*) Bé, vostès diran lo que els hi agradi i el seu relat, que és el que els hi interessa, però la realitat és una altra. El pla de govern reflecteix el programa electoral del Partit dels Socialistes de Catalunya, i algunes de les mesures que els hi acabo d'explicar que ja hem posat en marxa responen a això. Evidentment, tenim un acord d'investidura amb el Grup Parlamentari dels Comuns i Esquerra Republicana i algunes coses que hi estan incorporades són d'ells.

I ho torno a dir, això és la democràcia. No els hi agrada, a vostès? Bé, però la democràcia és això, necessites sumar diferents sensibilitats per tirar endavant el país. I això és el que estem fent. I l'hi he dit, la nostra voluntat és presentar i aprovar uns pressupostos per a l'any 2026. Estem treballant intensament internament, també amb els sectors, i esperem que també ho puguem fer amb els grups parlamentaris per aprovar-los. I, hi insisteixo, en comptes d'estar tot el dia recriminant el que no fem aquí, doncs, podria vostè oferir-se. No ho ha fet en cap moment. Per tant, entenc que no té ganes de que el país vagi millor.

I, en tot cas, tot això que ha dit aquí, que ha dit bastantes coses, l'hi dirà també al seu company de Castella i Lleó, a Mañueco, que en sis anys porta cinc pròrroques pressupostàries? L'hi dirà vostè també al president d'Aragó? (*Alguns aplaudiments.*) I al de Múrcia? I al de les Illes? Perquè tenen vostès bastants governs que han tingut pròrroques pressupostàries en els últims anys. (*Remor de veus.*) Sí, sí. ¡Ay, mira, y usted es el primero que habla de Pedro Sánchez! (*Rialles i alguns aplaudiments.*) Ai, que ràpid se'ls enganxa, eh? Sí, que ràpid se'ls enganxa. El primer que ha parlat

de Pedro Sánchez és vostè. I ha tardat, eh?, ho ha fet a la rèplica. Ja ha tardat, parlant de Pedro Sánchez. Miri, nosaltres a Pedro Sánchez li exigirem tot allò que ens correspon com a govern de la Generalitat.

I en el model de finançament hi estem treballant intensament perquè arribin el màxim de recursos a Catalunya, perquè es financin bé les competències homogènies i les no homogènies. I el que ens agradaria és que el Partit Popular, abans de dir «no» –abans de dir «no»–, conegués, treballés, posés propostes constructives sobre la taula, que és el que sovint vostès no fan. D'entrada és «no», i després ja ho veurem. Això no és una manera de portar el país i de construir país i d'intentar millorar els serveis públics, que a Catalunya estan garantits, no sé si ho estan en altres territoris, i no en vull posar exemples perquè la cosa és greu.

Ara, que em digui vostè: «Abaixi impostos»... Què deixarem de fer, si abaixem impostos? Lo que fan a Madrid? Deixar les universitats que no poden pagar les nòmines, el servei de salut pel terra? (*Remor de veus.*) Sí, sí. Volen fer això? Bé, doncs nosaltres no. I quan algú diu que s'han d'abaixar impostos ha d'explicar després què deixen de fer, perquè els recursos arriben via impostos, i això ho hem d'explicar d'una manera molt pedagògica.

Per tant, sí, és una eina importantíssima –i acabo, president–, nosaltres estem treballant perquè sigui possible per a l'any 2026. I el que ens agradaria és tenir una oposició més constructiva, i no que vingui aquí només a dir el que han de fer els altres però ells als altres territoris no ho fan.

El president

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de treball.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de treball

300-00199/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Bon dia, diputats. Bé, els autònoms som el cor emprenedor de Catalunya. Darrere de cada pime hi ha un autònom que ha arriscat el seu capital, el seu temps, per tirar endavant un projecte. De fet, molts grans empresaris de Catalunya han començat com a autònoms. Fins i tot l'Isak Andic, que en pau descansi, un dels tres o quatre empresaris més importants de Catalunya, va començar d'autònom venent pantalons. I avui a Catalunya tenim de l'ordre de 570.000 autònoms, i representen aquesta ànima emprenedora del país.

Però la pregunta que li fem, consellera, és: qui ajuda els autònoms?, on és el suport als emprenedors, a l'emprenedoria en general? Vostè i membres del seu Govern deuen parlar sovint amb autònoms, com fem nosaltres. Què els hi diuen? Miri, a nosaltres ens diuen: «Cada dia més escanyats, més pobres; cada cop amb més dificultats burocràtiques i cada dia més estigmatitzats.» Només faltava la ministra Díaz que digués que els autònoms i les pimes catalanes «es forren».

Bé, jo no sé si vostè està d'acord amb aquestes declaracions de la ministra Díaz, consellera. Han parlat amb els petits comerciants de tallers, perruquers, artesans...? Creu realment que es forren? Els joves que munten una *start-up* i que s'han de donar d'alta d'autònoms encara que no facturin es forren? Aquestes declaracions són molt preocupants, perquè en el fons justifiquen l'increment dels impostos de forma continuada a les pimes i ara també als autònoms.

I sí, plou sobre mullat, es desperta la ministra socialista Elma Saiz i proposa incrementar les quotes d'autònoms dos anys després de la gran reforma que va fer el

ministre Escrivà amb el Reial decret 13/2022, que pretenia bàsicament dues coses: la primera, pagar les cotitzacions en funció dels ingressos reals, i la segona, que això fos a canvi d'equiparar els autònoms al règim general de la seguretat social. I la primera s'ha complert, la majoria d'autònoms que tenen uns ingressos alts o mitjans alts paguen molt més que abans, però, en canvi, la segona part no s'ha complert: els autònoms paguen més, però no tenen les mateixes condicions que el règim general.

I qui ha sortit des del minut u a defensar els autònoms, consellera? Han estat vostès, el Govern català? No, ha estat Junts per Catalunya. La nostra portaveu, Míriam Nogueras, a Madrid, amb tota la contundència, ha dit que ja n'hi ha prou, que ni un vot de Junts per Catalunya servirà per incrementar les quotes als autònoms.

I, per tant, li he de preguntar: on són vostès?, on era el conseller Sàmper? Avui no hi és, però és que no hi és quan té problemes l'empresariat, i això ens preocupa. I aquesta setmana calia ser-hi, no aquí al Parlament, deu estar fent el que li calgui, eh?; no calia que estigués al Parlament, però calia que estigués defensant els interessos dels autònoms davant de la ministra. Perquè vostès es deuen als autònoms, es deuen a la societat catalana, no es deuen al Govern espanyol. O potser m'equivoco; a qui es deuen, vostès?

Quan ha sortit el conseller Sàmper fent propostes a favor dels autònoms, per exemple, després de conèixer l'informe del CTESC del 2024, que explicita que el nombre d'autònoms l'any passat va caure en un 6,6 per cent? Que no els preocupa, això? En són conscients, suposo. Per què baixa el nombre d'autònoms? Doncs ja ho he dit, perquè n'estan farts, estan escanyats, no poden més.

I, per tant, les polítiques del Govern, tant l'espanyol com el català, són justament contràries als autònoms, contràries a aquesta ànima emprenedora de Catalunya. I vostès no fan polítiques a favor; al contrari, quan fan polítiques pensant en els autònoms, és a la contra. I el que els hi diem és «prou ja de perjudicar els autònoms», consellera.

Miri, Catalunya ha estat sempre un país emprenedor, innovador, creatiu. I això és el que ha fet diferents els catalans dels nostres veïns, que han optat més per colonitzar, per sotmetre, per fiscalitzar. Nosaltres, per emprendre i per crear. I darrerament estan compareixent al Parlament historiadors de la història econòmica de Catalunya, a petició de Junts per Catalunya. No tots els diputats que hi ha a la cambra tenen la sort d'estar a la Comissió d'Economia; per tant, avui m'agradaria explicar algunes de les coses que ens estan dient els historiadors.

Què ens diuen? Primer, que el dinamisme econòmic de Catalunya, la base, l'estructura econòmica de Catalunya, cal buscar-la a l'època medieval, on Catalunya va ser un dels tres imperis comercials més importants junt amb Venècia i amb Gènova. Que només nosaltres teníem els consolats de mar, una institució que, amb més de cent oficines de representació a tot el Mediterrani primer i després a l'Atlàntic, vetllava pels interessos econòmics dels mercaders de la nació catalana.

Qui eren els mercaders aleshores? Els autònoms d'avui. I tenien el suport d'un estat a tot arreu. Van fer la primera revolució industrial, reconeguda fins i tot per la UNESCO, la revolta dels remences, amb l'abolició dels mals usos feudals, i es va constituir la masia catalana com la primera institució que representava l'empresa familiar, el que avui en dia en diríem una «pime familiar». I la majoria de països d'Europa van trigar dos segles en fer una revolució per carregar-se el feudalisme. Castella, de fet, encara tenia feudalisme a principis del segle xx. Molts castellans van haver de venir a Catalunya a buscar-se la vida perquè allà es morien de gana, amb els *señoritos* feudals d'allà. I aquí molts van ser emprenedors i van aprofitar l'ascensor social, perquè funcionava molt bé. Ara ja no funciona tan bé. Des de la legislatura del president Aragonès i amb vostès no ha canviat; almenys de moment, aquest ascensor social s'ha espatllat.

I els gremis i els artesans medievals van ser la base de l'economia catalana, com ara són els nostres petits industrials, que representen el seixanta per cent de la nostra

economia. I van fer la revolució industrial, com deia el doctor Solé i Sabaté, enmig de les guerres carlines. Castella no la va fer, nosaltres sí que la vam fer. I l'Antoni Simón ens explicava que, a final del segle XVIII, Catalunya era qui fabricava més tèxtils, més indians, més inclús que tota Anglaterra o que tota França. I així hem seguit sempre, amb aquesta emprenedoria, i avui som, continuem sent els líders econòmics emprenedors de la península i un dels quatre motors industrials d'Europa. I això és gràcies a aquesta emprenedoria i gràcies als autònoms, no només als que treballen per si mateixos, sinó també als autònoms societaris, que són un terç del total i, per tant, són també importants.

Però ara el Govern espanyol, amb aquesta visió recaptadora, fiscalitzadora, no pas emprenedora, torna a decidir incrementar la fiscalitat als autònoms. Els emprenedors, com dic, la baula més feble de la cadena de generació de riquesa a Catalunya.

Però quin és el problema, consellera? El problema de fons és que Espanya no pot pagar les pensions. I alguns ja ho dèiem, això, fa deu anys. De fet, ara amb les cotitzacions només es cobreixen entre el setanta i el setanta-cinc per cent de les pensions a Espanya, i per això han d'apujar les cotitzacions, perquè Espanya, a diferència d'Europa, no inverteix en recerca i desenvolupament, en l'economia del coneixement i, per tant, en valor afegit, en salaris europeus, que són la base per poder pagar millors pensions.

A Catalunya, en canvi, amb una caixa pròpia de pensions, com que tenim més gent ocupada i salaris mitjans més alts, podríem pagar millors pensions. I, de fet, a l'estudi que es va fer, que va fer el departament, la Generalitat, a la Comissió sobre el Deute Històric a petició de Junts..., ja deia que els catalans aportàvem el 19,5 per cent de les cotitzacions a la seguretat social però rebíem només el 18,7 per cent en forma de pensions, i això en deu anys representava un dèficit de 8.200 milions d'euros.

I, pel que fa als autònoms, aquell estudi deia que aportàvem, els catalans, un 17,5 per cent mentre que en rebíem només el 16,7 per cent, i això també representava 800 milions d'euros en deu anys, que els autònoms catalans financen a la resta d'autònoms espanyols.

Per tant, si volen apujar les cotitzacions, apugin-les Espanya, perquè nosaltres ja paguem més cotitzacions que ningú a Espanya. Per tant, escolti'm, apugin-les a ells, i no pas als autònoms catalans.

I la ministra Saiz ara diu que s'ha fet enrere; bé, en part. Però Junts ja hem dit que no, que ni un euro més de cost per als autònoms i que tombarem aquesta proposta, consellera. I, miri, nosaltres ens fem nostre també l'informe d'Autcat, de l'associació d'autònoms de Catalunya, que deixa clar que els autònoms estan complint amb allò que es va decidir amb la reforma, amb el Decret llei 13/2022, en el qual..., paguen en funció dels ingressos reals, tot i que moltes despeses no s'estan tenint en compte. Li demano si pensa fer-hi alguna cosa, la Generalitat.

I també el que denuncia Autcat és que aquesta equiparació que s'havia de fer dels autònoms amb el règim general, doncs, no s'està complint. I Autcat fa una llista molt llarga de queixes, com per exemple que el sistema de cessament d'activitat, és a dir, el que seria l'atur dels autònoms, dista molt de ser una protecció real i efectiva comparable a la prestació de desocupació; que no tenen accés al subsidi per a majors de cinquanta-dos anys; que no disposen dels premis per lactància; que no estan coberts per permisos davant d'efectes climatològics adversos o defuncions d'un familiar; que se'ls continua cobrant la quota d'autònoms en cas de malaltia els primers seixanta dies. És a dir, que són els més perjudicats del mercat de treball.

En tot cas..., i si parléssim d'absentisme, escolti'm, un estudi de Pimec que va portar a la Comissió d'Empresa no fa gaire deia que les incidències en el règim general és de 51,3 sobre mil hores en el règim general, mentre que en autònoms és només l'11,6. Què passa, que els autònoms tenen un absentisme més baix perquè són més resistents? Doncs probablement sí. Si no fossin tan resistents ja no hi serien.

I vostè deia ahir que no tenim competències. Jo abans d'acabar li demanaria, consellera, si vostè vol les competències dels autònoms, si li agradaria tenir-les. I si les tingués, què faria? Apujaria també les quotes als autònoms? I què faran els dinou diputats a Madrid del PSC? Votaran a favor d'aquesta pujada als autònoms?

Bé, a la segona part parlaré de burocràcia i fiscalitat.

Gràcies, consellera.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputats i diputades... Diputat Canadell, en primer lloc, deixi'm que excusi el conseller Sàmper, que és a qui li pertocaria fer aquest debat tan interessant amb vostè, però, com saben, està de viatge a Mèxic i, per tant, doncs, m'ha demanat que jo el supleixi. No sé si ho faré tan bé com ell, però ho intentaré.

Vostè deia..., ha fet una reflexió amb relació als autònoms. Jo crec que podem estar d'acord. Podem intentar aquí ara fer una baralla de qui defensa més els autònoms o menys que no sé si té massa interès, sincerament l'hi dic. Jo crec que la majoria de grups que estan en aquesta cambra defensen els autònoms. Catalunya té un 99,8 per cent de pimes. El seu teixit econòmic el conformen en gran part les pimes. D'aquest, el noranta per cent té menys de deu treballadors. I, com vostè deia, 570.000 autònoms a Catalunya. És a dir, nosaltres som un país de micropimes i d'autònoms, és veritat, d'emprenedors, no? I, per tant, en fi, no crec que ningú surti aquí a dir que no els defensen. Clar que els defensem, no? I crec que el Govern està tirant endavant projectes per donar-los suport.

En tot cas, per no escapar, que no vull que sembli que no li contesto a tota la seva primera part amb relació al que ha passat al Govern d'Espanya, jo també li diré que la meva funció com a consellera d'Economia i del conseller Sàmper com a conseller de Treball és tirar endavant polítiques a Catalunya amb les capacitats normatives que tenim i les competències que tenim. En el cas de la seguretat social, no la tenim, això és una competència de l'Estat. Vostè diu: «Li agradaria tenir...?» Jo li dic: «Com més competències millor», òbviament, no? Però de moment no la tinc, i, per tant, doncs, jo em baso en la realitat, que és aquesta.

En tot cas, l'any 2022 va haver-hi un acord entre els agents socials i econòmics i el Govern d'Espanya pel tema de les quotes de la seguretat social amb un objectiu molt clar, que era que fos un sistema més just i més progressiu: que qui més guanyava també més pagués, però que no pagués perquè sí, sinó perquè tingués més drets. Al final, que els autònoms cotitzin és perquè tinguin més drets, no? I també que ho facin en funció dels seus ingressos i dels seus beneficis. I, per tant, aquest és un acord al que es va arribar l'any 2022 que s'ha d'anar revisant.

I jo crec que va ser un bon acord, entre altres coses perquè s'hi va arribar amb els agents socials i econòmics. Nosaltres sempre sap que estem a favor del diàleg social, de la concertació social. Qualsevol dels temes que sorgeixen i que tenen a veure amb el treballador i amb l'empresa l'hem de pactar amb els agents socials econòmics. De fet, un tema que vostè coneix molt bé, perquè sempre l'ha reivindicat aquí, que és el salari mínim de referència català, doncs, l'estem treballant, com vostès ens van demanar, amb els agents socials i econòmics, i tenim molts espais de treball amb ells.

I crec que el que ara està fent la ministra Elma Saiz és justament això, és justament posar una proposta sobre la taula i plantejar-la als agents socials i econòmics per no apujar les quotes a la seguretat social als autònoms que guanyin menys de 1.067 euros, i, a partir d'aquí, entre un u i un 2,5 per cent. Podríem dir, en paraules de la presidenta dels autònoms a Pimec, que és una actualització, eh?, deia l'altre dia ella en un mitjà de comunicació.

Bé, en tot cas, ha aclarit d'una manera evident, la ministra, que la proposta d'actualització ha d'anar per aquí, i ara l'haurà de pactar amb els agents socials i econòmics. Però crec que també és bastant evident que el Govern d'Espanya, en tots aquests anys que porta al capdavant, doncs, ha defensat els autònoms i ha posat recursos per a ells. Entre altres coses perquè, hi insisteixo, el teixit econòmic està conformat bàsicament per autònoms i petites i mitjanes empreses.

Miri, nosaltres estem fent polítiques per tirar endavant això o per donar suport als autònoms. En vaig llegir ahir algunes. Tenim programes formatius pels que han passat l'any 2024 dotze mil autònoms. És important que els autònoms que estan sols en el seu projecte empresarial tinguin formació, rebin recursos; que l'Administració sigui àgil a l'hora d'oferir-los serveis. I ho deia vostè: «Ara parlaré de la simplificació.» És importantíssim. De fet, crearem una oficina virtual per a l'autònom, perquè ens sembla que és molt rellevant que l'autònom dediqui el menys temps possible a fer papers i el màxim de temps possible al seu negoci, al seu projecte empresarial, que bastant, evidentment, li costa, però hem de potenciar aquest esperit emprenedor.

Hem posat en marxa també, perquè els propis autònoms i emprenedors tinguin o puguin guanyar dimensió, diferents programes a través de l'ICF conjuntament amb el Departament d'Empresa: ICF Comerç, ICF Turisme... Amb el comerç, per exemple, per intentar, molts autònoms, doncs..., que l'empresari pugui créixer i pugui contractar un treballador o dos. Doncs bé, ja hi ha realitat amb aquests programes, i hi han autònoms que han utilitzat aquest recurs per créixer.

És a dir, anem posant mesures, anem posant programes, sobretot per una cosa molt important –crec que és un objectiu que compartim tots–, que és que les empreses a Catalunya guanyin dimensió. Aquest és un objectiu molt evident sobretot perquè tinguem una economia més productiva. I vostè ho deia, no?, parlant de l'absentisme. Evidentment, si tenim companyies molt petites o d'un sol treballador, en el cas de l'autònom, doncs, és difícil que puguin invertir, que puguin innovar, que puguin internacionalitzar-se, perquè són un. Per tant, guanyar dimensió és un dels objectius que tenim. I, en aquest sentit, estem ja desenvolupant projectes; per exemple, aquest que li he citat amb l'Institut Català de Finances i altres que volem dissenyar per fer aquesta millora.

I ho volem fer també amb els agents socials i econòmics, sobretot amb les patronals, amb Pimec, que té molt coneixement. L'altre dia presentava un informe, la memòria anual de la pime catalana, i feia un monogràfic sobre la dimensió empresarial. I crec que els hem d'escoltar i hem d'intentar acordar amb ells programes que ens ajudin a això.

Per tant, formació, reduir els tràmits, simplificar-los, ajudar-los en tot el possible a través d'aquesta oficina virtual, ajudar-los a guanyar dimensió amb programes específics –en té Acció, n'hi he plantejat alguns de l'Institut Català de Finances– i, evidentment, donar-los tot el suport.

Nosaltres defensem els autònoms. No sé si ens han sentit o no, però, en tot cas, va ser una polèmica que es va generar uns dies al Govern d'Espanya. I, hi insisteixo, crec que s'hi ha donat resposta, s'ha clarificat. I ara els agents socials econòmics tenen una proposta sobre la taula que crec que és beneficiosa per als autònoms. En fi, la polèmica hauria d'acabar aquí.

Jo entenc que vostè diu: «Escolta, doncs aprofitem per parlar dels autònoms.» Que està bé, perquè molt sovint no se'n parla en aquest Parlament, i, per tant, a mi em sembla que és un debat interessant. I, per tant, ara estaré atenta a escoltar-lo per si hi han propostes que nosaltres puguem també incorporar en el nostre treball de govern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Consellera, doni per excusat el conseller Sàmper. Ja m'imagino que té una agenda. A més, ja ens va avisar, eh? Però, de fet, jo també he remodelat aquesta interpellació pensant més en vostè que no pas en ell. Ara, ja l'hi dic, no és avui que havia de ser-hi, el conseller. Havia de ser-hi la setmana passada, sortint des del minut u a defensar els autònoms, i això no ho ha fet. Ho ha fet la Míriam Nogueras. El conseller no ho ha fet. *(Alguns aplaudiments.)*

Però el que li deia abans, és a dir, vostès són conscients que els autònoms no més els tenen a vostès? És a dir, qui defensa els autònoms a Catalunya? *(Remor de veus.)* No, no, el Govern, perquè, escolti, nosaltres estem a l'oposició; per molt que vulguem... Segur que el PP també diu que defensa els autònoms, i estic convençut de que és veritat, nosaltres també. Però la realitat és aquesta: que hi podem fer alguna cosa? No hi podem fer re. Els únics que poden fer-ho són vostès. Per tant, si no surten vostès al minut u a defensar-los estan orfes. I aquest és el gran problema, consellera –el gran problema.

I vostè diu: «No, aquí tots defensem els autònoms.» Tots. Però cap altre grup ha fet propostes en contra dels autònoms. Jo no n'he vist cap. I, en canvi, el grup de Madrid, el seu grup a Madrid sí que n'ha fet, perquè incrementar els costos de les cotitzacions és anar en contra dels autònoms, quan no s'està complint el reial decret que deia que la pujada de les cotitzacions, que sí que és una realitat, perquè ja es va apujar fa dos anys, havia de portar més compensació equiparant amb el règim general de la seguretat social, i això no està passant. Per tant, no ens enganyem, consellera, no és veritat que tots vulguem defensar els autònoms: n'hi han alguns que ho diem i n'hi han alguns que fan el contrari. I, per tant, jo crec que això ha de quedar clar.

Llavors, li preguntava: la competència... Perquè vostè diu: «Oh, ja ens agrada, tenir competències.» I per què no la demanen? De fet, segurament a la moció que nosaltres farem la demanarem. A veure què voten, no? Perquè si diu que li agrada... *(Remor de veus.)* Clar, clar. No, no. Bé, ara ja no. És a dir, si ho has de demanar a l'amo a Madrid, ja no m'agrada. Igual que el conseller Sàmper quan li vaig preguntar per les competències del salari mínim. «Ja ens agradaria, però no la tenim.» Doncs demaneu-la. Clar, és que es tracta d'això. Nosaltres volem defensar la nostra gent, la nostra societat, els nostres autònoms, i veiem que per poder-ho fer, com que a Madrid no s'assabenten de la missa la meitat..., doncs almenys tinguem-ne les competències nosaltres. Perquè com pot algú des de Madrid pensar que apujar les quotes als autònoms com s'estava plantejant podia tenir sentit en aquest moment? Per tant, si no els defensen ells, els hem de defensar nosaltres.

I vostè diu: «No, hem de fer concertació. Ja estem d'acord amb la concertació.» Quan s'ha fet? Quan s'ha parlat amb els sindicats..., perdó, amb les patronals abans d'apujar aquestes quotes? Escolti'm, han sortit totes en contra, eh? Totes les patronals han sortit en contra. Per tant, no s'ha parlat amb elles. I això de treure primer la proposta i després parlar-ne..., doncs, home, no sé si és la millor manera.

I quan diu: «Una actualització de l'u, dos per cent és com...» Escolti'm, però, hi insisteixo, no ho podem apujar més si no estem complint al que ja s'havien, d'alguna manera, compromès.

Bé, jo ara li volia parlar de fiscalitat, per demanar-li això: si vostè –que és de la seva cartera, eh?– pensa fer alguna modificació, alguna reforma en fiscalitat per ajudar els autònoms. De fet, la que sempre demanem nosaltres de deflactar l'IRPF també ajuda els autònoms –també. Però no només, eh? Per tant, pensa fer alguna cosa per...? Pensa posar algun tipus de bonificació per als joves, per exemple, amb l'IRPF,

als joves emprenedors? Pensa fer alguna cosa? Nosaltres, en aquesta línia..., si no em diu el contrari, que vostè ja ho farà, ho proposarem nosaltres.

Pensa emprendre alguna mesura perquè realment es compleixi allò que es va dir, que els autònoms paguin les cotitzacions en funció dels ingressos reals i es puguin descomptar totes les despeses que depenen del negoci? Perquè això no s'ha fet encara. Pensen fer-ho o no pensen fer-ho?

I després, sobre el tema burocràtic, vostè s'ha avançat una mica –ja em sembla bé, eh?– que volen fer aquesta oficina virtual. Bé, jo li volia demanar què pensen fer per millorar la burocràcia dels autònoms, perquè aquí es va parlar de que en un any tindríem moltes propostes de simplificació, però no n'estem veient cap. Per tant, a veure, això..., què és el que pensa fer. I si hi haurà algun tipus de finestra única, que és el que, més o menys, he entès que vostès volen fer.

Bé, amb el poc temps que em queda, crec que és el moment de parlar també del sistema Verifactu, de facturació. Ja sap què és, eh? Perquè això sobretot –sobretot– afecta els autònoms; és una més que els hi ha caigut aquesta setmana. És a dir, ara hauran de comprar maquinari especial i pagar programari. I en això ja ha sortit Pimec demanant una moratòria de dos anys, de fer-ho d'una forma progressiva, de que hi hagin ajudes per poder bonificar o poder pagar aquest programari o maquinari. Pensa fer alguna cosa en aquest sentit? Crec que és un tema important.

I se m'acaba el temps. Per tant, escolti'm, en resum, consellera, espero que tingui en compte que els autònoms són la baula més dèbil de la cadena de generació de riquesa d'aquest país, que són els emprenedors, el nervi emprenedor d'aquest país, i que els hem d'ajudar i no perjudicar-los com estan fent, almenys des de Madrid. Espero que vostè no s'hi sumi.

Moltes gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Diputat Canadell, li passa a vostè una mica com al diputat Fernández, que li agradaria estar a Madrid, eh?, més que aquí, perquè ha fet una interpellació a la ministra Saiz. Jo..., vull dir, que està bé, però la ministra no és aquí. Aquí hi ha el Govern de Catalunya. Llavors, vostè fa preguntes que li han de respondre allà. Suposo que li han respost a la diputada Nogueras, no?, però potser no ha quedat prou satisfeta. Però, escolti'm, al final això no és el Congrés dels Diputats; això és el Parlament de Catalunya.

Llavors, vostè vol que li digui una cosa que ja li he dit i que, a més, jo he dit al llarg de la meva carrera i la meva trajectòria, i és que sí, és que Catalunya és un país d'autònoms, d'emprenedors i de petites empreses i estem per ajudar-los, i qualsevol programa, política que posem en marxa és per ajudar-los i per intentar que es facin més grans. Perquè l'objectiu és que l'autònom contracti, es faci una mica més gran, que la micropime sigui pime, que la pime sigui una empresa i l'empresa, gran empresa. Així. Això és pel que estem treballant; cadascú des del seu àmbit, però ho estem fent des del Govern de la Generalitat.

Per tant, jo, totes les reflexions que em fa per a la ministra..., doncs bé, ja les hi farem arribar. Però, en tot cas, jo també li vull dir una cosa, i l'hi he dit abans: la reforma de l'any 22 es va aprovar amb els agents socials i econòmics. S'ha d'actualitzar. Escolti, la ministra..., és a dir, vostè ara parla d'una polèmica que ja no existeix, perquè la ministra ja ho ha aclarit i ha enviat una proposta als agents socials i econòmics que diu que a aquells que guanyen fins a 1.167 euros, que tenen beneficis fins a 1.167 euros no se'ls hi apuja la quota, i a la resta, entre l'u i el 2,5 per cent. Màxim màxim pagaran catorze euros més. Aleshores, aquesta és la proposta que hi ha sobre la taula. Aquesta és la que està escrita i enviada als agents socials i econòmics.

Llavors, podem parlar d'una altra polèmica, però en aquests moments hi ha una proposta, veurem què diuen els agents socials. Que és el que toca, concertar. I en això, doncs, en fi, esperarem, i esperem que hi hagi aquest acord.

I vostè diu: «L'oposició...» No, l'oposició pot ser útil –l'hi he explicat abans al diputat del Partit Popular–; l'oposició pot estendre la mà al Govern i pot ajudar-lo. Nosaltres ho hem fet moltes vegades quan estàvem a l'oposició. I, per tant, vostè ho pot fer. I el Grup de Junts pot dir: «Escolti'm, nosaltres tenim propostes per millorar la situació dels autònoms.» Doncs escolti'm, les fan i podem acordar-les. És clar que sí, només faltaria.

I, en tot cas, vostè a la moció proposi el que consideri. Nosaltres, evidentment, volem més competències; les hem demanat moltes vegades. Ara, l'última, la de les beques, que ja la tindrem aquest any, i moltes altres. I, per tant, doncs, escolti'm, ja ho veurem. Però no es pensi que tenir una competència ja resol els problemes, perquè, evidentment, tenir una competència vol dir també estar preparat per a això, eh?

L'any 2010 vam rebre la competència d'inspecció laboral i encara l'estem desplegant, que no és senzill. I, per tant, jo també els hi vull dir que a vegades tenir una competència no és resoldre els problemes i seguiràs havent de negociar amb els agents socials econòmics molts dels aspectes que afecten, en aquest cas, els autònoms.

Per tant, tota la voluntat, només faltaria, de donar suport als autònoms, petites i mitjanes empreses. Ho fem. Parlem amb molts... Ho sap vostè que anem per Catalunya i parlem amb empresaris més grans, més petits, autònoms. Ho fa el conseller Sàmpser, ho faig jo, ho fan en general tots els consellers. I estem al seu costat per intentar ajudar-los. Des del finançament, a través de l'Institut Català de Finances, amb fons de capital risc a través de l'institut, a través d'Acció amb programes de formació, d'internacionalització... N'hi he explicat alguns que fem específicament per als autònoms. I ho seguirem fent.

I, per tant, doncs, totes aquelles propostes que vagin a millorar això, benvingudes siguin. I, sí, és veritat, posem en marxa aquesta oficina virtual que ha d'ajudar a la simplificació administrativa de tots aquells tràmits que han de fer els autònoms i els emprenedors a Catalunya. Per tant, benvingudes les propostes; benvinguda l'oposició útil. I nosaltres estarem amatents per poder aplicar allò que considerem convenient.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords del pacte d'investidura en matèria de rehabilitació

300-00193/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords del pacte d'investidura en matèria de rehabilitació. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada Segovia, tot i que aquí en el guió teníem el diputat García Berrio. Un petit error.

Endavant.

Susanna Segovia Sánchez

Doncs no, era jo. Bé, bon dia. Gràcies, president. Consellers..., conselleres, vaja. Potser no serà tan apassionant la interpel·lació com les que hem vist anteriorment, no?, perquè hi ha hagut aquí..., però crec que el tema de la rehabilitació és un tema que és fonamental que el posem a l'agenda, perquè és això: rehabilitació, obres, «ui, això costa molt.» Però és fonamental que ho prioritzem dintre del que són les polítiques d'habitatge d'aquest país. Bàsicament, perquè tenim milers d'edificis que estan caient a trossos –literal–; que estan caient a trossos i alguns d'ells emportant-se

persones per davant i d'altres que estan condicionant la vida de moltes persones que viuen en unes condicions d'infrahabitatge sense que ni tan sols el seu habitatge ho hagi estat. Perquè quan el van comprar o quan s'hi van traslladar o quan el van aconseguir dintre de la borsa d'habitatge de protecció oficial, eren habitatges que no estaven en aquestes condicions.

Hi ha gent que viu en habitatges apuntalats. Hi ha gent que viu en habitatges amb humitats, amb esquerdes. I tenim un problema, perquè sabem –i ho hem parlat moltes vegades– que estem a punt de viure un moment de col·lapse de molts dels edificis que es van fer en els anys seixanta i en els anys setanta. I quan tinguem aquest col·lapse, tindrem un problema molt més greu encara del que ja tenim actualment en els temes d'habitatge.

Hi han barriades com Sistrells, a Badalona, que ja fa molts anys que es va fer un diagnòstic d'aquest barri on es deia que pràcticament s'havien de fer de nou tots els edificis que hi havien en aquell barri. Per què? Doncs perquè va ser un barri d'autoconstrucció, sobretot d'habitatges d'una, dues i tres plantes com a molt, moltes vegades fet en solars que comprava la gent que venia a viure a Badalona d'altres llocs de l'Estat espanyol, que aconseguien un tros de terreny, que allà construïen, que autoedificaven, que ho feien en col·laboració amb els diferents veïns. I tots sabem també el que va suposar el fenomen de l'aluminosi, després, dels materials que es feien servir en aquella època, molts d'ells amb una qualitat més que desitjable.

Per què tornem a parlar de rehabilitació avui? Doncs tornem a parlar de rehabilitació avui, perquè fa un any que en vam parlar i no s'ha avançat gaire en aquest tema. Perquè seguim tenint molt d'endarreriment tant en les subvencions, com en els pagaments, com en les complexitats burocràtiques que posem a les famílies. Perquè tenim un compromís signat també, d'un acord de legislatura, de rehabilitar 150.000 habitatges en set anys i tenim molts dubtes que anem a bon ritme. Tenim molts dubtes que anem a bon ritme, perquè el bon ritme hauria de ser..., i ja sabem que és evident que no és dividir entre set anys, però un aproximat sí que ens ajuda a entendre que hauríem d'estar rehabilitant vint mil habitatges l'any. I no vol dir començar a rehabilitar, sinó tenir-los rehabilitats, perquè la frase és «rehabilitació de 150.000 habitatges»; no «començar les obres de rehabilitació de 150.000 habitatges».

Però és que no és només això. És que quan fem grans anuncis com el que va fer el president Illa al debat de política general de «farem 200.000 habitatges»... Que, a més a més, crec que convé que anem aclarint una mica els conceptes i les xifres, perquè ahir a la sessió de control alguna de les seves respostes era una mica confusa, perquè és evident que aquests 200.000 habitatges no són tots ni públics ni de protecció oficial; ho són, com a molt, un quaranta o un cinquanta per cent en determinats llocs i en funció de que aprovem la llei d'habitatge, que estem ara mateix en tramitació i que aprofito per dir que és urgent que l'aprovem com més aviat millor. Que teníem un compromís, que ja estem anant tard, i que necessitem que aquesta llei –per diverses raons, però una d'elles és aquesta– augmenti les reserves d'habitatge de protecció oficial.

Cal que donem missatges clars: 200.000 habitatges no són tots públics, no són tots de protecció oficial. El parc de protecció oficial no arribarà ni al quaranta ni al cinquanta. I alguns d'aquests, si no canviem algunes coses, si es fan en sòl lliure, sí que seran amb caducitat. Per tant, hi han moltes coses que encara hem de posar sobre la taula.

Però és que, a més a més, de què ens serveix també construir tant si pel camí en van caient altres a trossos? I, per tant, molta gent que està vivint en edificis no hi podrà continuar vivint en condicions dignes i potser els haurem de real·lotjar també. Perquè estem començant a veure necessitats de real·lotjament per temes del canvi climàtic. Però és que potser haurem de real·lotjar molta més gent si hem d'enderrocar edificis perquè triguem massa en intervenir. Perquè estem parlant de que a Catalunya hi ha 261.000 edificis amb problemes d'humitats o de filtracions –261.000. Però

és que d'aquests, 56.000 tenen patologies estructurals, alguns d'ells en estat ruïnós. I en aquests edificis hi viu gent i no podem permetre que continuïn caient a sobre del seu cap.

Està molt bé el construir, nosaltres ja sap que hi estarem sempre apostant, perquè també tenim un compromís ferm amb aquests cinquanta mil habitatges de preu protegit..., que hem d'insistir-hi, no vol dir públics, vol dir preu protegit. Hi estarem molt d'acord i seguirem posant sobre la taula la importància de destinar diners a la compra d'habitatges. Però el que tampoc pot ser és que comprem habitatges i passi com a Vilanova, que els tenim comprats i que portem anys de retard en la rehabilitació d'aquests habitatges. Uns habitatges comprats per l'Incasòl i l'Agència Catalana de l'Habitatge i que no es posa en marxa la rehabilitació. I que quan li fem una pregunta escrita la resposta és encara més vaga de la que ens va donar aquí en la sessió de control. És a dir, comprem habitatges, alguns s'han de rehabilitar, i llavors els tenim buits i sense rehabilitar durant anys, amb arguments de que és que els propietaris no es posen d'acord. Són el Govern de la Generalitat de Catalunya. Això ho han de poder resoldre i han de poder incorporar aquests habitatges ja al parc públic d'habitatge.

Però és que, a més a més, tenim un altre problema, i és que hi han moltes comunitats... Fins ara pràcticament les polítiques de rehabilitació que es fan són a través de les subvencions. Hi ha hagut una injecció molt important pels Next Generation. Els Next Generation, molts no s'han executat per totes les traves burocràtiques i les dificultats per accedir als requisits tècnics i econòmics que suposava accedir a les subvencions dels Next, fins al punt de que ara mateix –i és una de les qüestions que també li volem posar sobre la taula– pot ser que s'acabin els ajuts dels Next el 30 de juny de l'any vinent, tinguem edificis que no han començat les obres, però que ja estan acordades, i que hi han moltes comunitats que no s'atreveixen a fer-ho perquè no saben si tindran el finançament. Perquè no saben si tindran el finançament, no volen començar. I, llavors, es parla que potser si han començat sí que es prorrogarà i faran... Però hem de donar un missatge de certesa a les famílies i a les comunitats: «Si comenceu la rehabilitació, els diners arribaran.»

I no només arribaran, sinó que arribaran en les mateixes condicions que els Next. Perquè vostè sap que els Next Generation no tributen fiscalment. Els ajuts que dona la Generalitat de Catalunya, sí. I aquesta diferència en l'IRPF, que hi haurà famílies que rebran els ajuts per a la rehabilitació i que si no provenen dels Next Generation, hauran de pagar cinc mil o deu mil euros en concepte d'IRPF, també està condicionant la decisió de moltes comunitats.

Per tant, també la pregunta aquí és clara cap a la Generalitat de Catalunya: què pensen fer amb els Next Generation? Com pensen treballar perquè es prorroguin? I si no es prorroguen, quina serà la resposta de la Generalitat de Catalunya? Què diem a totes aquelles comunitats que estan arribant tard perquè han tingut tantes traves, ha estat tan difícil posar la comunitat..., ha estat tan difícil aconseguir els diners que s'han de posar per part de la comunitat, que ara, quan arriben, no tenen clar que després puguin recuperar aquells ajuts que se'ls hi ha ofert per poder fer aquesta rehabilitació. I que si els hi donen els ajuts és que potser després hauran de pagar cinc mil o deu mil euros més a l'IRPF. Així que quina és la proposta del seu Govern per a tota aquesta gent.

Però és que, a més, aquí estem parlant de famílies amb un cert nivell adquisitiu, amb un cert nivell de coneixement tècnic, amb unes administracions de finques que poden ajudar a acompanyar aquest procés –han tingut un paper molt important els administradors de finques, i tal com per a una cosa els hi diem que no fan bé la seva feina en pro del dret a l'habitatge quan surten a carregar contra determinades mesures que el que busquen és garantir un lloguer assequible per a tothom, quan acompanyen les comunitats de veïns per aconseguir aquests ajuts és molt important que hi siguin.

Però és que tenim quantitat d'edificis, molts d'aquests que estan pitjor, en zones on les famílies ni tan sols tenen administrador de finques, ni tan sols saben que existeixen uns ajuts, i on els hi estan caient, com li deia, literalment, el pis a sobre. Aquí, a la Generalitat, el que nosaltres li demanem és que actuï d'ofici. Ha d'actuar d'ofici, fent un pla de diagnòstic clar i d'intervenció clar. Quines són reformes estructurals? Quan s'ha de començar? Quins no tenen solució i el que s'ha de fer és expropiar i traslladar les famílies? Quines necessiten un pla d'accessibilitat? Perquè tenim moltíssims edificis que no tenen accessibilitat. Crec que aproximadament un seixanta-cinc per cent, si no ho dic malament, d'edificis que no tenen condicions..., un seixanta per cent –2,5 milions d'edificis– que no tenen condicions d'accessibilitat, no tenen ascensor. Hi han ajuntaments, com Santa Perpètua, que claríssimament estan treballant per ajudar les comunitats. Però aquí, clar, cal una intervenció directa del Govern. I cal, i li demanem que actuï d'ofici amb aquests ajuts i amb aquesta intervenció i amb aquest acompanyament a les comunitats en situació més vulnerable. Actuar d'ofici, posar recursos i que aquells habitatges passin a ser habitatges de protecció oficial.

Gràcies, consellera.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de resposta de la consellera, i té la paraula l'honorable consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, i portaveu del Govern, la senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Molt bon dia, novament, a tots i a totes. Gràcies, diputada, per aquesta interpellació que, efectivament, ens permet parlar d'una qüestió que, complementant les línies que tenim en l'àmbit de construcció d'aquest nou parc d'habitatge públic i, efectivament, permanent, de lloguer assequible..., tant el pla Cinquanta Mil com, efectivament, aquestes a l'entorn d'unes seixanta àrees en diferents estats de desenvolupament o planejament urbanístic, que ens han de permetre, efectivament, aquest global de 214, 215.000 habitatges, dels quals quaranta, cinquanta per cent protegits.

Per tant, aquestes són les dades –crec que el president s'hi ha referit també amb exactitud–, però, efectivament, complementant les polítiques de rehabilitació, com les de tanteig i retracte, com les de regulació de topall del lloguer, d'usos... En fi, jo crec que estem activant tots els mecanismes que tenim, conjuntament amb vostès, amb Esquerra Republicana, amb la CUP..., doncs poder activar tots els mecanismes possibles en l'àmbit de l'habitatge, perquè no hi ha una sola recepta, però la de la rehabilitació, efectivament, més enllà del compromís d'investidura, efectivament és una qüestió que hem d'atendre no només en termes d'habitatge, sinó també de generació de la qualitat o regeneració de la qualitat de l'espai públic, també, vinculada a molts d'aquests habitatges.

Per tant, començo pels fons Next Generation jo també; aquests fons Next Generation que es distribueixen en diferents programes, cadascun amb objectius concrets, centrats en rehabilitació integral d'edificis plurifamiliars, amb especial atenció a la millora de l'eficiència energètica i a les condicions d'habitabilitat; en les intervencions d'aquesta mateixa naturalesa en habitatges unifamiliars, també; en rehabilitació d'entorns i barris, que inclou també zones comunes i espais urbans, com li deia, i en oferir suport tècnic per facilitar planificació i control d'aquestes rehabilitacions i, finalment, en l'ajuda a la documentació, gestió tècnica per tramitar de manera ordenada aquestes intervencions. Per tant, aquests són els objectius que en el seu global, o les diferents línies, dit més exactament, que persegueixen els fons Next Generation. És un projecte, aquest, que des del Govern hem heretat de l'Administració de la Generalitat anterior i que hem assumit, efectivament, per donar un nou impuls per encarar alguns reptes que vostè assenyalava.

Perquè entenem que els projectes d'aquesta naturalesa es poden matisar, però capgirar-los, en fi, requereix uns recursos extraordinaris que ara li'n voldria donar algun detall. Per tant, és un programa d'èxit, amb algunes limitacions que vostè deia d'inici d'obres, que ara també m'hi referiré, i, de fet, el nombre de comunitats o famílies que s'hi han adherit ha sobrepassat les expectatives i perspectives que hi havia i, per tant, dit ras i curt, hi ha més sollicituds que aquelles que es poden atendre. Per tant, això ja indica també un compromís de la ciutadania cap a la rehabilitació del parc d'habitatge. Els fons europeus Next Generation destinats a rehabilitació d'habitatge han permès una inversió global de 480 milions d'euros a Catalunya, en el seu global i, per tant, en aquests moments els fons estan esgotats i sobrepassats, com deia.

Què farà el Govern de la Generalitat davant aquesta realitat de limitació de recursos econòmics? Més enllà, com li deia de l'habitatge, aquí també hi ha un compromís de transició ecològica, eh?, i, per tant, també d'eficiència energètica i de transició energètica d'aquestes comunitats.

En aquests moments, el pla que tenim..., primer volia donar un missatge, aporfitant –ara ho estava pensant–..., perquè aprofito el faristol. L'he donat en diferents actes d'administradors de finques, APIs, col·legis professionals que, efectivament, ens advertien de la inquietud que hi havia, de la paràlisi d'algunes comunitats a l'hora de realitzar aquestes obres, veient que juny del 2026 era el límit temporal per tenir-les finalitzades i, per tant, això estava generant una certa paràlisi. I el missatge clar és que aquelles obres que estiguin iniciades al juny del 2026 tindran continuïtat, aquestes i les que no hagin entrat en aquesta convocatòria. I per això el Govern de la Generalitat preveu una dotació de 120 milions d'euros vinculada –també ho haig de dir, eh?, permeti'm– a la negociació i als nous pressupostos del 2026, però valorem que una partida pressupostària de 120 milions d'euros el 2026 faria activar i finalitzar aquestes obres que en aquests moments estan vinculades –i paralitzades algunes– amb els fons Next Generation. Però cal que aquestes obres comencin ja. I per això aquest missatge de confiança: per a aquelles obres que estiguin iniciades al juny del 2026, el Govern de la Generalitat activarà els recursos econòmics que calgui per donar-hi continuïtat si a instàncies europees no hi hagués un allargament d'aquest termini..., que també és possible que hi sigui, però si no hi és, el Govern de la Generalitat hi serà i, per tant, missatge de confiança en aquest sentit.

Ritme d'execució d'acord amb els terminis d'aquests fons. Com ja els hi he comentat, en aquest període 22-26, són 480 milions d'euros aquells que s'han abocat. D'aquest pressupost, hi ha assignat al Consorci Metropolità de l'Habitatge 94 milions d'euros i a l'Àrea Metropolitana de Barcelona i al Consorci de l'Habitatge de Barcelona 83,5 milions d'euros. Final previst d'obres executades: 30 de juny del 2026.

I ara anem a les dades que vostè també em demanava. Exhaurir aquest pressupost assignat significarà la rehabilitació de 35.350 habitatges; per tant, no és cert que no hi hagi un avenç en això. És veritat que els creixements poden ser exponencials igual que en la construcció, però aquests recursos ja ens permeten, dels 150.000, 35.350 habitatges d'aquí al juny del 2026. Fins ara, finalitzats en tenim 3.921. I aquests 26.530 de diferència són aquells que se'ls hi ha concedit, que estan en diferents fases d'obres d'execució i que estan pendents de pagament. Per tant, aquests, en diferents fases de producció, ja els tenim, més els que es puguin incorporar.

Distribuïts per vegueries –perquè a vegades també va bé veure on s'està actuant. A les comarques de Barcelona n'hem comptabilitzat 991; Barcelona ciutat, 824 –per tant, la segona àrea amb més expedients executats i pagats–; segueix Camp de Taragona, amb 672; Lleida, 454; Comarques de Girona, 359; Catalunya Central, 245; Penedès, 185; Terres de l'Ebre, 116, i Alt Pirineu i Aran, amb 75. Per tant, el volum de suport rebut en matèria de rehabilitació i sostenibilitat energètica –que insisteixo que aquest és un punt important– jo crec que és un pas sòlid que ha de tenir conti-

nuïtat –i per això aquest missatge de confiança–, no només d'atendre les que no estiguin finalitzades, sinó de continuar amb les polítiques de rehabilitació; els col·legis professionals ens insisteixen. Ara que hem arrencat aquesta maquinària de rehabilitació és del tot necessari que el Govern continuï acompanyant amb recursos econòmics aquestes polítiques de rehabilitació.

I, finalment, amb aquests dos minuts..., i després puc tenir més dades per compartir, però vostè parlava dels àmbits de més vulnerabilitat. I, efectivament, tenim comunitats de veïns que no és que no tinguin un administrador o un gestor, és que algunes no estan ni constituïdes, de fet, per poder intervenir. Aquí és veritat que alguns ajuntaments han fet els deures, han actuat d'ofici –ara que hi ha la consellera Parlon aprofito–, i Santa Coloma de Gramenet és un exemple en aquest sentit. Alguns ajuntaments estan fent la feina. Però tenim una eina complementària, com és el pla de barris, que a més a més vostès el comparteixen i l'hem impulsat també a través de l'acord d'investidura.

El pla de barris té tres línies fonamentals d'actuació. La primera, la transformació física, la que ja teníem en els primers plans de barris dels governs de progrés amb Montilla i Maragall; per tant, actuar en l'urbanisme, però també en habitatge i també en eficiència hídrica; també l'àmbit de la sostenibilitat, que aquest l'hem pogut afegir ara, i l'acció sociocomunitària. Són les tres línies d'actuació. Però, efectivament, aquest pla de barris ens ajudarà també a actuar no només en l'espai públic, sinó en la rehabilitació de parc d'habitatge que està precisament en aquestes zones acreditades com que la mitjana està per sota dels ingressos mitjans catalans i que, per tant, diguem-ne, són zones vulnerables i, per tant, l'actuació en termes d'habitatge també ens podrà ajudar, complementari amb les polítiques que li he dit, amb aquests 120 milions d'euros també, amb els 60 milions d'euros anuals que rebrem del *plan de vivienda*, que també contempla partides específiques per a rehabilitació.

Per tant, fons Next Generation, 120 milions d'euros per al pressupost del 2026 per continuar amb les polítiques de rehabilitació, missatge de confiança a aquelles comunitats que encara no hagin començat –que comencin, hi haurà continuïtat i el Govern de la Generalitat hi serà–, i pla de barris per actuar en aquelles zones de més vulnerabilitat.

A la rèplica, del que em preguntis o d'altres qüestions, podrem ampliar-ho.
Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera. Sí, efectivament, ha donat dades. Quasi no em donava temps a apuntar-les tan ràpid; vull dir, estaria bé també tenir-les en un altre format. Per tant, li agraïm la concreció de les dades, però evidentment això genera algunes preguntes més i, sobretot, algunes inquietuds més. És a dir, està molt bé que ens descrigui com funciona els Next Generation, ja fa uns anys que estan en marxa, està molt bé que s'hagin esgotat els recursos, però seguim insistint en les dificultats que han tingut moltes comunitats per accedir-hi en aquest retard. Llavors, vostè ha donat un missatge de confiança a les comunitats de que aquelles obres que estiguin iniciades abans del 30 de juny, si no es prorroguen els Next, la Generalitat assumirà aquest finançament, però la pregunta és si ho assumirà en les mateixes condicions que els Next; és a dir, que estiguin exemptes de tributar l'IRPF. Perquè és una cosa que pot suposar una despesa extra de cinc mil, deu mil euros per família, que pot condicionar la decisió, també, de moltes d'aquestes famílies que estan a les comunitats de veïns. Per tant, és una pregunta molt concreta: serà en les mateixes condicions i, per tant, no tributaran l'IRPF aquelles famílies que rebin aquesta subvenció?

Sobre el pla de barris. És fonamental, l'eina del pla de barris; que, a més, prové d'una llei que vam impulsar nosaltres, la passada legislatura, amb el diputat Marc Parés. Però jo li vull recordar que vam iniciar unes negociacions on el que el seu Govern volia posar per al pla de barris, el 2025, eren 20 milions i nosaltres ho vam fer pujar a 200, i que 200 vol dir finançar la rehabilitació de vint barris l'any, perquè la Generalitat només posa la meitat, l'altra meitat la posen els ajuntaments. Hi pot haver ajuntaments que tinguin moltes dificultats per poder assumir també aquest pressupost. Però és que no només això, és que estem parlant de vint l'any. Per tant, el pla de barris és necessari, és important, és imprescindible, però no és suficient. S'han de poder fer intervencions també en altres barris que no estiguin dintre del pla de barris. Perquè és que quan m'ha donat les xifres, no?, aquests 35.000 que estaran acabats al juny del 26, s'ha de dir que segurament molts d'aquests van començar la rehabilitació abans que arribés el seu Govern, però és lògic que també els comptin dintre dels 150.000, no és que tinguem una objecció en això, però hem de veure quins són els que s'han començat i com hi ha hagut aquest creixement exponencial des que vostès estan al Govern. Però és que a Barcelona crec que ha dit una xifra d'uns vuit-cents, no? Però és que només als barris de Trinitat Vella, del Besòs o del Maresme tenim que s'han fet inspeccions tècniques al vint per cent del parc d'habitatges, que estem parlant de 4.700 habitatges, dels quals una immensa majoria tenen dèficit estructural.

Per tant, està bé rehabilitar vuit-cents habitatges a tota la ciutat de Barcelona, però tenim una intervenció de milers d'habitatges al barri del Besòs, al barri de Trinitat Vella, que, a més a més, van venir a comparèixer a la Comissió de Territori i que nosaltres hem pogut anar a visitar. Jo li recomano que faci una visita, una visita de no obres, al barri del Besòs, per exemple –«no obres», perquè no s'estan fent les obres–, però que faci una visita perquè vegin com estan vivint allà milers i milers de famílies, que ja l'hi dic, amb esquerdes, amb humitats i apuntalat el sostre perquè no se'ls hi caigui a sobre. Però és que podríem parlar de Badalona, que ja vam veure i vam lamentar al febrer del 2024 l'enfonsament d'un edifici que va matar tres veïnes i, a més a més, se'n van haver de desallotjar quatre més.

Li he parlat del barri de Sistrells com un exemple. Podem parlar de l'edifici El Barco, d'Esplugues, no?, que és conegut i que hi vivien trenta-vuit famílies, desallotjades al març del 24 perquè un informe tècnic de l'ajuntament va dir que corria risc la seva vida si es quedaven. Manresa, que tenim tot el centre completament degradat; al barri de les Escodines fa molt de temps que es demana que hi hagi un pla de xoc i una intervenció urgent perquè estan caient les cases i, a més, s'estan perdent habitants a marxes forçades.

A Manlleu, que tenim, al barri de la Coromina, quatre blocs de l'Agència Catalana de l'Habitatge que també estan amb unes greus situacions. Això és encara més greu; és a dir, que siguin habitatges de l'Agència Catalana de l'Habitatge i que estiguin amb problemes estructurals i que no s'hi faci una intervenció urgent. Sabem que a Merinals han començat ara ja també a posar-se una mica les piles, però els veïns de Merinals, a Sabadell, han passat anys i anys venint aquí al Parlament a demanar «si us plau, necessitem cases noves perquè ens estan caient a sobre». A Lleida, tenim el centre històric, també, que necessita un pla de rehabilitació gairebé integral. Ribera de Cardós, edificis amb aluminosi. Són alguns exemples només. Jo estic segura que molts dels diputats i diputades d'aquí, molts dels quals són alcaldes, alcaldesses, regidors i regidores, podrien fer una llista llarguíssima del greu problema que tenim amb la rehabilitació.

Però és que, a més a més, la rehabilitació és també feina, és també ocupació, és també generació de riquesa, és d'aquestes coses que tant li agraden al diputat Canadell, de fer coses, de produir i de treballar en condicions dignes per a tothom. Per tant, apostar per la rehabilitació és apostar per Catalunya, és apostar per les empreses del país i és apostar per garantir una feina digna per a molta gent.

Així que, consellera, posem-nos mans a l'obra. Està molt bé construir, però sobretot és necessari rehabilitar i que no et caiguin els edificis que fas.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és el torn de rèplica de la consellera i té la paraula l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, diputada. Escolti, que jo ho celebro com un èxit col·lectiu, dos-cents i els que vulguin. És a dir, aviam (*la consellera riu*) si m'entenen. Però no és veritat lo del cofinançament, això sí que li haig de dir, perquè és un element precisament diferenciador respecte a edicions anteriors.

De fet, hi ha municipis que podem arribar fins al noranta per cent de cofinançament. Per tant, és una mesura de millora, eh? És veritat que amb els ajuntaments grans cinquanta, però... A vostès els hi semblaran justos, probablement, però sí, seran els primers vint, vint-i-cinc, però és una política d'èxit molt ben valorada pels alcaldes i alcaldesses; una política que, efectivament, és una llei que vostès van impulsar. Però jo, sempre, això ho veig... Quan ho poso en valor, ho poso en valor com a èxit col·lectiu; vull dir que aquí no hi ha problema, en el tema del cofinançament.

El tema d'actuar en barris concrets. Sí, efectivament, hi ha zones on el pla de barris es fa just per la seva extensió. Li posaré un exemple –vostè n'esmentava alguns–: l'Hospitalet, el Pla del Samontà, per exemple. Vaig estar-hi... Al Besòs també hi he estat, eh?, diputada. Fa un parell de mesos o tres vaig estar amb l'alcalde de Barcelona veient l'inici d'una de les rehabilitacions..., de les poques, efectivament, però l'inici d'una d'elles. I, efectivament, en aquestes àrees de complexitat, o per extensió o per casuística sociològica o de les comunitats, és veritat que actuar a través de consorcis, com el Consorci del Besòs o el que tenim de Gran Via amb l'Hospitalet, és una bona eina d'actuació, més transversal.

I li posava aquest exemple del Pla del Samontà, perquè aquí ja hi ha un compromís concret d'actuació econòmica de la mà de l'ajuntament, de poder dignificar i millorar l'espai públic, les comunitats, els habitatges, també en termes de seguretat. Per tant, és veritat que hi ha altres eines, però, al final, és l'activació de tots els mecanismes per poder fer front a les diferents realitats que tenim.

Per tant, sí, estem actuant en altres àmbits: Besòs, amb el Consorci del Besòs; amb l'Ajuntament de Barcelona; l'Hospitalet, Pla Samontà, i els que puguin anar veint que vagin més enllà del pla de barris. I del pla de barris vostè ha parlat de Manlleu. No en poso cap exemple perquè ara estem en valoració de propostes i només que n'assenyalés una podria semblar, per tant... Però hi ha algunes d'aquestes actuacions que vostè assenyalava també de rehabilitació que han estat presentades com a pla de barris.

Respecte a la quantitat executada i pressupostada, 98,2 per cent. Ara, és veritat que no..., és un èxit també col·lectiu, no discutirem aquests quan es van iniciar o no. En qualsevol cas, són 35.000 habitatges i escaig que passaran a aquesta bossa d'habitatges rehabilitats.

I, per tant, per resumir i per acabar: 480 milions d'euros en rehabilitació d'habitatges i espais públics a través dels fons Next Generation; per compensar la limitació d'aquests recursos precisament, 120 milions d'euros, el 2026, amb un pla de rehabilitació per integrar totes les sol·licituds que hagin pogut quedar fora de la convocatòria europea, malgrat que complien requisits i, per tant, no han arribat fins aquí; pla de barris i viles 25-29, amb un capítol específic dedicat a la rehabilitació d'habitatges. Tot això, si ho vinculem com a polítiques de rehabilitació, ens significa una inversió addicional de 184,8 milions d'euros. Per tant, en termes absoluts, 780 milions d'euros, que supera els gairebé 637 milions que sumaven el conjunt de sol·licituds

d'ajuda vinculades als fons Next Generation. Així és com hem fet els càlculs de per què 120 i no una altra quantitat.

Pla de barris, 1.600 milions d'euros en aquests cinc anys, per promoure la rehabilitació d'immobles d'ús residencial, barris, cascs antics que també regeneren les ciutats i viles. Per tant, jo crec que activem tota una sèrie de recursos que, efectivament, han de posar l'àmbit de la rehabilitació en una de les prioritats del Govern en l'àmbit d'habitatge, complementada, com hem dit, amb nova construcció, amb tanteig i retracte, amb regulació i intervenció del mercat, amb el fons d'emancipació.

Jo crec que amb tot plegat hem aconseguit –i si venen més mesures, més mesures– unes polítiques estructurals d'habitatge que el que sí que espero és que es puguin mantenir en el temps, en futurs governs, per tal de no tornar-nos a trobar en una situació de crisi habitacional i del mercat d'habitatge com ens hem trobat en aquests moments.

Gràcies novament per les aportacions, sempre, que fan a nivell no només d'actuacions, sinó també econòmiques, per tal que això pugui ser una realitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya

302-00150/15

Acabem ara el torn de les interpellacions i comencem el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputados, esta es la tercera moción que el Grupo Popular trae sobre materia de seguridad al Pleno del Parlament. ¿Por qué? Porque es un tema que para nosotros es de vital importancia, pues la seguridad, al final, garantiza nuestra libertad, garantiza el libre ejercicio de nuestros derechos y respetar el derecho de nuestros vecinos y..., ayuda de forma importante a la buena convivencia.

Pero es verdad que desde hace ya unos cuantos años, Barcelona también, básicamente, pero Cataluña no pasa por un buen momento en materia de seguridad. Más bien son años muy malos –muy malos. Y lo digo porque los datos del Ministerio de Interior y los datos de los Mossos d'Esquadra, que no los voy a repetir, de forma objetiva –de forma objetiva–, demuestran ese problema que tenemos en nuestras calles. Y podemos decir que algunos delitos bajan un porcentaje, bajan un punto. Pero sí que es verdad que las cifras de criminalidad son muy altas en Cataluña; muy altas en hurtos, en robos con violencia, en agresiones sexuales, en ocupaciones, en tráfico de drogas.

Por eso, la moción que presentamos tiene cuatro objetivos. El primero es mejorar los medios materiales con los que trabaja la policía de Catalunya. Les hemos de dotar de unos medios que estén adaptados al actual escenario de delincuencia, al actual escenario de criminalidad, donde tenemos un crimen organizado globalizado que actúa en España y de forma concreta en Cataluña, que posiblemente son parte de la causa de los tiroteos que hemos tenido esos últimos años aquí en Cataluña. Una criminalidad más agresiva y más violenta y con un incremento preocupante del uso ilícito de las armas de fuego y las armas blancas. Y, por lo tanto, les hemos de

dotar de medios para que puedan trabajar de forma más eficiente y, a la vez, garantizar su integridad física.

El otro objetivo es intensificar y mejorar la colaboración con el resto de cuerpos de seguridad –Guardia Civil, Cuerpo Nacional de Policía y también policías locales–, con lo cual ya en la moción proponemos que se puedan, a lo largo del mandato, renovar todos los convenios adaptándolos a la actual realidad. En ese sentido, entendemos que es importante que el Cuerpo Nacional de Policía y la Guardia Civil mantengan sus competencias de seguridad ciudadana en los puertos y aeropuertos de Cataluña, por la unidad de acción y para garantizar la seguridad de nuestras fronteras.

Un tercer objetivo, que es mejorar y actualizar los operativos para que la actuación policial sea más eficiente. Por ejemplo, apostar ya por la famosa policía de proximidad, que a día de hoy no es una realidad; afrontar de cara el problema que tenemos en los puertos –competencias que son de la Generalitat–, por el descontrol y la falta de protección que hay, y que la Policía Marítima, la famosa Policía Marítima, actúe de una vez por todas en las aguas interiores, especialmente en el río Ebro, que pasan muchas cosas.

Otro objetivo: impulsar reformas legales para que el trabajo de la policía no caiga en saco roto. La policía actúa, pero necesitamos reformas legales que puedan garantizar que ese trabajo llega a buen puerto. Evidentemente, como se suele decir en este Pleno, «qui la fa, la paga». Pues se trata de que cualquier persona que cometa un delito, sea de la nacionalidad que sea, la pague. Y si es una persona que no tiene la nacionalidad española, es multirreincidente y no se integra en nuestro país, que se permita con celeridad ser expulsado de España. (*Alguns aplaudiments.*)

En ese sentido, también hablamos de ayudar a los ayuntamientos, porque tienen capacidad, porque así lo permite la legislación en Cataluña, de actuar contra las ocupaciones, que crean problemas de convivencia, que crean problemas de desorden público. Y, en ese sentido, como tienen esas competencias los ayuntamientos, pero posiblemente no sean capaces de poder gestionar esas denuncias, pedimos que la Generalitat o Interior les dé la mano para poder ejercer esas competencias que sí que tienen para luchar contra la ocupación ilegal.

Señora *consellera*, señores diputados, hay que actuar con determinación y firmeza con la situación tan grave que vivimos de delincuencia. Y si no se actúa ahora –usted conoce la teoría de las ventanas rotas–, de aquí unos años va a ser un problema mucho más descontrolado.

Por todo ello, por la seguridad de todos los catalanes, yo les pido, a todos los grupos parlamentarios, el voto favorable para esta moción.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, el diputat Christian Soriano i García.

Christian Soriano García

Gràcies, vicepresidenta. Consellers i conselleres, diputats i diputades, hem presentat, des del Grup Parlamentari Socialistes, un seguit d'esmenes que des del Grup Popular ens han acceptat, i això farà que a gran part de la moció votem a favor d'aquests punts.

Però jo sí que voldria deixar palès que el primer dels punts d'aquesta moció, que és un dels que votarem en contra, ho hem de fer més que res perquè parteix d'una premissa que és objectivament falsa. I és que el text diu –i ho cito textualment– que «les polítiques de seguretat del Govern han estat insuficients per revertir la inseguretat a Catalunya».

I això és el que diu el Partit Popular, però és que les dades diuen quelcom ben diferent. A Catalunya no augmenten els furt, baixen un cinc per cent. A Catalunya

no augmenten els robatoris amb força, disminueixen en un quinze per cent. Tampoc augmenten els homicidis, sinó que baixen un trenta per cent. En definitiva, a Catalunya no augmenta la delinqüència, sinó que baixa un cinc per cent. (*Alguns aplaudiments.*)

També li diré una cosa molt clara al diputat del Partit Popular: no trobarà cap socialista que faci una anàlisi triomfalista d'aquestes dades, però sí que és important dir que aquests números ens diuen que, tot i que encara queda molta feina per fer, anem en la bona direcció.

I veient això, segurament, doncs, moltes persones que ens escoltin es preguntaran que com pot ser que vinguin aquí partits polítics a dir coses que objectivament són falses. I els hi he de dir que, malauradament, estem acostumats a que espais, sobretot, d'extrema dreta, com la senyora Orriols o com el partit de VOX, vinguin aquí a dir segons quines falsedats per intentar colar els seus discursos.

Així ho hem vist les darreres setmanes. La senyora Orriols i VOX diuen que tots els lloguers socials que es reparteixen a Catalunya van a immigrants. Això és fals. Només el setze per cent dels habitatges de protecció oficial que es donen a Catalunya van a persones de nacionalitat estrangera.

La senyora Orriols i VOX diuen que el sistema català de salut està col·lapsat per la presència d'immigrants. I això també és fals, perquè només el dinou per cent dels usuaris de la sanitat catalana són immigrants.

La senyora Orriols i VOX diuen que la gran majoria d'ajuts socials que es donen a Catalunya van a persones de nacionalitat estrangera. I això també és fals, perquè només el divuit per cent d'aquest tipus d'ajudes van a persones estrangeres.

I la senyora Orriols i els senyors de VOX també diuen que els immigrants venen aquí a viure del «cuento» i no aporten res, quan, segons les últimes dades de l'Agència Tributària, són un total de 288.000 declarants de l'IRPF que aporten 2.000 milions d'euros; 2.000 milions d'euros que surten del treball i de l'esforç de les persones immigrants que van a la caixa pública, i que és precisament d'aquesta caixa pública d'on surten els 6 milions d'euros que VOX rep en concepte de subvenció cada any. Així que, senyors de VOX, no se m'enfadin, però part de la pagueta que vostès cobren cada any els la paguen també els immigrants.

I jo..., mirin, a vostès que els hi agrada parlar tant de patriotisme i la resta, jo em pregunto..., jo em faig una pregunta: qui és més patriota, l'immigrant que paga impostos cada mes o el partit que per finançar-se depèn d'un país estranger com és Hongria? O qui és més patriota, l'immigrant que paga cada mes impostos en aquest país o el partit que aplaudeix amb les orelles a TikTok els que marxen corrents per evadir impostos a Espanya? Qui és més patriota, senyors i senyores de VOX?

L'única pàtria que vostès coneixen és la pàtria de la seva butxaca. Així que abandonin aquest patriotisme de pandereta i entenguin que Catalunya és avui el que és per tanta gent que ha vingut a construir el país d'avui.

Perquè, mirin, sí que és cert que a Catalunya, en els darrers anys –i és la història compartida del nostre país–, ha vingut molta gent de fora a treballar, a viure, a estimar i a parlar en aquest gran país. Però fixi's que vostès mai han tingut cap problema amb el davanter nascut a Polònia que està jugant al Barça o amb la cantant que va néixer a Colòmbia i que viu avui a Catalunya. Vostès mai han tingut un problema amb Lewandowski o amb Shakira. Vostès sempre tenen un problema amb els Mohammeds, els Ayubs o les Salmes. I saben per què? Perquè vostès, quan identifiquen els immigrants, no ho fan preguntant-li «¿qué pone en tu DNI?», sinó preguntant-li «¿què tens al teu compte corrent?». (*Alguns aplaudiments.*)

Si l'immigrant ve amb les butxaques plenes, senyors de VOX –si l'immigrant ve amb les butxaques plenes–, diran que és..., un espanyol de pura cepa que hace falta adoptar. Però si l'immigrant que ve, ve amb les butxaques buides, direm que és un il·legal perillós que cal deportar. Aquest és el seu patriotisme.

Però, escoltin, vostès són tan patriotes que venen la nacionalitat d'aquest país a aquell que la pot comprar i la neguen a aquell que la necessita per sobreviure. Tampoc oblidin que nosaltres som hereus de la Catalunya oberta i no permetrem que ens feu ostatges d'un país tancat.

Perquè quan pitjor estava aquest país, quan estàvem construint la societat que som avui, als nostres avis no els preguntaven ni «¿qué pone en tu DNI?» ni «què tens al teu compte corrent?», sinó «com et puc ajudar?». I aquest és el meu país i aquesta és la meua bandera. Una bandera que potser no té colors, però que guarda el record d'aquelles persones que la van teixir. Una bandera que potser no té «màstil», però que es recolza sobre les persones que van construir la Catalunya d'avui. I la Catalunya d'avui no pregunta ni «¿qué pone en tu DNI?» ni «què tens al teu compte corrent?», sinó «com et puc ajudar?».

I contra la por d'aquells que la voleu i la intenteu propagar, dia sí i dia també, l'esperança d'aquells que creiem, com Josep Pla, que aquest país només el farem si el fem plegats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Mercè Esteve i Pi.

Mercè Esteve i Pi

Gràcies, vicepresidenta. Consellera... Bona tarda a tots. Bon dia... Bona tarda. En primera lectura, en aquest inici de la seva moció, senyors del Partit Popular, ens fa la sensació que ens traslladem al Far West –ho dic així–, on tot eren trets, matances i apunyalaments.

Mirin, senyors del Partit Popular, a Junts ens preocupa, i molt, la seguretat del nostre país. Per això sempre diem que sí, que calen més polítiques de seguretat. Però el que no farem mai és votar a favor del retrocés i de la pèrdua de les competències obtingudes després de molts esforços a dia d'avui. I el que vostès ens plantegen, entre altres qüestions, són algunes propostes recentralitzadores que no respecten el nostre model de policia propi de Catalunya.

Possiblement ens calguin més estudis de caràcter tècnic i protocols operatius per incrementar la vigilància en els ports de Catalunya, així com reforçar el control, vigilància i planificació de la policia marítima en els cursos i en els trams dels rius navegables, sí, com també conèixer quan serà efectiu aquest desplegament de policies de proximitat del Cos de Mossos d'Esquadra.

També és un fet que calen els convenis actualitzats i adaptats a la realitat del moment amb les guàrdies urbanes i amb les policies locals. Així que sí a revisar els protocols i els convenis policials, però sempre –sempre– en el marc d'una visió preventiva i moderna, i no punitiva ni centralista.

També ens calen més eines, ja siguin comissions tècniques o altres, per acompanyar els ajuntaments, el món local, en aquest procés de desplegament de la llei relativa a l'adopció de mesures urgents en els casos d'ocupació il·legal d'habitatges amb alteracions de convivència.

Així que sí a reforçar la seguretat pública i lluitar contra la multireincidència i les ocupacions, però sempre amb propostes pròpies, com les que hem liderat des de Junts al Parlament de Catalunya i també al Congrés dels Diputats.

I quant al pla de xoc contra la tinença il·legal d'armes de foc, també ja ho vam dir en el seu dia, que cal que el Govern ens presenti la seva estratègia per lluitar contra elles, i, a partir d'aquí, decidirem.

Per tant, fins aquí podem estar més o menys d'acord amb el que vostès planteegen, però el que trobem totalment intolerable és que ens proposin un text com si fos nou, igualment en contingut que el que van presentar en sessió parlamentària del passat 13 de març d'enguany, canviant l'ordre de factors, sabent que no altera el producte i,

patapam, ja ho tornem a tenir sobre la taula, tot i haver estat rebutjat per una àmplia majoria d'aquí del Parlament.

I creiem, des de Junts..., mirin, així no es fan les coses. Vostès ens demanen, una vegada i una altra, que Catalunya renunciï a assumir competències en ports, aeroports, fronteres i estrangeria, i això és totalment contrari al que pensem des de Junts, i també és totalment contrari al que necessita el nostre país.

Per tant, Junts defensem l'ampliació de competències dels Mossos; no la renúncia ni la recentralització. Junts reclamem el traspàs complet de la seguretat en ports i aeroports; no el retrocés. Junts volem la plena sobirania en seguretat ciutadana, i defensem que els Mossos siguin l'únic cos de seguretat policial a Catalunya.

Per tant, sí a una estratègia catalana de seguretat integral i digital coordinada amb l'Estat i amb Europa, però liderada sempre des de Catalunya. Per tant, coordinació puntual sí, però no subordinació. I el que cal és que vostès donin suport a les nostres demandes perquè el Cos de Mossos d'Esquadra formi part dels organismes internacionals. Ho faran?

I respecte de l'últim punt de l'extradició, si realment el Partit Popular tingués interès en resoldre de debò aquest problema i haguessin votat a favor de la llei d'immigració que Junts vam portar recentment al Congrés, a la qual el Cos de Mossos d'Esquadra hi tenia un paper molt i molt important, ara es podrien debatre solucions reals en lloc de problemes. Perquè les decisions, sempre ho hem dit, sobre la seguretat s'han de prendre des de Catalunya, no des de Madrid.

Així que, per finalitzar, defensar el Cos de Mossos d'Esquadra no és només una qüestió de seguretat, sinó que és una qüestió de sobirania i d'identitat nacional. I reforçar la seguretat pública és sempre des del respecte a les nostres institucions i a la nostra autonomia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, senyor Villagrasa, conseller també... En altres ocasions ja hem posat de manifest que Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Popular són antagonistes –d'esquerres i independentistes; de dretes i unionistes–, i en polítiques de seguretat aquest antagonisme no és diferent.

El Partit Popular treballa per reduir les competències de Catalunya, i, en aquest cas concret, dels Mossos d'Esquadra, i, a part, simplifiquen les polítiques de seguretat amb més presència policial i més duresa penal.

Per a Esquerra Republicana, per garantir que els ciutadans i les ciutadanes visquin el seu dia a dia amb seguretat, calen més qüestions que només més efectius de mossos i mosses. I, de fet, calen, defensem que hi hagi més efectius, sí. De fet, hem treballat perquè hi hagi més efectius quan hem estat al davant del departament. Però cal anar més enllà, perquè la seguretat..., i ho defensem fins i tot els propis professionals a la Comissió d'Interior quan ho hem debatut i ha comparegut la Fundació per a la Seguretat Pública, formada per professionals; justament, ens han defensat que la seguretat comença molt abans que arribi un agent.

Si tant estem preocupats per la seguretat, per les polítiques de seguretat, cal donar-hi aquesta visió transversal. Comença amb un carrer ben il·luminat, amb un parc cuidat, amb un veïnat que es coneix, amb una escola que educa amb convivència. Les ciutats més segures són aquelles que combinen urbanisme de qualitat amb serveis socials potents i amb participació veïnal. I des d'Esquerra defensem aquest model integral de seguretat.

També defensem aquest model que reconeix la feina de tots els cossos policials i d'emergències, que aposta per la coordinació dels Mossos d'Esquadra i les policies

locals. Defensem la policia de proximitat, aquella que coneix el barri i que genera confiança i que resol els problemes abans que esclatin. Perquè, a vegades, l'objectiu aquí ha de ser que no esclatin problemes, que hi hagi seguretat, no esperar a que hi hagi problemes i esclatin batalles per poder treure vots.

Per tant, aquesta és la diferència que tenim entre la dreta i l'extrema dreta quan governen o quan ho fan les esquerres. Nosaltres defensem que no es pot retallar en inversió, que no es poden precaritzar els serveis públics i també en seguretat, òbviament.

La dreta parla molt de seguretat, però massa sovint no la practiquen, perquè no hi ha seguretat sense benestar, sense habitatge digne i sense escoles i barris vius. Per a nosaltres la seguretat pública és un dret fonamental. La seguretat pública és d'esquerres, perquè representem les classes treballadores i mitjanes, les que depenen de l'espai públic, de l'autobús, de l'escola del barri, del centre d'atenció primària.

Els rics, si volen, es poden pagar la seguretat privada, però la gran majoria de la ciutadania confia en els cossos públics de seguretat i emergències, i és per a ells que treballem. És un dret. La seguretat és un dret que es construeix col·lectivament amb polítiques públiques, i això no es fa amb titulars ni amb por, sinó amb planificació, amb inversió i respecte pels professionals que la fan possible.

Per això, després d'aquesta anàlisi de perspectives, entendrà que majoritàriament votarem en contra de la seva moció, però sí que votarem a favor de quatre punts, quatre punts que reflecteixen aquesta voluntat de millora a la policia marítima, mesures de seguretat per als professionals i la col·laboració amb les policies locals.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, vicepresidenta. Desde VOX, vamos a dar apoyo a la casi totalidad de los puntos de esta moción. Son propuestas sensatas, aunque poco ambiciosas, la verdad, a la vista del nivel de inseguridad que padece Cataluña. Y ahora todavía menos ambiciosas, después de que han decidido transaccionarlas con el Partido Socialista, que es el responsable de esas políticas de fronteras abiertas que justamente han disparado la criminalidad en Cataluña.

Señor Soriano, yo le aconsejo que le pida a la señora consejera que le meta en ese chat de Interior, ¿verdad?, que tiene con el señor Esteve Serrano y otros cargos, donde se dice que los datos que facilita VOX son correctos, porque parece que usted de esos datos no se ha enterado.

Mire, nosotros queremos abundar en dos puntos de su moción. En el primero, porque queremos hablar de los datos de criminalidad que el Govern utiliza para difundir la mentira de que la delincuencia descende en Cataluña. Y, por otra parte, en el último punto, sobre la extradición y retorno a sus países de origen de aquellos extranjeros que hayan cometido delitos graves.

Vamos con la primera de esas cuestiones, porque el señor Illa y la señora consejera de Interior, aquí presente, la señora Parlon, pues, repiten últimamente como un mantra que la delincuencia descende en Cataluña, y es mentira. Por ejemplo, te dicen que la delincuencia ha bajado un 3,4 por ciento en el segundo trimestre de 2025 respecto del segundo trimestre del 2024, según el balance de criminalidad del Ministerio de Interior, pero utilizan la trampa de una estadística delictiva diseñada para hacerte creer que estás más seguro y que la tasa de criminalidad descende, mientras en realidad la delincuencia violenta crece.

Y ¿en qué consiste esa trampa? Pues, en darle a todos los delitos el mismo valor. La tasa de criminalidad se calcula sumando todos los delitos y dividiéndolos entre la población, y de este modo, en la estadística, un hurto, un simple hurto en el Carrefour, vale lo mismo que una violación o un asesinato. Y el resultado es un engaño

clamoroso. Como los hurtos son miles y miles cada año, basta con bajar un poco los hurtos para que la tasa de criminalidad global descienda, aunque al mismo tiempo aumenten los delitos graves que destrozan la vida de las personas: las palizas, las violaciones o las agresiones sexuales.

Por ejemplo, en ese mismo período al que antes me he referido, entre el segundo trimestre de 2024 y el segundo trimestre de 2025, en el que formalmente ha bajado la tasa de criminalidad un 3,4 por ciento, las violaciones han aumentado un veintidós por ciento y el tráfico de drogas un 8,4.

La conclusión es clara: la tasa de criminalidad no mide la inseguridad real y esconde el ascenso de la delincuencia violenta y convierte la estadística, pues, eso, en propaganda política del Gobierno.

Pero en Cataluña la situación todavía es peor, porque, miren, aun con esas trampas que ustedes utilizan, si comparamos la tasa de criminalidad del año 2024 con la tasa de criminalidad del año 2017, el año anterior a que Pedro Sánchez llegara a la Moncloa, resulta que incluso la tasa global de criminalidad ha aumentado en Cataluña un 20,78 por ciento. Y, señora consejera, mire, yo le aconsejo que haga un vistazo a este pequeño resumen de esa estadística del balance criminal del Ministerio del Interior, porque las violaciones del 2017 al 2024 han crecido un 342 por ciento, han pasado de 394 a 1.742; los robos con violencia, un 19,96; las lesiones graves, un 16,04, y el tráfico de drogas, nada más ni nada menos que un 104,66 por ciento. Por tanto, en estos siete años de gobierno de Sánchez han aumentado todos los delitos violentos de la serie –todos.

La realidad, por tanto, es que con Pedro Sánchez en el Gobierno de España y con Illa en el Gobierno de la Generalitat no vivimos más seguros, sino que somos mucho más vulnerables. Y todos sabemos por qué. Por esos procesos de inmigración masiva y descontrolada que han llenado de inseguridad nuestros barrios.

Y con esto quiero enlazar con ese último punto de la moción del PP. Nosotros no solo defendemos la deportación de los extranjeros que cometan delitos graves, como manifiestan ustedes en su moción, sino también de todos aquellos que hagan del delito leve su forma de vida, e incluso la repatriación de los inmigrantes ilegales. Pero, bueno, en el PP no sabemos de verdad qué piensan sobre las últimas cuestiones. O sí, depende de cada uno de sus portavoces o de sus barones.

El PP ha presentado, hace unos días, un plan nacional en materia de inmigración que copia textualmente medidas de VOX, pero, oigan, no resultan muy creíbles. Ustedes han gobernado con dos mayorías absolutas, con Aznar en el 2000 y con Rajoy en el 2011, ¿y qué nos encontramos? Pues nos encontramos regularizaciones masivas de inmigrantes ilegales con el Gobierno de Aznar, una ley de extranjería del PP que no se cumple y que además ha sido la puerta de acceso al uso fraudulento de la institución del arraigo. Y esta legislatura han pactado con Sánchez la regularización de 500.000 ilegales. En fin, es evidente que el PP cambia su discurso al calor de las encuestas electorales, porque en realidad ustedes no se mueven por principios, sino por impulsos demoscópicos. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, miren, créanme, créanme cuando les digo que la gente lo sabe y seguro que también saben perfectamente quien lleva diez años diciendo lo mismo en materia de inmigración y seguridad y quien lo dice hace diez días.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera

Abans de la següent intervenció, la consellera havia demanat la paraula.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Sí, he demanat la paraula –gràcies, presidenta–, perquè trobo de molt mal gust que algú que ve aquí a parlar sobre la importància de la seguretat faci referència a un fet, que és espionar converses privades. Aquell que defensa la seguretat i posa en

valor en la seva intervenció espiar converses privades es deslegítima automàticament a l'hora de defensar aquesta seguretat, perquè això és un delictes.

La vicepresidenta primera

Diputat, té quinze segons per respondre.

Sergio Macián de Greef

Sí; moltes gràcies, vicepresidenta. Señora Parlon, yo únicamente me he hecho eco de informaciones que ha publicado *Okdiario*. Por lo tanto, yo no sé quién les ha espiado –yo no sé quién les ha espiado. Tendrá usted un problema con sus asesores y, desde luego, con la protección que tienen en sus pantallas de sus móviles. Pero a mí no me cuente esa película, porque no va conmigo.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Seguim amb el torn d'intervencions. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el diputat Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Avui tenim una moció presentada pel Grup Parlamentari Popular en relació amb la seguretat i majoritàriament no estem d'acord amb les seves propostes en matèria de seguretat, però sí que en algunes d'elles –després les enumeraré.

Hi ha una qüestió de fons que té a veure amb l'anàlisi que fan: és cert, hi han problemes de seguretat a la nostra societat, hi han reptes per davant, però en moltes ocasions se fa un alarmisme que, des del nostre punt de vista, no ajuda. I fem alarmisme quan les dades van a pitjor i també fent alarmisme quan algunes dades –i ara m'hi referiré– milloren. I és que en el primer semestre –i ja s'ha plantejat– han baixat molts delictes greus, com poden ser els robatoris amb violència o intimidació, que han baixat prop d'un catorze per cent; també els homicidis, no només els consumats, sinó també en grau de temptativa. I això crec que és un avanç i que crec que cal reconèixer-ho.

I això fa que tot estigui bé? No, perquè, per exemple, la taxa en relació amb les agressions sexuals ha pujat un setze per cent i els delictes del tràfic de drogues també han pujat un vuit.

Hi han reptes per davant, però crec que, en aquesta matèria, entrar en un marc alarmista com si Catalunya no fos un dels països més segurs del món, penso que ens fem un flac favor a tots plegats, diguem-ne; també als seus ajuntaments. Ho dic perquè aquí tenim problemes. I és que, efectivament, a l'Estat espanyol, quan fem una mirada de política comparada, podem veure que, per exemple, la taxa, el 2023, d'homicidis va ser de 0,69 per cada cent mil habitants; a França era d'1,3; a Finlàndia, d'1,15; a Alemanya, del 0,8, i a Estats Units, del 5,9. Llavors, jo crec que en aquest sentit és important tenir en compte el marc global i el marc general.

Ara bé, que el sistema ha de garantir la protecció efectiva a les víctimes? Totalment. Que cal seguir millorant per tal de poder reduir les xifres de criminalitat? Totalment. Ara bé, hem de veure quines són les polítiques públiques que poden fer que realment i veritablement el delictes pugui baixar i la seguretat i la percepció de seguretat puguin augmentar.

En aquest sentit, sí que..., jo crec que hi ha un fenomen en el que el Partit Popular normalment puja al carro, que té a veure amb el populisme punitiu. És a dir..., i no només el Partit Popular, eh?, crec que és un fenomen que a vegades està present a tot l'arc parlamentari. I és aquesta creença –sense dades, sense evidències, sense estudis– de que necessàriament per poder baixar el delictes la manera sempre es pujar les penes i que siguin més dures; quan no necessàriament: a vegades hi han altres enfocaments que es poden dur a terme i ens poden portar a millors solucions.

Posaré un exemple, per exemple, que darrerament s'està començant a parlar, que és: hem de pujar les penes per delictes que tenen a veure amb el tràfic de drogues vinculats amb la marihuana, no? De fet, fins i tot el Govern ha estat una mica obert a aquesta perspectiva. Quan Nacions Unides, ja, i molts països estan avançant per un camí molt clar, que és: contundència total contra la criminalitat organitzada i al mateix temps s'està veient que certs camins de certa regularització d'aquesta substància estan portant no només a millors índexs en matèria de salut pública, sinó també a reduir problemes de seguretat vinculats a aquest fenomen. En aquest sentit, vull remarcar que cal estudiar i cal estar al corrent dels debats que s'estan tenint en el marc del tràfic de drogues a nivell de Nacions Unides.

Un cop dit això, sí que vull remarcar aquells punts en els que sí que votarem a favor. Pensem que és molt important fer el desplegament clar de la policia de proximitat i que es pugui presentar aquest informe el primer trimestre de l'any vinent.

Respecte a les armes de foc, està clar que aquells que defensen la seguretat, que donen suport a Trump, que el que fa és defensar l'ús d'armes de foc i el descontrol total..., jo crec que si una cosa bona tenim a la nostra societat és que no es pot tenir una arma de foc, i això, d'alguna manera, és necessari actualitzar-ho i fer un pla de xoc, perquè és important que no tinguem cap mena de tolerància amb l'ús i la tinença d'armes de foc.

Ara bé, jo em pregunto quin model de seguretat defensen aquells que defensen el model d'armes per a tothom i que fins i tot aquí a l'Estat espanyol han fet algunes valoracions una mica estranyes.

També volem plantejar enfortir la col·laboració entre policies locals i Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula el diputat Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats i diputades. Bon dia, consellera. Pel que fa a l'anàlisi que ha fet el company dels Comuns, ens remetem pràcticament al cent per cent del marc en què ho ubicaven.

Sí que nosaltres, a diferència d'ells, el que farem és votar en contra de tota la moció. (*Veus de fons.*) Tot bé? Ah, el temps. (*Rialles.*) Nosaltres el que farem és votar en contra de..., puc estar més estona, eh?, no us preocupeu. Votar en contra de la moció, perquè neguem la majoria i, per tant, no compartim l'anàlisi, no compartim el fons i, malgrat que pensem que algunes propostes es podrien estudiar o treballar, no la votarem.

I volem aprofitar també aquesta intervenció, sobretot, per parlar d'un dels que nosaltres pensem que és un dels principals problemes de seguretat que viuen ara mateix el nostre país, els nostres barris i els nostres pobles. I pensem que no és altre que aquesta colla d'incontrolats d'extrema dreta, alguns amb vestit i amb corbata, que es dediquen a passejar-se pels nostres barris, pels nostres pobles amb una bandereta espanyola, amb una bandereta catalana, intentant-se carregar tota la comunitat que hi ha als nostres barris i pobles, intentant destruir tots els llaços i totes les xarxes que hi ha, i tot fent-ho per esgarrapar quatre vots i per sembrar l'odi.

I és que ens sembla inhumà que es dediquin a assetjar nens i nenes, que es dediquin a assetjar professorat i que es dediquin a posar, per primer cop en la seva vida, els peus en una escola pública per, precisament, anar a fer tot el contrari d'allò que diuen. No professen la llibertat d'educació i de decidir el que fan? Només amb el que vostès volen? Només amb les extraescolars que a vostès els hi agraden? Ens sembla una vergonya.

Bé, això sí, ahir de nou van haver de sortir corrents envoltats d'un desplegament policial immens perquè la gent del barri de Sabadell de nou els hi va dir: «Fora dels nostres barris. Parin de emmerdar els nostres barris.» I els hi van dir els nens i nenes de l'escola, els pares i mares, l'alumnat, els veïns i veïnes. Més sols que la una. Suposo que el seu cap de files encara deu estar al racó de pensar del ridícul estrepitós que va fer ahir.

I aquesta és una de les cares de la moneda. (*L'orador beu aigua.*) Disculpin. L'altra cara és que l'extrema dreta juga a fer d'extrema dreta, i és el que fa VOX, és el que fa Aliança Catalana, que van professant discursos d'odi, que van alçant el braç fent salutacions feixistes i nazis, que van cridant consignes feixistes i nazis, que ho van fent arreu i que les van proclamant, com he dit abans, alguns amb l'estanquera, els altres amb la senyera, però són les mateixes consignes feixistes i nazis. I aquí no passa res, senyora consellera.

Vostè no creu que és un delictes d'odi anar a una escola i fer una concentració davant, assetjant mestres, assetjant menors, contra una minoria perquè no volen que es faci una extraescolar d'àrab? No és això un delictes d'odi? Aquí no han d'actuar els Mossos d'Esquadra per impedir aquest tipus d'actuacions? Aquí no s'ha de contactar des del Govern amb la Fiscalia d'Odi per exigir-los que investiguin i que processin els responsables d'aquesta persecució de les minories?

No hi ha acció en aquest sentit. No veiem cap tipus d'identificació, cap tipus de trasllat a fiscalia d'aquestes actuacions d'extrema dreta. Són actuacions dins del Codi penal, són delictes que estan creixent i són delictes que en alguns casos acaben amb agressions greus i amb morts, com hem vist en el cas del col·lectiu LGTBI, malauradament. Perquè aquests discursos d'odi emparen l'odi i professen i permeten tot aquest camí d'odi i violència contra les minories.

I el que a nosaltres ens sembla és que amb aquests desplegaments multimilionaris de recursos humans i de mossos, com si no tinguessin altra feina a fer, per permetre aquests actes d'odi, per permetre aquests assetjaments, per permetre aquests actes que són delictius pel que fa a l'ús de simbologia d'extrema dreta i delictius pel que fa a l'assetjament de minories, s'haurien de destinar a altres qüestions. Pensem que cal obrir en aquest Parlament, de forma immediata, un debat sobre si s'ha de seguir permetent aquest tipus d'actes, aquest tipus de paradetes, aquest tipus de concentracions, i si s'han de destinar aquests recursos públics milionaris a aquestes escoltes milionàries per part d'agents de Mossos d'Esquadra per permetre que quatre arplegats vinguin a sembrar l'odi als nostres barris i pobles.

I el que veiem és que passa tot el contrari. Ahir ho vam veure de nou. El que veiem és que els Mossos d'Esquadra, en comptes d'actuar contra els delictes d'odi, en comptes d'actuar contra l'assetjament a menors davant de la seva escola..., què hi ha de més violent que anar davant de l'escola de nens i nenes menors a dir-los que no poden fer el que volen, que no poden estudiar el que volen i que aquí es farà el que diguin aquesta colla de «fatxes»? A nosaltres ens sembla que poques coses hi ha. Això no es pot permetre. I ens sembla que el que passa i el que es fa és tot el contrari. Ahir vam veure una nova agressió policial contra un nou càrrec electe, ahir vam veure, i ho vaig veure amb els meus propis ulls, com un agent dels Mossos d'Esquadra colpejava sense cap raó a un regidor de la Crida per Sabadell, perquè li venia de gust. Què passa? Que es va equivocar, i va pegar un regidor en comptes de pegar una persona qualsevol.

El que pensem és que des del seu Govern, des del seu departament, han de donar un missatge clar. Ja n'hi ha prou d'impunitat. Cal perseguir l'extrema dreta i els delictes d'odi i no els veïns i veïnes o regidors que es mobilitzen. I el que cal és donar un missatge molt clar, que és apartar immediatament aquest agent i obrir-li una investigació. Si no fan això, vostès són responsables directes de les properes agressions dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Volen que els faci quatre pinzellades de la Catalunya d'avui? Gent gran que va a treure diners amb por, noies que surten de nit amb esprais de pebre dins la butxaca, pares que no deixen anar els fills al parc infantil del costat perquè a la que bades ja els hi han venut cocaïna. (*Remor de veus.*) La delinqüència a Catalunya s'estén i prolifera al ritme d'una pandèmia.

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

No és estrany, perquè delinquant en aquest país tot són avantatges, tu. Si no t' enxampen, vas fent, i si t' enxampen, continues fent, perquè no se't jutja fins al cap d'anys, i si se't jutja i se't condemna, no pateixis, pensió completa en presons amb piscina i gimnàs, i atur el dia que surtis, perquè, és clar, l'Estat t'ha privat de poder continuar robant i t'ha de compensar pels ingressos que has deixat de percebre. I quan se t'acabi l'atur tampoc cal patir, perquè podràs sol·licitar l'ingrés mínim vital si acredites una estada a presó d'almenys sis mesos. Qui no delinqueix és perquè no vol, perquè, de facilitats, mira que en posen, eh?

Cinc-cents deu mil cinquanta-dues infraccions penals a Catalunya el 2024, 1.400 delictes per dia, cinquanta-vuit cada hora, seixanta-quatre delictes per cada mil habitants. La Grossa de Cap d'Any no ens tocarà, no, però a qui no li han estirat la bossa? Els famosos furts, aquells delictes considerats menors que els polítics minimitzen com si es tractés de mers errors tipogràfics. Quatre-cents seixanta-cinc furts per dia, vint cada hora, el vuitanta-tres per cent a la ciutat de Barcelona, i el noranta-u per cent dels autors d'aquests furts –oh, sorpresa!– immigrants. Són dades oficials dels Mossos d'Esquadra i de la Guàrdia Urbana.

La delinqüència ens devora. Set mil ocupacions il·legals d'immobles el 2024. És el que passa quan tens governs que no defensen la propietat privada i camuflen el delictes sota l'eufemisme «dret a l'habitatge». Sis-cents trenta-set persones detingudes 6.993 cops el 2024, un seixanta per cent d'ells –oh, sorpresa!– del Magreb. Roben, trafiquen, entren a comissaria, els hi donen un entrepà halal, els porten davant el jutge i apa, l'endemà surten per la porta principal i ja podem tornar-hi. Fantàstic, tu.

Mil set-cents quaranta-una denúncies per agressió sexual amb penetració al país, 1.144 delictes contra la llibertat sexual a Barcelona, quatre dones violades o assetjades per dia. No parlem d'estadística, parlem de vides arruïnades. I no, no podem impedir que hi hagi pervertits i depravats, però una cosa és que no puguem impedir-ho, i una altra de ben diferent és que ho fomentin i multipliquin via immigració tercermundista. El quaranta-cinc per cent d'aquestes violacions no s'haguessin produït sense la política immigratòria de portes obertes que vostès prediquen. Quant patiment, quantes llàgrimes, quanta angoixa podríem haver estalviat!

Segons l'última enquesta d'opinió de la Generalitat, cada cop hi ha més dones que canvien els hàbits per por de sortir al carrer. De debò que aquest és el model de societat que volen deixar en llegat a les seves filles i netes? De debò que som nosaltres que hem de modificar els nostres hàbits i adaptar-nos als nous índexs delinqüencials? Un vint per cent més d'homicidis, un vint-i-set per cent més de segrestos. Però quin país ens estan deixant? Ja els hi dic jo: un d'irreconeixible.

I per més que policies locals i Mossos batallen per netejar els carrers, no donen a l'abast. Tenim menys efectius per habitant que mai, i el vuitanta-u per cent de les sancions administratives vostès les deixen caducar als calaixos, fomentant la impu-

nitat i deixant de recaptar vora 6 milions d'euros. Prefereixen apujar el rebut als autònoms abans que passar comptes amb els delinqüents.

La pèrdua del control policial sobre alguns barris i ciutats fa preveure disturbis a curt i mitjà termini, però els nostres agents policials continuen anant amb armilles antibales caducades i sense escuts balístics. S'enfronten cada cop a una violència més gran, sense les eines, recursos i seguretat que mereixen i necessiten.

Donarem suport a la majoria de consideracions d'aquesta moció, exceptuant aquelles que pretenen arrabassar competències al Cos de Mossos d'Esquadra, perquè no volem que en perdin ni una; al contrari, volem que les assumeixin totes i amb garanties.

Seny i ordre.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Sí. Primero quería felicitar al Cuerpo Nacional de Policía por destapar un fraude en el sistema de menores en Tarragona esta misma mañana.

Sobre las enmiendas... Primero quiero agradecer el tono de todos los grupos, del PSC, Junts, VOX, Aliança, incluso de los Comuns, y agradecer que gran parte de esta moción se podrá aprobar en el día de hoy.

Sobre los datos no voy a hablar. Pero sí voy a hablar sobre lo que es el respaldo y el respeto a las fuerzas y cuerpos de seguridad. Con todo el respeto que le tengo, señor García Berrio, usted hablaba de la resistencia pacífica. La resistencia pacífica a la policía no existe –no existe. Porque cuando alguien impide que un policía haga su trabajo ya ejerce una fuerza para impedir que ese policía pueda pasar a evitar un delito. Y, por lo tanto, eso de la resistencia pacífica es un camelo de la izquierda para hacer en la calle lo que les venga en gana. Por lo tanto, la resistencia a la policía siempre es una falta o un delito.

Señores de la CUP, ustedes hablaban de manifestaciones pacíficas. Supongo que se refieren a esto (*l'orador mostra unes fotografies a la cambra*), a esto, a esto de aquí, a esto. Supongo que en su imaginario esto es un *esplai* de las juventudes de la CUP cantando el Kumbayá alrededor de la Flama del Canigó. Pues no; no, señores de la CUP, no –no. Eso es vandalismo, eso es *kale borroka*. Y si habla de agresiones ahí está nuestro representante en Vic, que en las municipales sufrió agresiones por parte de miembros de la CUP y nadie le pidió disculpas.

Yo espero que, en esta famosa comisión de estudios contra los mensajes de odio, también se hable de la extrema izquierda y los mensajes de odio de la extrema izquierda. Y posiblemente, si hablamos de los mensajes de odio de la extrema izquierda en esta comisión de estudio, puede ser que algún partido se vea reflejado en el espejo.

Muchas gracias.

El president

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per garantir l'estat del benestar.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar

302-00151/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, fa uns dies, en aquesta cambra, parlàvem de com Catalunya ha estat i és un país de migracions; de com la diversitat ens ha fet créixer, ens ha enriquit i ens ha convertit en el que som; de com, al llarg de dècades, milers de persones han vingut aquí per construir una vida millor i amb l'esforç de tots hem ajudat a construir el nostre país. Aquell debat no era només una reflexió sobre la nostra història o sobre la nostra identitat, era sobretot una crida a la responsabilitat institucional. Perquè si la realitat social i demogràfica de Catalunya es gestiona des d'aquí, les eines per fer-ho també han de ser aquí.

Per això presentem aquesta moció, perquè allò que vam expressar a la interpellació, la necessitat de tenir competències i recursos per a garantir el benestar i la cohesió, avui ho concretarem en una exigència política clara. El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a exigir al Govern de l'Estat espanyol que intensifiqui les gestions per complir el traspàs de les competències en matèria de migracions, incloent-hi els permisos de residència, de treball i la política d'acollida, tal com ja havia estat negociat i acordat, amb els recursos econòmics corresponents i amb caràcter inajornable, per garantir una gestió directa, eficaç i justa que reforci l'estat del benestar i la cohesió social del nostre país.

No demanem res extraordinari, demanem complir allò que ja estava compromès. Demanem tenir les eines per gestionar millor allò que ja gestionem *de facto*. I ho gestionem *de facto*, cada dia, des dels ajuntaments, les escoles, els CAPs i els serveis socials. Perquè, diputades i diputats, tal com els vaig dir en la interpellació, quan arriba una família a Catalunya no truca al ministeri, truca a l'ajuntament. Quan una persona sol·licita ajuda o orientació, no busca respostes a Madrid, les busca aquí, als serveis públics de proximitat als barris i a les entitats. I és aquí on sovint trobem el mateix problema: fem la feina, però sense competències ni recursos suficients. És una situació insostenible que genera ineficiències, duplicitats i frustracions.

Aquesta moció vol posar-hi fi. Vol que el Govern de Catalunya assumeixi la gestió directa, eficaç i justa d'una realitat que ja és plenament nostra. I ho fem des d'una convicció clara: gestionar la migració amb responsabilitat i proximitat és la millor manera de reforçar la cohesió social i l'estat del benestar. Quan tenim capacitat de decisió podem fer polítiques d'acollida adaptades al territori, basades en la convivència, la igualtat d'oportunitats i el respecte mutu; podem coordinar millor els serveis socials, educatius i sanitaris; podem actuar amb agilitat, amb mirada humana i amb eficàcia administrativa.

El que no podem fer és continuar esperant que des de Madrid ens resolguin una realitat que només es viu, s'entén i es gestiona des de la proximitat. Tampoc podem caure en discursos que criminalitzen o simplifiquen un fenomen tan complex com la migració. Perquè la millor manera d'integrar és garantir drets, oportunitats i igualtat de tracte per a tothom, sense distincions ni prejudicis.

Aquesta no és una batalla entre partits ni entre governs. No defensem competències per una opció política o una altra, sinó per una nació que vol gestionar amb responsabilitat allò que ja gestiona, de fet. No podem dir que només defensem o defensarem competències quan governi qui ens agradi; això seria actuar amb una visió centralista i poc coherent amb els valors democràtics que defensem. El que proposem és governar des de la proximitat, amb sentit de país i amb voluntat d'inclusió i, sobretot, no posar les nostres decisions en mans d'aquells que aprofiten la por o el rebuig per dividir-nos.

Aquesta moció, per tant, no és només una qüestió competencial, és reclamar el que és nostre, no per orgull, sinó per eficàcia i compromís amb la gent. Perquè més competències –ho vaig dir l'altre dia– vol dir més benestar, més benestar vol dir més cohesió, i més cohesió vol dir més justícia i més dignitat per a tothom.

Diputades i diputats, el que avui demanem és senzill: que es compleixi allò acordat, que el Govern actuï amb fermesa i urgència i que Catalunya tingui les eines per

gestionar la realitat del seu present i, sobretot, del seu futur. Aprovar aquesta moció és fer un pas endavant per un país més just, més eficient i més humà.

I vaig acabant, president. Per això us demano el vostre vot afirmatiu, perquè és hora d'assumir les nostres responsabilitats i demostrar que Catalunya sap i vol governar-se amb dignitat i amb justícia social.

Moltíssimes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hi han presentat esmenes i, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Parlar de com reforcem el nostre estat de benestar i de com fer més útil el nostre autogovern és un debat necessari i, de fet, compartit per molts de nosaltres. Catalunya necessita més capacitat de gestió, més recursos i més eines per donar respostes a les necessitats de la gent. I, per això, el Govern de Salvador Illa està treballant.

Som un país que ha crescut molt i que vol continuar avançant, tal com s'ha expressat en diverses ocasions en aquest hemicicle. Ampliar l'autogovern no serveix de res si no ho fem millor. I és exactament això el repte que tenim ara mateix. No és només tenir competències, sinó fer-les bé, millorar la vida de les persones i reforçar la cohesió del país.

Des del Grup Socialistes i Units per Avançar hem volgut contribuir a aquest debat amb una esmena de modificació que va en aquesta línia, donant les gràcies al diputat Viñas per les facilitats de treballar, de trobar punts en concret i aconseguir que aquesta moció representi més tots els punts de vista d'aquest hemicicle.

Perquè quan parlem sobre la delegació competències no parlem del traspàs de sobirania, sinó d'un exercici de col·laboració dins del marc constitucional. Delegar no és transferir, és una via per fer més eficient la gestió, reduir la duplicitat i adaptar les polítiques a la realitat del territori, sempre –sempre– d'acord amb la legislació estatal i europea.

Aquesta visió de cooperació institucional, que ja ha permès avenços com les autoritzacions inicials de treball o les col·laboracions entre Mossos i els cossos de seguretat de l'Estat, reforça el model d'autogovern útil que defensem. Perquè d'això es tracta, de poder gestionar millor des de Catalunya un àmbit tan important com la migració, que té un impacte directe en la cohesió social i en la igualtat d'oportunitats.

Catalunya és i ha estat sempre un país d'acollida, per molt que a alguns grups d'aquesta cambra els hi molesti tant escoltar-ho o acceptar-ho. Un país que s'hi ha pogut integrar la diversitat i fer d'això una fortalesa. Hem d'estar orgullosos, senyors i senyores, de tot això. Aquesta és la Catalunya que em representa, que representa els meus pares i representarà els meus fills.

Però aquesta vocació d'acollida ha d'anar acompanyada d'eines, de planificació i de recursos. I això només ho aconseguirem treballant plegats des de la cooperació i des de la lleialtat institucional. Volem més autogovern, sí, però volem sobretot un autogovern útil, capaç de donar resultats concrets i que els resultats arribin amb un diàleg i amb un acord. No ens podem quedar encallats en la confrontació. Per la via de l'acord arribarem molt més lluny que per la via de la confrontació. I els fets ho demostren dia a dia.

Catalunya té avui més de 8 milions d'habitants, però encara té serveis i infraestructures pensades per a 6 milions. I aquest, senyors i senyores, és un repte real. Necessitem un autogovern que serveixi per millorar l'habitatge, l'educació, la salut i les polítiques socials, que són la base del nostre estat del benestar.

Volem donar-li un camí concret, útil i viable, perquè el que importa no és només tenir la competència, sinó fer-la servir bé. Des del nostre grup creiem que el país avança quan som capaços de trobar punts d'entesa, quan la política serveix per cons-

truir i quan les institucions col·laboren al servei de la ciutadania. Aquest és l'esperit amb el que hem presentat la nostra esmena i amb el que hem volgut contribuir en aquest debat.

Gràcies.

El president

A continuació es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Catalunya ha estat, és i serà un país d'immigració. Negar aquesta realitat és negar qui som. Som un país que ha estat capaç d'integrar i incloure les persones migrants a la nostra societat.

Però també som un país responsable. En només quinze anys, Catalunya ha passat de ser una població de 6 milions a una de 8 milions d'habitants degut a l'augment de la població estrangera. No podem afrontar aquest dràstic creixement poblacional; no podem garantir la plena inclusió de les persones migrants; no podem gestionar l'impacte de la immigració en l'ús del català, ni dimensionar els serveis i les infraestructures de país amb un dèficit fiscal i un model de finançament que castiguen Catalunya.

S'han fet moltes diagnosis, s'ha negat la realitat a Catalunya i també s'ha volgut treure rèdit polític de l'estigmatització de les persones migrants, però no s'ha fet cap proposta útil –cap ni una–, perquè als populismes no els interessa resoldre els problemes, sinó que es perpetuïn. *(Alguns aplaudiments.)*

Nosaltres vam registrar una llei sobre la delegació de competències en immigració amb el PSOE, al Congrés dels Diputats, perquè Catalunya tingués més autogovern, més recursos i més eines per gestionar la immigració des de la proximitat i des del coneixement de la nostra realitat.

Aquesta llei permetria que Catalunya pugui tenir competències per gestionar tots els permisos de residència, estades acadèmiques, permisos de treball, lliurament de documents, com NIEs, TIEs, gestionar els CIEs, gestionar el control de les fronteres pel que fa a la immigració i el tràfic de persones.

S'augmentaria en 1.800 efectius els Mossos d'Esquadra per assumir funcions que ara fan la Policia Nacional i la Guàrdia Civil. La llei també inclou el traspàs de serveis, funcionaris i recursos, i també permetria que els ajuntaments tinguessin un paper clau en el procés d'acollida i integració. En definitiva, demanem que totes les competències que té ara Espanya les tingui Catalunya.

Aquesta llei va decaure perquè a l'esquerra espanyola radical, que avui està alineada amb la dreta espanyola, no li interessa que Catalunya guanyi en autogovern. Però malgrat el sabotatge de Podem, seguirem treballant perquè Catalunya pugui disposar de les competències en immigració.

Durant el debat de política general, des de Junts vam presentar una proposta amb el preàmbul de la nostra llei de delegació de competències en immigració. El PSC i Esquerra Republicana van votar en contra d'aquesta proposta. També vam presentar una proposta instant el Govern a demanar les competències en immigració. El PSC es va abstenir.

Avui Esquerra Republicana ens presenta una moció amb un sol punt, demanant exactament el mateix. De fet, el PSC i Esquerra Republicana estan demanant que s'aprovi la nostra llei. És insòlit i esperem que hagin fet els deures a Madrid *(algun aplaudiment)*, perquè Esquerra Republicana calca les nostres propostes aquí i a Madrid el seu cap de llista ens titlla de racistes.

Durant el debat de política general, també vam demanar una llei per dotar de recursos i eines a tots aquells municipis que tenen dificultats per donar resposta al repte de la immigració. Estem parlant de municipis com Vic, que anualment reben

entre dos-cents i tres-cents alumnes nouvinguts en qualsevol moment del curs escolar. Ja s'ha dit, el nombre d'alumnes nouvinguts s'ha triplicat en la darrera dècada.

Sense recursos, municipis que han estat exemplars en la integració de les persones migrants es converteixen en territoris amb grans dificultats per poder garantir la cohesió social. Evidentment, el PSC s'ha abstingut i Esquerra Republicana ha votat en contra d'una mesura tan necessària com aquesta.

Han votat en contra de totes aquestes propostes per pur partidisme, perquè les havia presentat Junts i no pas vostès. Però nosaltres votarem a favor de la seva moció perquè la Generalitat de Catalunya ha de defensar els interessos i les necessitats dels catalans, i avui necessitem la delegació de les competències en immigració perquè hem de garantir la cohesió social al nostre país.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Esquerra Republicana ens vol fer creure que si la Generalitat tingués competència en política de migracions, doncs, ho faria millor que l'Administració central i, a més a més, es reforçarien els serveis de l'estat del benestar. Però aquesta tesi no se la creuen ni vostès mateixos. Perquè, per començar, com expliquen que, de fet, van governar fins fa un any i mig i l'expresident Pere Aragonès no ho va plantejar ni una sola vegada al president Pedro Sánchez. La pressió migratòria i la situació demogràfica era la mateixa que tenim ara.

Per altre costat, com poden justificar que la Generalitat gestionaria millor la política de migracions i, a més a més, en el seu sentit més ampli, no?, incloent permisos de residència i treball, asil, regularitzacions, polítiques d'acollida, tal com diu la moció, quan els diferents governs que ha tingut la Generalitat no han estat capaços d'oferir una atenció correcta als menors tutelats, tal com ho demostra l'escàndol de la DGAIA.

I, a més a més, els diferents governs de la Generalitat han estat i són un clar exemple de mala gestió dels recursos públics. I m'explicaré. Catalunya és la regió espanyola amb més entitats públiques, 503 configuren el sector públic de la Generalitat, que comporta una superestructura amb elevades despeses de funcionament, burocràcia administrativa, menys transparència i control de la despesa pública i malbaratament de recursos públics, amb càrrecs de direcció ocupats per expolítics que, a més a més, impedeixen fer carrera professional als funcionaris.

I, en aquest sentit, l'informe de la Sindicatura de Comptes sobre el deute de la Generalitat revela que el seixanta per cent de l'import no ve explicat per l'infrafinançament autonòmic, sinó perquè gran part de la despesa pública de l'Administració catalana no respon a principis d'eficàcia, eficiència i bona governança i, en conseqüència, i malauradament, la meitat de les famílies vulnerables catalanes no han rebut les ajudes socials a què tenien dret i, al mateix temps, s'han pagat 167 milions d'euros de forma indeguda a beneficiaris.

Les persones autònomes han patit i pateixen manca de suport per part de l'Administració, i les pimes han estat i continuen estant criminalitzades en el moment que han de reduir la plantilla o han de deslocalitzar un centre de producció per poder sobreviure i fer front als costos productius.

Això sí, famílies, autònoms i empreses suporten la major fiscalitat a Catalunya que a la resta d'Espanya, tant pel tram autonòmic de l'IRPF, l'impost de successions, l'ITP, entre altres, com també per estar subjectes a quinze impostos propis i més de noranta taxes. En definitiva, paguem més impostos per tenir una pitjor administració.

Per tant, a nosaltres no ens enganyen. Les propostes d'Esquerra Republicana sempre s'orienten a demanar més competències per seguir avançant cap a un estat

a Catalunya, procés que res de bo ens ha portat i que res té a veure amb el benestar dels ciutadans. I ho proposen ara des de l'oposició, perquè Esquerra Republicana té la clau del Govern de Salvador Illa, i el PSC, doncs, respon amb el blanqueig de l'avanç del separatisme d'esquena a la ciutadania.

Així, en el passat Ple, ja vam viure com el Govern socialista va cedir a la petició d'Esquerra Republicana d'adquirir competències en la gestió, liquidació i inspecció d'impostos estatals, com l'impost sobre la renda, a favor de l'Agència Tributària de Catalunya, amb l'ànim de convertir-la en una estructura tributària paral·lela i il·legal a l'agència estatal, posant en perill la bona gestió dels impostos, la lluita contra el frau fiscal i els principis constitucionals d'igualtat i solidaritat interterritorial.

Ara, en aquesta sessió del Ple, Esquerra Republicana insisteix en el traspàs de les competències en matèria de migracions malgrat que la Constitució reserva a l'Estat aquesta competència de forma exclusiva, tal com succeeix en els altres països membres de la Unió Europea. I de la mateixa manera que es fa a Europa, el Partit Popular defensem que és necessari mantenir la centralització de la política de migracions a l'Administració central de l'Estat, i, a més a més, cal fer-ho en una única autoritat, posant fi a l'actuació des de diferents ministeris.

I mentre parlem de competències estatals, doncs, la llei que veritablement necessiten les famílies, els autònoms i empreses, com és la de pressupostos, continua en un calaix.

Ja per acabar, president, al Partit Popular no ens trobaran en el blanqueig del procés separatista, per això ja tenen el Partit Socialista. I on sí que ens trobaran és en crear un entorn favorable als autònoms, a les empreses, que afavoreixi l'activitat econòmica i la creació de llocs de treball de qualitat, amb el suport d'una Administració àgil i eficient, capaç de prestar adequadament els serveis públics que li corresponen i sobre la base d'una fiscalitat justa.

Per tant, el nostre vot serà en contra.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Esquerra Republicana exige a Pedro Sánchez que haga efectivo el traspaso de las competencias en materia de migraciones, incluyendo los permisos de residencia y trabajo, asilo, regularizaciones y políticas de acogida, con los recursos económicos correspondientes, tal y como ya había negociado anteriormente con Salvador Illa, a cambio de permitirle sentarse ahí.

Entre otras cosas, Esquerra Republicana hizo a Illa presidente siempre y cuando le diesen las llaves de la puerta de entrada para poder convertir Cataluña en un califato, pensando que, al menos así, pues, no se hablaría español.

Partidarios de los empadronamientos fraudulentos de miles y miles de inmigrantes, de los secuestros institucionales de menores extranjeros y del tráfico de personas en el Mediterráneo, financiando mafias como Open Arms. Cómplices de instaurar el miedo...

El president

Senyora diputada, l'hi torno a advertir: no pot utilitzar...

María Elisa García Fuster

El tiempo...

El president

Doncs s'atura el temps, però no pot utilitzar aquest qualificatiu per referir-se a una organització com Open Arms, que li recordo que va rebre la Medalla d'Honor d'aquest Parlament. Pot continuar.

María Elisa García Fuster

Fantástico. Gracias, señor presidente, por el apunte. Cómplices de instaurar el miedo en las calles de Cataluña, disparando la inseguridad, los robos con violencia y las violaciones, perpetradas por aquellos que ustedes traen de la mano. Responsables de favorecer durante décadas la inmigración ilegal y masiva, desestructurando nuestros barrios y pisoteando la cultura y las tradiciones catalanas, cambiando las sardanas por danzas del vientre y el jamón de jabugo por kebabs.

Colaboradores necesarios de la invasión migratoria con políticas de efecto llamada y proinmigración ilegal, ofreciendo casa, manutención, sanidad, educación, servicios sociales y hasta una paguita a los recién llegados por la puerta de atrás, mientras se ríen de los catalanes que no tienen nada y a los que dejan tirados en la calle.

Y todo este amor a Cataluña lo demuestran ustedes cada día, junto con los socialistas, sin tener las llaves de la puerta; o sea, que imagínense si les dan las llaves.

Miren, un veinticuatro por ciento de los catalanes se encuentra en riesgo de pobreza extrema, y el treinta y tres por ciento de los niños catalanes no pueden comer tres veces al día, según un estudio Arope. Hay 915.000 catalanes viviendo en la calle o malviviendo en infraviviendas según Foessa. Casi 200.000 catalanes están en lista de espera quirúrgica, y solo el pasado 2024 han muerto más de 2.100 personas pendientes de ser operadas. Igual que la lista de personas dependientes que esperan una ayuda: más de 81.000 aguantando que alguien les ayude y les dé una mísera subvención para poder vivir. Según el Observatorio Estatal de la Dependencia, a este número hay que sumar los 6.851 catalanes dependientes que han muerto desde el día 1 de enero del 2025.

Y resulta que, con este panorama infernal, ustedes y los socialistas dedican más de 4.300 euros al mes por cada uno de los 6.656 menores extranjeros no acompañados que hay en Cataluña y mayores en prórroga asistencial. Es decir, más de 343 millones de euros anuales solo en manutención de MENAs y ex-MENAs.

Empadronan fraudulentamente a miles de inmigrantes ilegales en locales públicos, en todos los ayuntamientos en los que gobiernan, con el único objetivo de que tengan acceso a las ayudas sociales, pasando por encima de todos los catalanes que lo necesitan y que llevan meses y años esperando. Y así, estos inmigrantes se hacen con casi la mitad de las ayudas de renta garantizada de ciudadanía y casi la mitad de las mesas de emergencia y de las viviendas sociales.

Y no se molesten en negarlo, porque los datos los dio el director general de Vivienda, en el 2021, en Comisión de Derechos Sociales. Y a día de hoy serán muchísimos más de la mitad de los inmigrantes regularizados fraudulentamente que disfrutan de los recursos que les corresponden a los catalanes.

A ningún buen gestor formado en su sano juicio, que amase su tierra, sus tradiciones y su cultura, se le ocurriría hacerles partícipes de ninguna decisión que tenga que ver con inmigración, mucho menos darles las competencias exclusivas. Pero no sabemos qué pasará, porque Pedro Sánchez no es nada de eso, ni buen gestor, ni está formado, ni tiene un juicio sano, ni ama a España y mucho menos Cataluña.

Por eso en VOX lo dejamos muy claro ayer, hoy y mañana –y termino, señor presidente–: a la inmigración ilegal, repatriación; a la inmigración legal que delinque o que quiere imponer su religión, deportación, y a la inmigración legal que tiene como objetivo vivir de las ayudas, consumiendo sin escrúpulos los recursos de los españoles, reemigración.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Avui tenim una moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya amb relació a la necessitat de que es pugui tramitar i fer efectiu el traspàs de competències en matèria de polítiques migratòries a Catalunya. Com ja sabem, és un debat que s'ha tingut al Congrés dels Diputats. El posicionament del Grup Parlamentari Comuns va quedar clar i manifest. Tot i així, efectivament, volem fer alguns apunts al respecte per tal de complementar-ho.

Cal, efectivament, poder tenir aquestes competències, però el nostre plantejament és i serà que hem de poder tenir més i millors eines per garantir drets i per poder garantir la inclusió. Ens agrada parlar d'inclusió. Pensem que és el marc en el qual, a més, s'està treballant en el marc de les organitzacions internacionals, molt millor que integració.

En aquest sentit, sí que volem remarcar, com ja ho vam fer també, que l'exposició de motius de la proposició de llei negociada entre Junts i el Partit Socialista..., hi han coses amb les que no estem d'acord amb aquest plantejament, de cap manera. I, a més a més, vull dir també que el plantejament des del qual es va defensar aquesta llei per part de la portaveu de Junts al Congrés dels Diputats, parlant de desbordament, saturació, col·lapse, no ajuda a construir un imaginari d'inclusió i de drets, i el que al final fa és reforçar un marc que té a veure amb un imaginari de la deportació, tenint en compte l'èmfasi que es fa en les competències en expulsió.

Tot i així, és un debat obert. I sé que és un debat obert també en el Grup Parlamentari de Junts, en tots els grups parlamentaris. I jo crec que lo bo i lo sa i lo positiu és que puguem tenir un debat sobre de quina manera podem fer i podem garantir una millor inclusió de cara al futur.

En aquest sentit, què vol dir «garantir la inclusió» més enllà d'aquest plantejament? Doncs té a veure amb lluitar i fer front a totes aquelles situacions d'exclusió que s'estan generant per l'existència d'un racisme estructural, que el que fa és posar la gent al marge. I, per un altre costat, és garantir, efectivament, uns processos d'equitat i de cohesió social que puguin ser satisfactoris.

En aquest sentit, una manera molt clara i..., diguem-ne, en l'esmena que ha plantejat el Partit Socialista i la transacció que s'ha fet, ens semblava una oportunitat el debat al que ens portava també el Grup Parlamentari Republicà, que tenia a veure amb les competències en asil. Hem de dir que poder garantir un sistema d'asil en molt bones condicions a Catalunya seria positiu, i, a més a més, jo crec que hem de tenir en compte que el sistema d'acollida vinculat al dret d'asil ens obriria la porta a poder garantir de manera efectiva la inclusió d'aquestes persones que són sol·licitants d'asil, perquè, a més a més, està dotat econòmicament d'una manera molt adequada i amb una perspectiva de drets.

En aquest sentit, sí que pensem que és una de les coses que si es pot produir, efectivament, la presa en consideració i superar el debat al Congrés dels Diputats, és un dels elements que ha de formar part del debat del futur en possible traspàs de competències.

Sí que volíem plantejar que per a nosaltres la inclusió té a veure amb que les persones que visquin en un municipi puguin ser empadronades sense cap mena d'obstacles, perquè tenir gent que viu a un municipi fora del padró fa que no puguem garantir de manera clara que puguin accedir als serveis als quals han de tenir dret.

També volem dir que és necessari que, més enllà de la retòrica, es pugui fer una aposta decidida pel català, per tenir mitjans perquè, efectivament, totes aquelles persones que vulguin estudiar el català ho puguin fer i sigui adaptat als horaris laborals de la gent. I això es una cosa en la que es podria haver avançat des de fa temps. Sa-

bem que darrerament i els darrers anys s'han fet esforços, però queda molt de camí per recórrer.

I en l'accés a l'habitatge. Hi han situacions endèmiques on la gent es queda fora de l'accés a l'habitatge, perquè a més a més dels obstacles que té tota la ciutadania, existeix també el racisme immobiliari que dificulta l'accés a l'habitatge. També hi han situacions endèmiques. Ara s'està parlant del possible desallotjament de l'Institut B9 a Badalona. Moltes de les persones que viuen allà han estat vivint de manera..., fora, en situació d'exclusió des de fa molts anys, i no s'han pogut prendre mesures per poder erradicar aquestes situacions.

I, efectivament, tenir un finançament singular, i, a més a més, tenir les competències en matèria migratòria ens ha de permetre poder solucionar situacions com aquestes, però també aquí i ara, s'han de trobar solucions per als habitants de l'Institut B9.

I simplement volia acabar dient, un cop més, que el que cal per garantir la inclusió és garantir el procés de regularització, que ja ha dut a terme la societat civil migrada amb la ILP «Regularització ja!», i que és un pas important que s'hauria de poder tancar aquesta legislatura al Congrés.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia, diputats, diputades. Tenim davant una moció que parla de competències en matèria de migracions i polítiques d'acollida, però realment del que estem parlant és del dret a viure amb dignitat i del dret a poder exercir els drets.

També parla, aquesta moció, de l'estat del benestar. En realitat, el que s'hauria de debatre és si aquest país pot construir un estat del benestar real, no només retòric, que tingui capacitat per garantir drets socials, drets econòmics, drets lingüístics, drets polítics per al conjunt de la població, per a tota la població.

Per tant, el que estem dient és que no podem ni tenir el control ple de les competències ni tenir en realitat un estat del benestar si no tenim sobirania. I no hi ha sobirania si les eines per transformar la realitat continuen tancades amb clau a Madrid.

Des de la CUP, volem, evidentment, totes les competències. Parlem de les d'immigració, però creiem que és necessari, al mateix temps, parlar de les de treball, parlar de les competències laborals, perquè ara mateix és l'Estat espanyol qui manté el monopoli sobre els permisos de treball, sobre els permisos de residència. És Madrid qui determina, doncs, qui pot treballar i en quines condicions. Aquesta realitat ens impedeix que a Catalunya puguem garantir drets laborals plens per a tothom qui viu i treballa ara mateix a Catalunya, i condemna milers de persones a la irregularitat i, per tant, els condemna a l'explotació. Quan reclamem les condicions de treball no ho fem per una qüestió administrativa, sinó com un instrument per a la lluita de classes.

També defensem que la llengua catalana ha de ser una llengua de cohesió i una llengua de drets, i no ho plantegem des d'una mirada identitària, des d'una mirada exclouent, sinó perquè tenim la convicció que per poder exercir plenament els drets socials, els drets laborals, els drets polítics, cal formar part d'una comunitat lingüística, la nostra, la del país. I és per això que pensem que el català ha de ser un requisit per adquirir la residència plena, això sí, amb totes les garanties d'acollida i de formació. Perquè creiem que no pot haver-hi cohesió social sense una llengua comuna, una llengua de drets.

Quan parlem de migració hem de parlar també de vulneració de drets humans. Els centres d'internament d'estrangers són espais on tanquen les persones que no han comès cap delictes. Ara mateix, la llei d'estrangeria espanyola permet retenir i empresonar durant seixanta dies persones que es troben en una situació administra-

tiva irregular. I això no és cap delictes. Per tant, tenim una excepció legal que converteix la pobresa o que converteix la irregularitat en motius per privar de llibertat. És evident, claríssim, que nosaltres exigim el tancament immediat dels CIEs, que es posi fi a aquest règim d'excepcionalitat que vulnera els drets més fonamentals.

I això passa mentre a Madrid hi ha una iniciativa legislativa popular per a la regularització extraordinària de més de mig milió de persones, que va ser admesa a tràmit però que continua tancada en un calaix. Una ILP que el que proposa és atorgar permís de residència i permís de treball a persones que ja viuen aquí, a persones que ja estan contribuint socialment, econòmicament al país. Però aquesta ILP continua tancada en un calaix. Això evidencia que no n'hi ha prou amb discursos, amb voluntats com les que expressa aquesta moció, perquè si els drets no es concreten en fets legislatius i en fet pressupostaris, les paraules es converteixen en fum i els drets de la classe treballadora continuen sense ser una realitat.

És més, jo crec que també és important recordar que l'Estatut d'autonomia de Catalunya ens dona a la Generalitat competències en acollida i en integració, però recorda que aquestes depenen de la política d'estrangeria de l'Estat. És a dir, que tenim responsabilitats socials, però no tenim les eines jurídiques per garantir-les. I aquesta és la trampa autonòmica: se'ns fa responsable del benestar de les persones, però no se'ns donen els recursos per poder-ho fer efectiu.

En definitiva, per la CUP, la plena gestió de competències també és una condició necessària per garantir els drets col·lectius. Volem poder decidir qui té dret a treballar, a residir, a formar part del país i a construir-lo col·lectivament. Volem poder abolir els CIEs, impulsar regularitzacions, protegir la llengua i garantir uns serveis públics forts com a base d'un estat del benestar que no deixi enrere a ningú. Perquè el que no volem és gestionar la misèria, sinó poder construir poder popular i sobirania per transformar-ho tot.

Gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Volem les competències en immigració? Evidentment, les necessitem i les volem, però em temo que per raons diferents de les seves. Vostès volen les competències per tancar CIEs, evitar deportacions... Tots recordem, eh?, la ultrafeminista senyora Tània Verge fent costat a l'ultramasclista islamista Mohamed Said Badaoui poc després de rebre l'ordre d'expulsió del país. En acabat, ja es pot anar vestint de lila, ja!

El president

Senyora diputada, li prego capteniment i el Reglament no permet que hi hagi aquests retrets entre diputats. Continui, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

Doncs agrairia que fos així de diligent quan a mi se'm diu feixista, se'm diu nazi o se m'acusa d'altres coses, perquè em sembla que no hi ha neutralitat en aquesta Mesa. I li agrairia que parés el temps.

El president

La presidència, quan es procedeix en aquest tipus d'expressions aquí, en seu parlamentària, intenta ser impecable sempre. Pot continuar.

Sílvia Orriols Serra

Doncs no ho aconsegueix, senyor president –no ho aconsegueix. Esforci-s'hi una mica més.

El president

Pot continuar, senyora diputada.

Sílvia Orriols Serra

Volen les competències per invertir més recursos i ajudes en els immigrants, per consolidar l'efecte crida actual i garantir que la substitució cultural i demogràfica que patim avanci a bon ritme; objectiu compartit amb el PSOE, amb qui han transaccionat la moció. Contra els del 155 i la calç viva, resulta que no hi ha pacte antifeixista ni cordons sanitaris, eh?

Tampoc disten tant, de fet, de la visió que té Junts. Ells també volen les competències i els recursos per poder acollir més bé; ho han dit la portaveu, Mònica Sales, i el senyor Turull, i avui ho ha confirmat, de fet, la diputada Ennату Domingo. Tots parteixen de la base que la immigració és un repte que es pot resoldre amb diners. Erren en el diagnòstic. Avui la immigració no és un repte; és un problema. La involució que ha patit el país en termes de seguretat, civilitat, drets i llibertats per culpa de l'arribada massiva, invasiva d'immigrants d'altres continents no s'arregla a cop de talonari. La incompatibilitat entre els valors dels qui arriben i dels que ja hi érem no s'equilibra amb una partida pressupostària. La voluntat manifesta de no integrar-se i de formar contracomunitats hermètiques al marge de les lleis civils del país no es resol amb dotacions monetàries.

No volem les competències per acollir-ne més ni per augmentar la categoria dels hotels a on vostès els encabeixen. Volem les competències per exercir el nostre propi control fronterer, per aturar l'allau migratori que patim, per fiscalitzar la immigració que vostès han deixat entrar sense condicions i sense límits, per iniciar deportacions de tots els que han entrat il·legalment, de tots els que han delinquit i de tots els que no se sustenten amb mitjans propis. Volem competències per evitar l'expansió demogràfica de qui predica la xaria i posa en risc la civilització occidental i els sistemes democràtics. Volem competències per retornar els MENAs a les seves famílies o al seu monarca. Les volem per poder mantenir el domini cultural, polític, ètic i demogràfic de la nostra terra.

Votarem a favor de la moció amb la certesa que l'única manera d'aconseguir competències plenes en immigració és restituir l'Estat català. L'Estat català lliure, pròsper, segur i occidental que ens mereixem i que es mereixen els nostres fills.

El president

Per pronunciar-se... Sí, la senyora Tània Verge demana la paraula. Per què demana la paraula? *(Veus de fons.)* Té la paraula. Un minut.

Tània Verge Mestre

Faig una crida a tota aquesta cambra a que s'entengui i es pugui dur a terme una actuació col·lectiva en tots els òrgans on faci falta perquè cap diputada d'aquest hemicycle hem de tolerar ser ni els punts d'una moció ni els punts que es tracten en la moció d'altres grups. Li podria dir també a la senyora Orriols l'absurditat que suposa que avui s'està votant una moció reclamant les competències i que ens acusi a qui hem tingut responsabilitats governamentals a Catalunya de tenir polítiques de portes obertes en la qüestió migratòria.

Però sobretot el que vull posar de manifest és que va més enllà d'una qüestió d'ordre i que se'ns falti el respecte. Això és violència política i no ho podem normalitzar. Això és una estratègia clàssica del feixisme d'avui i sempre, i aquesta cambra ha de tenir una política de tolerància zero, reformar el Reglament d'una vegada, perquè estem algunes molt fartes de ser punts de mocions, però sobretot estem danyant la qualitat democràtica i estem danyant la legitimitat d'aquesta institució.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyora Orriols, les al·lusions no obren un nou torn –les al·lusions no obren un nou torn. (*Veus de fons.*) Les al·lusions, hi insisteixo... (*Veus de fons.*) Ahir, en la mesura que hi va haver una petició de clarificar la seva posició, senyora Orriols, aquesta presidència li va donar la paraula. I sempre he mantingut aquesta coherència. El Reglament és molt explícit des d'aquesta perspectiva i vostè ho coneix i ho sap.

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. D'entrada, agrair, en general, el to de totes les intervencions: del Grup del PSC, de Comuns, de la CUP, de Junts, del PP. Amb la diputada Ivana hem arribat a una transacció. Ara toca que la facin valer, que no es quedi en paper mullat ni en un titular. Si hi ha acord, que sigui per avançar de debò en els drets i competències i no només per guanyar temps.

Senyor Andrés Berrio, deixem-ho clar, nosaltres també defensem la regularització de les persones migrants. No només hi coincidim ara, ens vam sumar des del primer moment a la campanya de «¡Regularización ya!» I ho continuarem fent. I, a més, hem demanat de manera reiterada l'erradicació de la llei d'estrangeria, una norma injusta, que converteix els drets en privilegis i condemna milers de persones a la precarietat i la invisibilitat. Per tant, sàpiga que, en aquest sentit, ens hi trobaran, perquè hi hem estat i hi som sempre. I, per tant, en aquest sentit, no es preocupi.

A la diputada de Junts, la senyora Ennatu Domingo, el que avui reclamem no és l'autoria del traspàs. Només recordar-los que quan una cosa es reclama..., i una altra cosa és aconseguir-la. I aquí no volem reiterar, no volem obrir la carpeta de qui és l'autoria dels fets, sinó que el que compta és qui fa avançar la negociació amb serenitat i capacitat de gestió. Nosaltres no volem autories de res. Volem fer avançar el país i, en termes tan sensibles com la migració, amb el màxim consens possible.

I no volia fer intervenció respecte a les intervencions de VOX, però és que no me'n puc estar. No me'n puc estar, perquè, bé, les faltes de respecte em sembla que mereixen alguna rèplica. Vostès..., fa temps hi havia, si se'n recorden, els ni-nis, que ni estudiaven ni treballaven. Vostès són els no-no –són els no-no–, no volen que vingui gent, no volen competències. No sé què caram fan aquí en aquest hemicicle.

He de reconèixer que quan l'escolto intervenir, que quan els escolto intervenir sembla un *déjà vu* això, perquè, francament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant, president–, sembla que cada cop que parlen de migració vostès decideixen fer un *remake* del mateix discurs de por canviant només el títol. Ens parlen de problemes de delinqüència, de fronteres obertes. I jo els escolto pensant: «Deuen viure en un país paral·lel, perquè en aquest els que mantenen en peu i els que defensen els serveis, les empreses i moltes...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Jordi Viñas i Xifra

...famílies, sovint són persones que han vingut de fora. Acabo, president, vaig acabant.

El president

No, no, ha d'acabar, senyor diputat. Aquest és un torn.

Jordi Viñas i Xifra

Vaig acabant. I acabo, acabo amb l'última frase. Nosaltres, mentrestant, continuem fent polítiques sobre persones reals, sobre gent que viu en els nostres pobles i els nostres barris. I si d'això en diuen «bonisme», doncs, miri, potser és que el problema no és ser bons, sinó...

El president

Senyor diputat, ja no té la paraula.

Jordi Viñas i Xifra

...que alguns encara no han après... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya (continuació)

302-00150/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació d'inseguretat que es viu a Catalunya.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 28 vots a favor i 34 abstencions.

Tot seguit votarem de manera conjunta els punts 2.a, 2.b, 2.j primer i 2.j segon.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 103 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 2.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 4 vots en contra i 11 abstencions.

Votem els punts 2.d i 2.f.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 129 vots a favor, 4 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, 30 vots en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 2.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor, 4 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.h.

Comença la votació. Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.i.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 66 vots a favor, 64 vots en contra, 2 abstencions i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

I finalment votarem el punt 2.j tercer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 105 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar (continuació)

302-00151/15

Votem a continuació la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat que la Generalitat gestioni plenament les competències i els recursos necessaris per a garantir l'estat del benestar.

És un punt únic que ara procedirem a votar.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat aprovada per 107 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'impuls de la revisió i l'anul·lació de la sentència contra Francesc Ferrer i Guàrdia

401-00043/15

Tot seguit procedirem a la lectura de la declaració aprovada ahir a la Junta de Portaveus. (*Remor de veus.*) És –els prego atenció, si us plau– la declaració del Parlament de Catalunya d'impuls de la revisió i l'anul·lació de la sentència contra Francesc Ferrer i Guàrdia.

Té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, per fer-ne la lectura.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre l'impuls de la revisió i l'anul·lació de la sentència contra Francesc Ferrer i Guàrdia.

»El pedagog i impulsor de l'Escola Moderna, Francesc Ferrer i Guàrdia, va néixer a Alella (Maresme) el 14 de gener de 1859, i va ésser executat el 13 d'octubre de 1909, després d'un judici amb greus irregularitats i una manifesta falta d'imparcialitat. Va ésser detingut i jutjat arran de l'anomenada Setmana Tràgica, del 26 de juliol al 2 d'agost d'aquell any. Avui dia se sap que la causa contra Ferrer i Guàrdia va ésser injusta i que va ésser motivada per interessos polítics.

»Per això, el març de 1911 el Congrés dels Diputats ja va intentar que prosperés una revisió del procés, però va ésser rebutjada pels partits dinàstics i la Lliga Regionalista. Des d'aleshores, no hi ha hagut cap més intent de revisar i reparar institucionalment aquella injustícia.

»No obstant això, la societat civil ha esmerçat esforços per a restituir la figura de Ferrer i Guàrdia i per a reivindicar el seu model pedagògic. En aquest sentit, cal valorar la tasca de la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia. Des del 1987, és un referent en la investigació, l'assessorament i el disseny de polítiques públiques vinculades a l'educació, la joventut, la laïcitat, les llibertats civils i la participació ciutadana, alhora que fomenta l'emancipació i la participació ciutadana activa i crítica. Així mateix, també cal ressaltar la tasca de l'associació alellenca Cerquem les Arrels, que és un referent en la recerca i la divulgació històrica del Maresme.

»El 2009, any que coincidia amb la commemoració del 150è aniversari del naixement de Ferrer i Guàrdia i amb el centenari del seu afusellament, el Ple de l'Ajuntament d'Alella va instar el Govern de l'Estat a aprovar una declaració oficial de reparació, revisar la causa que el va condemnar a mort i declarar la nul·litat d'aquell procés sumaríssim.

»Avui, més de cent anys després, i amb l'impuls de la legislació de memòria històrica i l'actual correlació política favorable a la reparació de greus vulneracions de drets, es presenta una altra oportunitat històrica per a anul·lar la sentència completament i fer justícia.

»La figura de Ferrer i Guàrdia és avui dia reconeguda internacionalment, i dona nom a places i carrers, amb plaques commemoratives i fins i tot monuments en diverses ciutats europees. La defensa de l'educació laica i racionalista i de la llibertat de pensament que proclamava Ferrer i Guàrdia en el seu ideari pedagògic ha estat reivindicada en nombrosos àmbits, i la condemna a mort i execució, a més d'ésser considerada una greu injustícia històrica, no enterboleix els ideals que defensava. La rehabilitació oficial és, avui, un acte necessari de justícia i de reparació de la memòria democràtica per a aconseguir, per fi, l'anhelada «ciutat del perdó», que Joan Maragall va reivindicar el mateix 1909.

»Per tot el que ha estat exposat, el Parlament de Catalunya:

»a) Manifesta el compromís amb la defensa de la memòria històrica i la justícia democràtica i reconèixer Francesc Ferrer i Guàrdia com una figura clau en la lluita per l'educació lliure i els drets civils.

»b) Dona suport a la comissió creada per l'Ajuntament d'Alella per a impulsar la revisió i l'anul·lació de la sentència contra Francesc Ferrer i Guàrdia, i també fomentar una plataforma cívica d'adhesions.

»c) Insta el Govern de la Generalitat a adreçar-se al Ministeri de Justícia del Govern espanyol perquè estudiï i, si escau, iniciï els tràmits per a revisar i anul·lar la sentència dictada contra Francesc Ferrer i Guàrdia el 1909, en el marc de la política de reparació de víctimes de processos judicials injustos.

»d) Sol·licita al Departament de Justícia i Qualitat Democràtica de la Generalitat de Catalunya que doni suport institucional i jurídic a aquesta demanda.

»e) Dona suport a totes les iniciatives acadèmiques, memorialistes i institucionals que contribueixin a recuperar la veritat històrica i reparar la memòria de Francesc Ferrer i Guàrdia.

»f) Farà arribar aquesta declaració al Departament de Justícia i Qualitat Democràtica de la Generalitat, i específicament a la Direcció General de Memòria Democràtica, al Ministeri de Justícia, a la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia i a les entitats memorialistes compromeses amb la reparació històrica.

»Palau del Parlament, 23 d'octubre de 2025.»

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda.

Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida p el secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bona tarda, es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els haig de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Cristòfol Gimeno Iglesias, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano per a la sessió d'aquesta tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge

302-00152/15

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per garantir l'accés a un habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Mònica Lora Cisquer.

Mònica Lora Cisquer

Moltes gràcies. Bona tarda. Bé, recordo, a la interpellació del passat Ple, que la consellera deia que VOX no té propostes i, en aquest cas, en matèria d'habitatge, no? Doncs allà *in situ* recordo, a la rèplica, que li vaig treure el pla d'habitatge que vam fer des del nostre grup parlamentari, i avui concretament, doncs, portem mesures que estan contemplades en aquest pla. Però el que a mi realment em va deixar glaçada van ser les respostes de la consellera del Govern de la Generalitat. I és que penso que governar en matèria d'habitatge requereix conèixer el sector i saber exactament com funciona, no?, saber, doncs, cada passa que hi ha i cada fase que hi ha en el procés edificatori constructiu d'un habitatge, ser conscient de que les polítiques que s'impulsin per les administracions públiques poden acabar afectant i poden acabar modificant el comportament del mercat de lloguer, com està passant actualment, i saber que la fiscalitat i la burocràcia són factors clau que a dia d'avui estan ofegant la construcció i que també encareixen el preu final d'un habitatge.

Les nostres propostes són clares i eficaces. Resumidament, demanem derogar lleis que només serveixen per blindar els ocupes i desprotegir els propietaris. Demanem augmentar l'oferta d'habitatge, i això passa per tres vies principals. Una és fomentar la construcció, tant pública com privada, amb criteris d'equilibri territorial i també amb perspectiva de família, perquè les famílies també tenen dret a poder tenir una llar en condicions i amb les dimensions necessàries.

També demanem agilitzar els tràmits urbanístics i de llicències, perquè s'ha de tenir en compte, en aquest sentit, que el termini legal és de dos mesos, de seixanta dies, i s'ha de complir, i si l'Administració no compleix, doncs considerem que se n'haurien d'assumir les responsabilitats.

Després, en matèria de fiscalitat, s'ha de tenir en compte que, avui en dia, aproximadament un trenta per cent del preu final d'un habitatge d'obra nova són impostos i no té cap tipus de sentit que un bé de primera necessitat estigui gravat per sobre d'un article de luxe. I proposem establir bonificacions fiscals en aquells impostos que són competència nostra, de Catalunya, i que avui en dia estan asfixiant el procés constructiu, ja sigui des de l'adquisició d'un solar fins a la venda o lloguer d'un habitatge. Perquè, per exemple, ens trobem amb l'impost d'actes jurídics documentats que, com molts de vostès deuen saber, a Catalunya és de l'1,5 per cent, un dels més alts d'Espanya i que s'arriba a pagar, com bé ja vaig explicar detalladament en la interpellació..., es pot arribar a pagar múltiples vegades en una sola promoció, fet que provoca que s'acabi encarint el preu final d'un habitatge; preu final d'un habitatge que acaba pagant, lògicament, el consumidor i, per tant, el comprador.

I, en definitiva, el que volem, des del nostre Grup Parlamentari de VOX, és acabar amb totes aquelles penalitzacions als que construeixen, als que –ens agradi més, ens agradin menys– generen activitat econòmica i també creen llocs de treball

Després, demanem impulsar habitatge protegit, en propietat i en lloguer amb opció a compra, un pla de xoc per eliminar les llistes d'espera de les taules d'emergència i poder ajudar directament totes aquelles famílies que no poden pagar el lloguer o la hipoteca i, sobretot, que aquestes ajudes arribin primer a la gent que ho necessita, als espanyols, a les famílies que cotitzen, que treballen i que estan sostenint el nostre país, Espanya.

Després, demanem instar el Govern d'Espanya a derogar la nefasta llei estatal *por el derecho a la vivienda*, no?, que el que ha provocat és que s'enfonsi l'oferta i que s'expulsi moltes famílies del mercat de lloguer.

I després també demanem, a nivell estatal també, reclamem una nova llei del sòl que doni seguretat jurídica als planejaments urbanístics i que es puguin adaptar a la realitat dels nostres municipis. Perquè avui dia trobem municipis, arreu d'Espanya i concretament a Catalunya, en què hi ha sòl que està qualificat, per exemple, per a usos terciaris, com podria ser –perquè se'n facin una idea– per a oficines o locals comercials, en zones en què no existeix cap tipus de demanda, fet que acaba provocant que tinguem, en els nostres municipis, solars completament buits, abandonats i sense cap mena d'utilitat. I el que reclamem en aquest sentit, doncs, és un marc legal nou, àgil, rigorós, que doni seguretat jurídica als ajuntaments i ens permeti poder transformar, sempre que es pugui, lògicament, aquest sòl, per exemple, d'un ús terciari a un ús residencial per poder-hi construir habitatge assequible.

I, per últim –he fet un resum, lògicament–, volem un model de lloguer equilibrat que protegeixi en igualtat de condicions tant el propietari com l'inquilí. I, en aquest sentit, doncs proposem incentius fiscals per als petits propietaris que ofereixin lloguers de llarga durada i assequibles, i també deduccions a l'IRPF per als inquilins, especialment destinats per a aquelles famílies amb fills.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups que hi han presentat esmenes i, per defensar aquestes esmenes, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. El Grup de VOX torna a plantejar el problema de l'accés a l'habitatge, un problema que compartim, i ens dona l'oportunitat de fer una avaluació de totes les polítiques que s'estan aplicant entorn de l'habitatge. El Grup Popular va presentar també, fa uns mesos, una moció per donar resposta a la dificultat d'accés a l'habitatge que hi ha a Catalunya. Hi ha una gran dificultat perquè les famílies –de tot tipus: classes mitjanes, mitjanes-baixes, gent jove– no tenen aquesta possibilitat, degut a les polítiques d'esquerres tant del Govern d'Espanya, del Partit Socialista..., i en aquest Parlament hem vist com tot el grup d'esquerra –Partit Socialista i tota l'esquerra radical– han pactat una política d'habitatge que intervé el mercat de manera que el distorsiona i l'enfonsa. I en coneixen els resultats, perquè dia a dia tenim el resultat de les seves polítiques: ha caigut absolutament l'oferta; vull dir, aquí es necessita equilibrar oferta i demanda.

Hi ha una demanda que cada vegada és més creixent, per raons variables que hem tractat en moltes ocasions, i una oferta que es va enfonsant. Què hem de fer? Ampliar el parc. I d'on prové aquest parc? De la nova construcció, de la rehabilitació i del lloguer que els propietaris han de posar a disposició de les persones perquè el puguin llogar. Què fan els grups d'esquerra, que són els que fan aquestes polítiques? Primer, impedeixen que es construeixi perquè anteposen la seva ideologia a la viabilitat d'establir límits del trenta per cent i quaranta per cent de l'obra, que ha de ser en funció social. Això suposa que no es construeixen habitatges.

A Barcelona, l'exemple de les polítiques d'Ada Colau, que és un laboratori de com enfonsar el mercat. Amb aquestes polítiques, durant molts anys, només se'n van construir dotze, d'habitatge social. Ara volen passar de quaranta... Sí, sí, dotze, dotze «vivendes» de protecció oficial; cinquanta-dos habitatges i dotze «vivendes». Si vostè no ho sap, li passaré les notes perquè ho tingui. No, no rigui, perquè és una desgràcia tenir-los a vostès al Govern, perquè vostès ho estan enfonsant tot. (*Alguns aplaudiments.*) Vostès van arribar per destruir el sistema i ho estan aconseguint.

I després es queixen dels seus efectes i volen repartir la misèria, que és l'únic que saben fer.

Per altra banda, el que sí que també vull dir és que tampoc construeixen i no permeten que els propietaris posin els pisos en lloguer, perquè estan intervenint en el mercat de tal manera que limiten els preus i els condicionen de tal manera que, quan tenen un impagament, no poden recuperar el seu pis. Per tant, retiren aquests pisos. Ara, amb la nova proposta de llei que estem treballant, regulen, a través d'una llei, el temporal per enfonsar-lo també. Per tant, tot allò que fan ho enfonsen. Aquesta és la situació que tenim a Catalunya.

Aquesta moció ve a posar el focus sobre les qüestions que cal corregir, no? –que ja ho vam presentar el Partit Popular–, com és derogar les lleis que avui en dia estan causant tots aquests perjudicis. Naturalment, nosaltres donarem suport a aquestes propostes, perquè el mal de tots els mals, l'origen, és la *ley de vivienda, de acceso a la vivienda*, que està produint aquests efectes distorsionadors en tant que la limitació de preus, la intervenció del mercat i tota la persecució al propietari, que en comptes de veure'l com un aliat, que és el que és, és un enemic i, per tant, se'l persegueix només pel fet de tenir els pisos que ha de posar a disposició de ser llogats. I després també afavoreix la iniquiocupació, que és un frau, i l'ocupació d'habitatges.

Per altra banda, construir nous habitatges i rehabilitar. Avui hem presentat una moció per rehabilitar. Escoltin una cosa, com volen que es rehabilitin habitatges si quan rehabilites el cinquanta per cent d'un edifici has de destinar el trenta per cent a habitatge social? Què passa? Prefereixen que els pisos, els edificis caiguin o que s'omplin d'ocupes abans de que pugui haver gent que pugui rehabilitar aquests edificis per posar-los a disposició de les persones que volen llogar un habitatge.

Nosaltres estem també d'acord en reduir impostos. De fet, nosaltres hem presentat reduir l'IVA. El que passa, que lo que no es pot és presentar... Hem fet una esmena, perquè lo que no es pot és fer lo que demanen, com el tipus zero. Nosaltres hem dit i hem fet una esmena perquè la Unió Europea..., demanar autorització per abaixar l'IVA al quatre per cent. I hem fet també una altra esmena en el tema de la *ley del suelo*, perquè el Grup Popular ha presentat una proposta en el Congrés, que està frenada amb ampliacions i ampliacions, com sol fer aquesta Mesa del Congrés dels Diputats, per la qual la *ley del suelo*..., nosaltres liberalitzem sòl, nosaltres fem agilitat i també, sobretot, alliberar aquest sòl que té uns condicionaments de terciari perquè estigui en disposició de crear-se sòl nou per construir habitatge i reduir els terminis. Avui en dia són catorze anys des de que es comença el sòl fins que s'entreguen les claus. Amb la proposta del Partit Popular, això es tradueix en quatre anys.

Per tant, nosaltres considerem que cal fer polítiques que afavoreixin l'ampliació del parc, tant de construcció com de lloguer. El Partit Popular hem presentat propostes i tenim propostes en aquest sentit –algunes d'elles estan recollides en la moció–, i, per tant, donarem suport a la majoria dels punts. I, per altra banda, torno a demanar al Govern i als partits d'esquerra que li donen suport que, com a mínim, avaluin les seves polítiques, vegin que han fracassat i les corregeixin.

El president

I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tenim un govern que s'ha compromès a construir més de cent pisos nous cada dia, diumenges i festius inclosos, sense descans; 214.000 pisos en cinc anys, ens va dir en el debat de política general el senyor Illa. Caldria multiplicar per quasi quinze la capacitat constructiva actual per complir el que ha promès. Necessitarem un Màgic Andreu, em penso. Molta màgia haurà de fer aquest Govern per executar la promesa, perquè aquests pisos costaran, pel capbaix, 38.000 milions d'euros, gairebé la meitat del pressupost anual de la Generalitat. D'on trauran el finançament? De

fons europeus? De col·laboracions públicoprivades? Crearan nous impostos contra els catalans? Ja els hi dic jo: d'enlloc. No els trauran d'enlloc perquè mai compliran la seva promesa.

El seu Govern patenta els verbs «promoure», «impulsar», «fomentar», però el verb «construir», això ja és una altra lliga. Vivim en un país on costa de dos a tres anys presentar correctament la documentació per començar una obra, i de sis mesos a un any aconseguir llicència. Benvinguts a la realitat burocràtica que vostès mateixos han traçat i consolidat per poder anar sobredimensionant l'Administració pública.

El mateix Col·legi d'Economistes de Catalunya ha fixat en un mínim de quinze anys el termini de construcció d'aquests 214.000 habitatges. «Sense sòl disponible, sense personal tècnic i amb una burocràcia que desespera promotors, aquest objectiu és, com a mínim, un exercici d'optimisme radical.» Són declaracions dels representants del propi Col·legi d'Economistes.

La fe mou muntanyes, però grues, no. Som d'acord en que s'ha de construir nou habitatge, però sense una mobilització extraordinària de sòl públic, una reforma estructural del planejament i una inversió pública massiva, és impossible. I ja no és només un problema de xifres, sinó d'arquitectura mental.

La moció de VOX pretén improvisar sobre el litoral i aixecar promocions allà on hi hagi sòl disponible. Però on cal construir és allà on hi ha necessitat, no a on hi ha oportunitat. L'expansió que proposen és desordenada, centrífuga, sense visió territorial, un anar fent sobre la marxa sense la mirada llarga que necessita el país.

Aliança Catalana creu fermament que l'emergència habitacional és fruit dels excessos immigratoris que han consentit els governs d'esquerrers, no d'una manca real del país. Potser no cal que els catalans construïm 214.000 pisos cada cinc anys, destruint més el territori i esgotant els nostres recursos naturals; potser el que cal és que els espanyols controlin més bé les costes de Canàries, Ceuta i Melilla.

El president

A continuació poden intervenir els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes per tal de fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, bona tarda. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, avui debatem una moció sobre l'habitatge que, com tantes altres, parla de moltes coses, però no concreta res. I mentre alguns fan discursos buits, els que realment han governat i han tingut les claus de la política de l'habitatge, el Partit Socialista i els Comuns, han deixat un rastre de fracassos i promeses incomplertes. Perquè el drama de l'habitatge a Catalunya no és fruit de l'atzar; té noms i cognoms: Partit Socialista i Comuns. Han governat i governen Barcelona, la Generalitat, també ho fan al Govern de Madrid. I què tenim? Preus disparats, oferta enfonsada i una generació condemnada perquè no poden emancipar-se. A Barcelona, vuit anys de Colau i Comuns van deixar una mitjana de sis desnonaments diaris, lloguers un cinquanta per cent més cars. I avui ha sortit un estudi que diu que Barcelona és la segona ciutat on es destina més percentatge del sou al lloguer: un setanta-quatre per cent. On és el seu famós trenta per cent d'habitatge protegit? Dotze habitatges en quatre anys? Dotze; ni tan sols per omplir un replà d'escala.

A nivell nacional, la llei de l'habitatge del PSOE i dels Comuns ha fet exactament el contrari del que prometia. Ara hi ha menys pisos disponibles, increment de preus i menys oportunitats. En un any, l'oferta de lloguer ha caigut un trenta-u per cent. I tot això mentre el parc públic continua estancat, com tantes vegades hem dit, en aquest ridícul 1,7 per cent, quan la mitjana europea és del nou per cent. Som a la cua d'Europa.

I ara arriba el president Illa amb la seva especialitat, els titulars, anunciant a bombo i plateret, primer, cinquanta mil habitatges per al 2030; ara diu 214.000 en cinc anys. Miri, pura fantasia. Necessiten 2.000 milions anuals, i vostès en pressuposten 600 milions. Com deia un arquitecte, a base de powerpoints no s'aixeca cap bloc de pisos. El PSC va a remolc dels Comuns; quan els Comuns criden «més regulació!», el PSC regula; quan els Comuns exigeixen més ideologia, el PSC obeeix. Per això tenim menys habitatges, menys oferta i menys intervenció. Això sí, més regulació i més precarietat. I, això sí, molts titulars. Governar amb pancartes i amb anuncis a televisió és fàcil; governar amb resultats, doncs ja estem veient que no tant.

Nosaltres, des de Junts per Catalunya, anem molt més enllà dels titulars, dels tuits. Les nostres propostes són clares i realistes: 1.000 milions d'euros anuals en fons propis per a habitatge; tres mil habitatges públics cada any per construir per Incasòl; avals públics per als joves que volen comprar, que volen llogar un pis; bonificacions fiscals als propietaris que ofereixin lloguer assequible; recuperació immediata dels pisos ocupats i seguretat jurídica per a tothom, i traspàs de la titularitat dels habitatges i dels solars de la Sareb a la Generalitat i als municipis. Res de gestió col·laborativa, com van anunciar el president Illa i la ministra. Aquest és el nostre model: generar oferta, no destruir-la; incentivar, no castigar; construir, no anunciar. Ras i curt, mentre el PSC i els Comuns viuen del titular, els joves viuen a casa dels seus pares, i els que poden emancipar-se, que tenen la sort, destinen més de la meitat del seu sou a un habitatge compartit o a una habitació. Això és el que passa quan la política es converteix en màrqueting.

Catalunya no necessita més rodes de premsa; necessita grues, habitatges i solucions. Perquè, diputats, en un titular no s'hi viu; en un habitatge digne, sí. I aquest dret només el farem realitat si deixem enrere la demagògia del PSC i dels Comuns. L'aposta ha de ser fer polítiques des d'aquí i per a la gent d'aquí. Igual que Esquerra Republicana amb l'habitatge: no lidera, segueix els Comuns i fa visible aquest tripartit encobert. Ens calen polítiques realistes, valentes i útils. Volem resultats, no volem que tallin l'oferta; volem inversió que en generi, no volem gestos. Ara és l'hora dels fets, de veure els pisos com es construeixen. Nosaltres, des de Junts, ho diem molt clar: menys pancarta i més habitatge, menys ideologia i més resultats.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bona tarda, diputats i diputades. Bé, avui debatем aquesta moció de VOX, una moció que vindria a ser el manual de l'especulació i del liberalisme i que es resumeix bàsicament, doncs, en menys impostos, més *pelotazos* urbanístics i més privilegis per als de sempre. I, evidentment, també amb el mantra que tant repeteixen vostès de «primer, els de casa», a no ser que siguis un fons d'inversió, que siguis un especulador que des de l'altra punta del món, doncs, vulguis comprar habitatges a Catalunya per vendre'ls al doble de preu, perquè llavors sí que tenen barra lliure per trinxar el territori i fer el que vulguin. Aquest vindria a ser el resum de la moció, molt i molt lluny de les suposades famílies i joves que vostès diuen voler garantir-hi l'accés a l'habitatge.

Perquè, mirin, la realitat és que podem construir molt, sí, però si aquests pisos continuen estant a 1.131 euros al mes, com passa actualment, un jove que cobra vint mil euros de mitjana, com podrà pagar aquests pisos? No podrà accedir-hi de cap de les maneres. I, per tant, si alguna cosa hem après de la crisi econòmica, i és evident doncs que vostès no ho volen veure, és que construir de forma massiva no fa que els preus baixin, sinó al contrari. Per això insistim en que la crisi de l'habitatge requereix avançar de forma clara, decidida i valenta en dos fronts: per una banda, la cons-

trucció d'habitatge públic i de forma permanent; però també, per altra banda, per posar límits al mercat, per garantir que els pisos serveixen per viure-hi. Tan senzill i tan complex alhora, perquè vostès, des de la dreta, són incapaços de veure-ho perquè els seus privilegis els impedeixen fer-ho.

Mirin, ahir –s'ha comentat recentment– sortien unes altres xifres demolidores que deien que Barcelona i Madrid són les segones ciutats europees on es destina una proporció de salari al lloguer més elevada, un setanta-quatre per cent del sou, és a dir, tres de cada quatre euros, un augment mitjà del cinquanta-vuit per cent sobre el cost de la «vivenda» respecte a fa deu anys. I en aquests deu anys el que tampoc ha millorat són els salaris, i, per tant, també aquí hi ha un evident desajust entre els sous i el cost de la vida. Per això crec que també estaria bé que expliquessin a aquests joves que tant diuen representar per què van votar en contra d'apujar el salari mínim i, per tant, per què van votar en contra de que també aquests joves puguin cobrar més i puguin viure millor, tant que en parlen sempre.

I els hi posaré més dades sobre la taula: un quaranta-u per cent dels habitatges a Catalunya no estan destinats a residència habitual; és a dir, que dos de cada cinc habitatges no s'estan utilitzant per donar resposta a la funció social que hauria de tenir l'habitatge, sinó que estan buits, són pisos turístics, tenen un ús no residencial o són segones i terceres residències. I no és molt difícil veure que la seva fórmula de construir de forma massiva té un límit que crec que és bastant clar, que és la disponibilitat del sòl. Per tant, tenint en compte aquesta proposta, un cop hagin rebentat el territori, incloent-hi també, evidentment, aquelles zones inundables, com si dels últims aiguats no n'haguessin après res, quina serà llavors la seva proposta, em pregunto.

I una altra dada: Catalunya és una de les regions de l'OCDE amb una ràtio més elevada d'habitatges per habitant, gairebé 4 milions d'habitatges. Per tant, no fa falta habitatge; el que està és mal repartit, en les mans equivocades i per als usos equivocats. I aquest és el model que la dreta i l'extrema dreta s'entesten a defensar i volen perpetuar, aquest model que és totalment discriminador amb les seves propostes: no augmentar els sous de la classe treballadora, que el mercat continuï regulant-se com vulgui, que l'habitatge sigui un actiu financer i que tingui un pis qui s'ho pugui permetre i qui no, que s'espavili. Aquesta és la recepta, aquesta és la veritable proposta que fa avui l'extrema dreta de VOX: el mercat per sobre de les persones i els privilegis per sobre dels drets.

I és aquí on hi ha la gran diferència amb el que defensem nosaltres. Ho hem dit molts cops i ho continuarem dient, ho continuarem defensant i ho continuarem ballant allà on calgui: l'habitatge ha de ser un dret i no un luxe, el territori no és el seu tauler de joc i el mercat de l'habitatge necessita límits, perquè, quan no n'hi han, guanya la minoria privilegiada de sempre en detriment dels drets de la gran majoria.

I, evidentment, crec que no cal puntualitzar-ho, però el nostre vot serà contrari a aquesta moció, que l'únic que busca és posar catifa vermella a l'especulació, molt i molt lluny del que necessiten la ciutadania i els joves del nostre país.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera... Els diputats de VOX deuen estar una mica decebuts que no es parli massa de la seva moció; també entenem per què, no? Però només per aclarir dades, eh?, que suposo que per això la senyora Esteller ha estat tan poc temps a l'Ajuntament de Barcelona, perquè aquesta manipulació de dades no devia acceptar-se bé ni per la resta del seu grup.

Quin era el parc d'habitatge públic de la ciutat de Barcelona, de l'Imhab, el 2015? Set mil cinc-cents. Això és el que s'havia fet en tots els anys anteriors; en bona part, perquè molt del que es feia d'habitatge de protecció oficial era de compravenda, per-

dia la caducitat i passava a ser del mercat. Per tant, en tot aquest temps, molts habitatges que havien estat de protecció oficial s'havien perdut, alguns d'ells públics, altres no.

El 2023, abans de les eleccions municipals del 2023, que després és l'alcalde Collboni, el parc públic de l'Imhab, d'habitatges que manegava ja acabats era 11.700. A mi no em surt que la resta..., dotze –no em surt. Llavors, potser estem confonent conceptes d'una manera absolutament interessada: 7.500, 11.700. Però és que, a més, n'hi havia en construcció dos mil més que s'acabaven el 2025, que són els que ara va l'alcalde Collboni entregant claus per tot arreu. Els que estaven en marxa el 2023 i que s'han acabat aquest any. Però és que, a més, n'hi havien dos mil més que estaven planificats per començar-ne la construcció el 2024. Perquè, com vostès saben, la construcció d'habitatge necessita uns tempos, que estem d'acord en que s'haurien de poder accelerar i és pel que estem treballant també amb el Govern, per accelerar aquests tempos.

Però això vol dir que d'11.700 el parc d'habitatge públic de Barcelona passaria a tenir onze mil... –perdó–, de 7.500 el 2015 a 11.700 el 2023 i quatre mil més en marxa. Pràcticament doblar el parc d'habitatge públic. I això són dades públiques.

Totes les notícies que van sortint arreu de «es donen les claus d'aquesta promoció d'habitatge», «aquest habitatge construït per la cooperativa en un sòl cedit per l'ajuntament ha obtingut el premi Mies van der Rohe»... Totes aquestes notícies que van sortint, on creuen que van començar?

Saben el que sí que no vam poder fer, perquè no podíem com a ajuntament? Intervenir el mercat. Això del que ens acusen és el que no vam poder fer, perquè nosaltres no podíem regular per intervenir el mercat. Això és el que nosaltres li demanàvem que fes al president Sánchez i que va trigar molt a fer-ho. Va trigar molt a fer-ho, no ho va fer del tot bé, i la llei d'habitatge que es va aprovar ja tenia el forat dels lloguers de temporada que ara estem intentant arreglar. Però regular els lloguers de temporada, intervenir en el mercat és el que no vam poder fer i per això ens lamentem molt de no haver-ho pogut fer. I per això els preus segueixen estant on estan.

Però, durant aquest període, va haver-hi un any i mig que va estar en vigor la llei catalana de control de preus, aprovada amb els vots de Junts per Catalunya, diguem-ho també, que ara sembla que regular el mercat és el terror, però aquella llei la van votar i aprovar ells també. Crec que esperaven que el Govern de l'Estat la portés al Constitucional immediatament i es suspengués, i, mala sort, això no va passar, i llavors va estar en vigor durant un any i mig, que jo sé de bona font que a vostès els hi va pesar i que van fer arribar, de totes les maneres que van poder, al Govern de l'Estat «si us plau, porta això al Constitucional.» Però no va passar. No ho van portar. I en un any i mig els preus del lloguer a Barcelona van començar una tendència a la baixa després de molts anys de pujada.

Que és el mateix que està passant ara; és el mateix que està passant ara, malgrat tots els fraus i malgrat totes les problemàtiques que té la regulació de preus, perquè, sempre que poden, els defraudadors i els especuladors se la salten.

Hi ha un altre problema també de per què no baixen prou els preus i segueixen sent inaccessibles. Perquè la regulació de preus marca l'índex del preu de referència i l'índex del preu de referència segueix sent un índex molt alt, perquè es calcula en funció dels preus del mercat que hi ha al voltant. Per tant, segueixen sent preus molt alts. Jo ho he dit moltes vegades. El meu pis a Barcelona, de seixanta metres quadrats, el podria llogar per mil euros. Això no és un preu controlat; és un preu que no pujarà més, però no és un preu baix i no és un preu accessible.

Però és que no només això, que Junts per Catalunya, que en deu anys l'Incasòl va acabar cinc-cents habitatges, parli de fer polítiques, que parlin..., deu anys que ho van tenir vostès i tots els anys anteriors! Si és que no van fer absolutament res! No tenen cap resultat a mostrar en tots els anys que vostès van tenir les polítiques d'habitatge. I ara donen receptes per a tothom.

Em sap greu..., bé, no em sap greu en realitat, entenc que els hi sàpiga greu estar a l'oposició i veure com ara s'intenta impulsar un altre model, però el que està clar és que el seu no va funcionar, perquè el resultat de com estem ara ve de les seves polítiques.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, diputats de VOX, m'agradaria saber si saben què costa una barra de pa actualment. Només ho han de dir amb el cap, eh?, no aixequin el braç, que no sé si podran fer algun gest que sigui democràtic dins d'aquest Parlament. Sí, ho saben? Perfecte. Sabem quant costaria una barra de pa si hagués pujat tant com l'habitatge els últims vint-i-set anys? Dotze euros i cinquanta cèntims. Ho dic, perquè «barra» la que tenen vostès de venir aquí i ignorar que el que va canviar des del 98 fins endavant no va ser la CUP, no va ser la Colau, ni tan sols va ser el PSC; va ser la llei de *liberalización del suelo* d'Aznar. Té nom i cognoms, sí: Aznar pare i Aznar fill, què és el que treballa per un dels fons voltors més grans d'aquest Estat.

Llavors, venen aquí amb l'enèsima moció d'«aguanta'm el cubata», una mica de populisme barat, una mica de pilotes fora, on sembla que el preu de l'habitatge es va multiplicar per trenta-tres en els últims anys i això és obra divina; no que hi ha algú que s'està enriquint molt.

Per a vostès i, per desgràcia, per a cada dia més partits d'aquest Parlament, semblaria que els problemes són els impostos, els migrants o, no sé, l'enemic que els surti aquella setmana en la ruleta, no?, que deuen tenir al «despatxillo»: les feministes, els ecologistes, els independentistes, allò de *woke* o l'últim que passi per allà. *Okay*, els hi explicaré d'una manera que puguin entendre-ho.

Imaginem a Josep i Maria. Josep i Maria, no es posin nerviosos, han immigrat des de dins de l'Estat, no els han de deportar. D'acord? Imaginem a Josep i Maria. Arriben aquí, busquen un pis per a dos i per a una criatura que ha de néixer. Qui és el pare, ho tractarem un altre dia. Els hi ofereixen un pis petit, acollidor, ideal per a parelles. Jo crec que dir-ne casa és una mica agosarat i que bàsicament és una habitació amb una placa d'inducció i un lavabo; semblaria més un estable que una llar, però vaja, va com va. Posem que el 98 compren aquest estable per dotze mil euros, 2 milions de pessetes. Avui, exactament el mateix estable, sense parquet, sense un ventilador al sostre —que és el que fem els treballadors quan tenim massa calor—, exactament el mateix estable costaria 396.000 euros. De treballar per guanyar-se el jornal i dels sous que té la gent normal no en saben gaire, però ja els avanço que no han pujat tant com el preu de l'habitatge.

Llavors, vostès venen aquí a dir que el problema no és que un estable costi dotze mil euros abans i 396.000 ara; el problema és que paguem un impost i que cal eliminar l'impost. No abaixar el preu de l'habitatge, eh?, sinó eliminar l'impost. I he pensat: «Imagina que aquesta gent no són uns reaccionaris intentant desviar l'atenció del fet que hi ha qui s'enriqueix a costa dels treballadors mes a mes, en una cosa tan essencial com l'habitatge. Imagina que simplement a les escoles aquestes on van només els ensenyen a detectar gent que els seus pares surten amb nom a la Viquipèdia i no matemàtiques bàsiques. Imagina que el problema fonamental és que no saben que l'impost és un percentatge sobre el preu.»

Tornem-hi, Josep i Maria haguessin pagat el deu per cent d'impostos, que és el que es paga en adquisició de primer habitatge. El 98 serien 1.200 euros; ara serien 39.600. No cal ser un linx ibèric per adonar-se que si volem que baixin els impostos sobre l'habitatge, el que cal fer és que baixi el preu de l'habitatge. No és bruixeria, no cal que treguin les torxes, eh?, són ciència i proporcions. Tampoc cal ser un linx ibèric per adonar-se que si ara no podem comprar un habitatge no és pel deu per cent

dels impostos. Un pis a Can Baró de dos habitacions, cinquanta-nou metres quadrats, val 295.000 euros. Amb impostos, 324.000. Sense impostos, 295.000 euros. Quin creuen que és el problema, 29.500 euros d'impostos o 295.000? Perquè el que em sembla és que, traient els impostos, qui podria accedir a un habitatge és exactament la mateixa gent que ara, l'únic que passaria és que no haurien de pagar impostos. Per tant, negoci rodó per a vostès i un hospital menys per a nosaltres. No sembla un bon negoci per al conjunt de la població catalana.

I tenim, per tant, dos problemes. El primer és que sí que són reaccionaris al servei dels rendistes, les grans constructores i tothom que surti esquitxat en alguna de les trames de corrupció del PP.

El segon és que en una situació tan desesperada com estem, si no hi ha respostes als treballadors aquí i ara, acabarem havent d'acceptar que millor eliminar impostos que res. Perquè necessitem una sanitat pública, però també necessitem una casa. Pa per a avui i gana per a demà, però pa per a avui, en tot cas.

Per això, jo crec que tenim una responsabilitat aquesta legislatura: l'habitatge ha de ser un dret per a tothom i no un negoci per a uns quants. I per això, diputats del PSC, aquest temps de pròrroga en el que estudien les propostes que els hi fem és un temps trist en el que semblaria que aquesta gent és la que va guanyant terreny.

Nosaltres els hi vam dir l'any passat i hi van votar en contra. Els hi vam dir fa un mes i hi van votar en contra. Els hi vam dir ahir en la sessió de control, van dir que ho estudiarien, i avui obrim portades en què és la seva nova proposta. Els hi insistim avui, a veure si així, més enllà de la propaganda, tenim fets i podem avançar tots junts: prohibir la compra especulativa, limitar el nombre d'habitatges per persona, abaixar els preus. L'habitatge és un dret, no és un negoci. I si és un dret, que sigui llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada senyora Eva Candela i López.

Eva Candela López

Gràcies, vicepresidenta. Molt bona tarda, diputades i diputats. És important parlar d'habitatge i parlar-ne, realment, constantment. Tant de bo cada Ple en puguem anar parlant i sentir-nos tots interpel·lats per la problemàtica de l'habitatge. Són molt importants els debats per exposar les diferents visions, perquè aquestes visions, en definitiva, ens deixen veure quin és el model de societat que tenim cadascú.

I amb la interpellació i la següent moció del Grup de VOX en Catalunya ho veiem clarament. Vostès, diputats de VOX, tenen un model de societat molt molt molt diferent del que tenim nosaltres. I en aquesta moció exposen una sèrie de mesures que..., a veure, com li diria jo, mesures, doncs, jo entenc que populistes. Algunes d'elles queden molt bé sobre el paper, eh?, i algú pot pensar: «Caram, aquesta gent tenen la solució a aquest problema.» Però són mesures que volen fer veure que afavoreixen la població més vulnerable, però això no és així. I poden dir, diputades de VOX, que serien mesures molt efectives, però saben vostès –no governen en cap lloc, això també és veritat, per sort per a la ciutadania– que allà on donen suport al Partit Popular perquè governi no han avançat en el dret a l'habitatge. És més, aquells llocs on governa el PP tampoc no està aplicant el topall de lloguer que diu la llei de *vivienda*, vol dir que d'avançar en el dret a l'habitatge no avancem.

Però jo avui voldria centrar-me en un altre tema, i és en el model de societat que vostès tenen i que, com deia, difereix molt del que tenim nosaltres. I així, diuen a la moció: «Fomentar la construcció pública i privada promovent la perspectiva de família.» De quin model de família parlem? Del que vostès defineixen com a natural o com a tradicional, és a dir, pare, mare més fills o, com deia un regidor seu en un plenari d'un municipi de la Comunitat de Madrid: «La familia para VOX es un padre, una madre y sus hijos y ya está, todo lo que sale de ahí son inventos suyos, de

su partido, de la izquierda comunista», o del model quan no mencionen els matrimonis igualitaris en els seus programes? Aviam, digui'm, diputada de VOX, donen el mateix reconeixement als matrimonis igualitaris? Donen el mateix reconeixement a les famílies de fet? Donen el mateix reconeixement a les famílies homoparentals? Ja l'hi contesto jo, no cal que m'ho digui vostè després: no, no els el donen.

VOX ha suspès un acord amb el Partit Popular a Ciudad Real, mirin, per editar un llibre per a la canalla, per als nens i les nenes, d'aquests que jo quan era petita en dèiem «*pinta y colorea*», perquè sortien diferents tipus d'unitats familiars que a vostès no els hi agraden. I per això han trencat un pacte allà.

Diputades de VOX, els seus discursos són retrògrads, els seus discursos són homòfobs, els seus discursos són masclistes, els seus discursos ens porten a temps passats.

I, per altra banda, en la moció també ens demana que l'Estat garanteixi la prioritat nacional en tots els àmbits relacionats amb l'habitatge. Una mesura que, aviam, mirin-s'ho bé, perquè inclús pot ser inconstitucional, perquè la Constitució garanteix la igualtat davant de la llei i el dret a un habitatge digne. I també pot vulnerar lleis que reconeixen drets d'accés a prestacions bàsiques. Miri, no podem permetre normalitzar aquestes manifestacions discriminatòries en aquest hemicicle.

I el nostre model, doncs, com els hi deia, és diferent, és absolutament diferent. Nosaltres apostem per un model just i socialment responsable, que no deixi ningú enrere. Les polítiques d'habitatge són difícils, molt difícils, però han de servir per garantir una vida digna, no crear categories de ciutadania de primera i de segona.

Evidentment, com es poden imaginar, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció. Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, sobre les esmenes, les del Partit Popular no les hem pogut acceptar perquè son unes esmenes descafeïnades, rebaixen completament el contingut i la intenció dels punts originals.

Després, les esmenes d'Aliança Catalana són esmenes que no només tradueixen del castellà al català, sinó que inclús transformen el fons dels punts originals amb un clar enfocament separatista, i és per això que no ho podrem acceptar.

I després, per al·lusions, sobretot a Junts, que ens han dit que aquesta moció no concreta en res. Jo crec que no hem llegit la mateixa moció.

Després, a Esquerra Republicana, això no va ni de dretes ni d'esquerres, això va precisament de poder garantir llars a totes aquestes famílies que vostès han deixat sense sortida. Perquè l'hi recordo (*aplaudiments*), ja que potser no se'n recorda perquè vostè és molt jove, però és que el seu partit, Esquerra Republicana, ha governat molts anys a la nostra regió, a Catalunya.

I després a En Comú Podem, mirin, mai en la història havia pujat en tan poc temps el preu del lloguer com en el Govern d'Ada Colau, precisament per les traves burocràtiques, per les dificultats que es van posar als constructors i, per tant, per construir i també per la inseguretat jurídica.

I després al Partit Socialista: és que no ha parlat pràcticament d'habitatge. Però jo sí que sé que hi ha una persona que entén molt d'habitatge, i aquest és Ábalos, ja que tots som conscients que a *todas sus queridas* els posava un habitatge. (*Alguns aplaudiments.*) Aquest sí que en sap, d'habitatge.

El president

Acabat el debat... Sí, la senyora Esteller demana la paraula. Per què em demana la paraula?

Àngels Esteller Ruedas

Per l'article 86.3, per contradiccions.

El president

Quina contradicció?

Àngels Esteller Ruedas

Miri, la senyora Segovia m'ha contestat una cosa diferent de la que jo he dit. Jo li he parlat del trenta per cent. En l'aplicació del trenta per cent, només cinquanta-quatre habitatges i dotze públics en protecció oficial. Vostè m'ha donat unes altres xifres i uns altres conceptes. Jo pensava que m'havia entès. Jo he parlat del trenta per cent, i vostè m'ha contestat una altra cosa. Vull que quedi constància en el diari de sessions perquè no creguin que el Partit Popular no diu dades rigoroses, que són les que nosaltres tenim i no les que vostès s'inventen.

EL president

Queda clar.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics

302-00153/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

President. Bona tarda a tothom. Vull començar per expressar la meua solidaritat a la presidenta de la CCMA i a tots els membres de l'actual consell i l'anterior, perquè avui s'ha sabut que han estat citats com a investigats per una denúncia de Societat Civil Catalana, que és allò que compartien durant el procés els socialistes i l'extrema dreta i la dreta espanyolista.

Dit això, anem a la cosa, no? (*Aplaudiments.*) Nosaltres hem presentat una moció subsegüent a la interpellació que vam fer per expressar la nostra preocupació sobre la deriva que creiem que tenen els mitjans de comunicació públics a Catalunya, per una interpretació, des del nostre punt de vista, excessiva, reduccionista, d'allò que es va pactar entre el PSC, Esquerra Republicana i Junts el 2022.

Perquè el 2022 el que es va dir és que s'havia d'anar a una digitalització, evidentment, dels mitjans per adaptar-los a la nova societat global digital en la qual vivim, però en cap cas això havia de significar o comportava o se'n podia deduir que hi havia una alineació de marques. Això no ho deia en cap moment. És a dir, no deia en cap moment que passés això (*l'orador mostra una fotografia a la cambra*), en cap moment ho deia. I això és el que ha passat. La realitat és aquesta. S'ha passat d'això a això. Per què? Per una excessiva..., per una obsessió, dit d'una altra manera, per una obsessió per part de l'actual Govern de canviar-ho tot, fins al punt que la Marató de TV3, que tota la vida s'ha dit Marató de TV3, avui a la pàgina web, vostès hi entren i hi diu «la Marató del 3Cat», que això només ho fan els soviètics, per entendre'ns, no?, que canvien les coses... Hi diu: «La va crear el 3Cat el 1992.». Home, el 3Cat el 1992 no existia, eh?

Per tant, és tota aquesta voluntat excessiva d'amagar-ho absolutament tot. I en això, francament, nosaltres hi estem en contra. A més a més dels noms, també la baixa dels continguts, l'espanyolització, el no compliment del contracte programa.

Hi ha una inversió de 1.347 milions fins al 2027 que diu que ha de promocionar la llengua, la qualitat dels continguts i la pluralitat, i creiem que no compleix cap de les tres condicions.

Per tant, com que no hi ha, diguéssim, cap..., no s'ha presentat cap... –com se diu això?–, esmena, vol dir que no tindrem cap mena de diàleg. Per tant, ja els hi dic des d'ara que nosaltres fa dies que demanem un consell extraordinari de la corporació, del govern de la corporació, per parlar d'aquestes qüestions. S'ha anat dilatant perquè, per raons, les que siguin, s'ha volgut anar dilatant. Ara vostès votaran en contra i, per tant, ens confirmaran que no tenen cap voluntat de discussió sobre això. Per tant, nosaltres ja actuarem en conseqüència d'això, eh? Però el que sí que els hi dic ja des d'ara –perquè ja els hi vaig anunciar l'altre dia, però ara els hi repeteixo d'una forma, diguéssim, formal– és que nosaltres ens sentim desvinculats del pacte del 2022 –absolutament desvinculats.

Per tant, a partir d'aquests moments, com ja fem en altres qüestions, però en aquesta també, estarem amb voluntat de discussió, amb voluntat del que vostès vulguin de dialogar, però no de que ens aixequin la camisa cada dia, que és el que fan permanentment – permanentment fan això. I nosaltres creiem que, avui dia, la Televisió de Catalunya no és només una televisió com moltes de les que hi han, sinó que és una televisió nacional de Catalunya, d'una nació sense estat, d'una llengua minoritària, i només podem tractar-la des d'aquesta perspectiva. Si no ho fem així i intentem pensar que perquè canviem les marques el món canviarà, doncs això no és veritat.

I, per cert, vostès han vist que hagin eliminat La Sexta o Antena 3? Vostès parlen d'això, no? Però hi ha una plataforma que es diu Atresmedia, que és el 3Cat. Aquest era el model, no fer-ho al revés del que han fet fins ara. Jo crec que amb això... Com que no podem dialogar, demà hi ha sessió de control i continuarem parlant d'aquestes qüestions. I lamento profundament que no hagin volgut en cap moment dialogar sobre això, sinó fer monòlegs, que és el que s'acostuma a fer quan parlem de coses d'aquestes característiques.

Moltíssimes gràcies.

El president

No hi ha cap esmena presentada. Per tant, els grups parlamentaris poden fixar la seva posició. I en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per fer-ho, per fixar la posició, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, president. Diputades i diputats, el diàleg, com a totes les mocions i com el que tenim a la comissió de la corporació, en la que fem desenes i desenes de preguntes i de propostes de resolució.

Jo crec que tot això respon a una decisió política legítima, que és iniciar una campanya, una dura campanya contra els mitjans de comunicació públics vinculats a aquesta casa, al Parlament, a la Generalitat. A mi em sembla que és un error, perquè els partits amb vocació d'estat jo crec que no han de jugar aquest rol. I aquesta campanya no és que digui..., m'ho inventi, jo crec que es desprèn del que hem anat vivint aquests dies i també de petits detalls.

Miri, l'altre dia vaig veure un tuit en el que una persona deia que havia anat molt bé un programa de 2Cat, que havia funcionat molt bé, i després deixava molt malament a TV3. I vaig veure un furor de molts dels seus diputats per retuitejar-ho. A mi em sembla fantàstic que a 2Cat li vagi molt bé, perquè és una nova televisió en català i això és molt positiu. El que és lleig és sistemàticament aplaudir allò que tu consideres teu perquè ho has pactat tu, i criticar els mitjans de comunicació públics del nostre país, de la Generalitat de Catalunya. En aquest sentit, em sembla un error. Per cert, si em permet la ironia, quan aquesta mateixa emissora 2Cat va anunciar que faria en català, retransmetria en català la Roja, ja no vaig veure tants retuits; en po-

driem dir, parlant en terminologia també futbolística, «jugada mestra», no? –jugada mestra.

Tot això ho sustenten amb una afirmació –amb una afirmació–, que és que desapareixen els TV3 i Catalunya Ràdio. I vostè i jo hem estat, i els que som membres de la comissió, a unes quantes compareixences en les que s'ha afirmat que això no és així, que no desapareixen i que conviuran totes les marques. Per tant, se sustenta en una afirmació que, des del nostre punt de vista, a jutjar pel que hem sentit per part dels responsables de la corporació, no és certa.

Es parla de crisi de confiança de la ciutadania. He llegit en articles i en comentaris seus «crisi de confiança de la ciutadania a aquest nou projecte». Ostres, jo crec que s'està allunyat de la realitat, amb tota sinceritat. Les audiències són demolidores. Des de que ha arribat aquest nou projecte, encara més; encara pugen més els serveis informatius, encara són més líders. Ho eren, líders, amb menys del catorze per cent, estan en el 14,1 i pujant. La quota anual de l'emissora, de TV3, de la televisió, és del catorze per cent. Ha arribat a les xifres del vint a l'època de la pandèmia. Les millors dades de la temporada 24-25 a Catalunya Ràdio, una explosió de les xarxes socials que en dos anys s'han multiplicat per set a l'ús i la baixada. L'èxit digital o la plataforma. La plataforma, que és la tercera d'ús a Catalunya, per sobre de plataformes que són internacionals i que tenen una difusió i uns recursos extraordinaris. Per tant, ens sembla que ens n'hem d'alegrar tots. I jo estic convençut que també se n'alegren, d'aquests èxits dels mitjans de comunicació públics, malgrat que darrerament ho dissimulen, diguem-ne, que se n'alegrin d'això.

Miri, el consell de la corporació –vostè ho ha dit– va rebre un encàrrec d'adaptar-se als nous formats, als nous públics i a les noves formes de consumir. A aquest document –que, efectivament, era dels tres partits que vam presentar la proposta–, una de les coses que es deia és que comportarà necessàriament la integració dels mitjans i pensar en clau digital, sent el contingut audiovisual el centre del projecte, i la necessitat de fusionar els serveis informatius. Aquest és el projecte en el que s'està. Hi han moltes coses que s'han de canviar? Segurament que sí. Per això estem a la comissió de la corporació, per treballar-ho.

I després hi ha una qüestió de la governança. Darrerament vostès han dit que hem cridat a reunió els nostres consellers, que els nostres consellers deixaran o deixaran de fer. Miri, els consellers són del Parlament de Catalunya a partir del moment que els nomena, perquè els que anomena vostè «els seus consellers» també els hem votat nosaltres, i els que són proposats per nosaltres, també els van votar vostès, i a partir d'aquell moment són consellers, no del seu partit, no són del consell nacional del seu partit, allò no és un Parlament en petit, allò és un òrgan de govern que té la seva autonomia, i afortunadament, i que per molts anys, la segueixi tenint. Els directors ja no es nomenen a dit, estem en un altre temps.

Professionalitat, independència, lluita en defensa de la llengua, i a més audiència, com més audiència, la nostra llengua minoritzada, no minoritària, tindrà més ressorts, més força i més solvència gràcies als mitjans de comunicació públics.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Sinceramente, cuando vi esta moción pensé: «Para ser el primer partido de la oposición, ¡qué poquito se lo curran!» Que le pusieron ustedes más ganas la semana pasada, en el último Pleno, a aplaudir a la flotilla que a hacer esta moción. Por cierto, señor Colomines, ¿ha hablado usted con la portavoz de su partido en el Congreso de los Diputados? Más que nada, para coordinarse, porque usted se levantó eufóricamente a aplaudir a la diputada de la flotilla al más puro estilo pal-

mero María Jesús Montero con Sánchez, y ayer Míriam Nogueras dijo que qué es esto de pagar impuestos para que el Gobierno rescate a estrellitas de la flotilla. Esto no es serio, señores de Junts, ni la moción ni lo que ustedes hacen o dicen.

Presentan tres puntos que no dicen absolutamente nada, pero que entiendo que a su parroquia política le encanta, digo yo. Junts presenta una moción para..., bueno, porque TV3 pasa a llamarse 3Cat. ¡Si el problema no es el nombre! El problema son los más de 1.300 millones de euros que se funden TV3 y Catalunya Ràdio (*alguns aplaudiments*), en cuatro años, de los impuestos de los catalanes.

¿Saben que me preocupa mí? Que las ciudades con más robos de España sean catalanas, que las agresiones a funcionarios de prisiones hayan aumentado un 330 por ciento, que Cataluña concentre la mitad de las ocupaciones de toda España, que «rodalías», en solo seis meses, provoque un retraso acumulado de noventa mil minutos y afecte a más de 1 millón de personas, que haya doscientos mil catalanes en listas de espera esperando una intervención, o que hubiera una red que abandonaba a menores para hacerlos pasar por MENAs y obtener ayudas. Un millón y medio de euros ha costado el fraude que se ha destapado en Tarragona. ¡Esto es lo que preocupa en Cataluña! ¡Esta es la Cataluña real!

¿Quieren que hablemos de medios de comunicación públicos? Pues vamos a ello. Dicen ustedes que se está desnacionalizando TV3. ¡Qué chiste! ¡Ojalá! Pero si en TV3 se llama «exiliado» a un prófugo y no solo se habla de unos países catalanes que no existen, sino que ahora además meten en el mapa, además de la Comunidad Valenciana y Baleares, a Francia e Italia. ¿Qué me están contando? Cambiaran el nombre de TV3, pero el fondo es el mismo. TV3, 3Cat, llámenle como quieran, sigue siendo lo mismo de siempre: un altavoz regado con dinero público para el delirio separatista. Pero es que no solo vemos el derroche de millones de euros en los medios públicos de Cataluña, es que también directivos de TV3 y Catalunya Ràdio cobran sueldos desorbitados e irregulares. Total, si la fiesta la pagan los catalanes, ¿no?, ¿qué más da? Esto si es preocupante, señores de Junts.

Por cierto, hablaban ustedes de 3Cat. ¿Por qué no me hablan de 2Cat? Que se indignan muy rápido cuando escuchan la palabra España, pero pactan con Sánchez controlar la 2 de Televisión Española en catalán, (*alguns aplaudiments*) sus amiguetes y los del PSOE para controlar el cortijo de Radio Televisión Española. Eso no les molesta, ¿eh? Son independentistas, no tontos. «España, Estado opresor», gritan los separatistas cada día. Pero si Junts y Esquerra han colocado a los suyos en organismos del Estado y empresas públicas como Renfe, AENA y Banco de España. ¡Meneda opresión de pena! Para ser un Estado opresor, bien que chupan ustedes de él. En fin, los vividores nacionalistas de siempre.

Así que votaremos en contra de toda la moción, porque nosotros defendemos una televisión de todos los catalanes. No es una cuestión de nombre, sino que ustedes han construido un monstruo mediático millonario, que estuvo al servicio del *procés* y su relato en vez de al servicio de la verdad y de todos los catalanes. Así que votaremos en bloque «no» a ustedes y a todos los partidos que han convertido TV3 en su cortijo.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Maria Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. ¿Trescientos sesenta millones de euros anuales en una televisión pública en decadencia, sectaria y ofensiva, mientras miles de catalanes pasan hambre y no tienen un techo donde dormir y a ustedes lo único que les preocupa es que cambie el nombre de TV3 a 3Cat? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Pero en qué planeta viven ustedes? ¡Vuelvan al planeta Tierra! ¡Vuelvan al planeta Tierra!

Paséense por Cataluña, hablen con los vecinos, escuchen a los catalanes, sus preocupaciones, cómo les cuesta llegar a final de mes mientras ustedes, los separatistas y los socialistas, les exprimen a impuestos para pagar a los bufones que se afincan en los medios de comunicación, como Jair Domínguez, Peyu, Toni Soler y demás banda; cómo les cuesta encontrar una vivienda mientras ustedes les exprimen, señores de Junts, junto con los socialistas y Esquerra Republicana, y revientan el mercado inmobiliario, aprobando leyes como la de urgencia habitacional, que legitima la ocupación, favorece la inseguridad jurídica y penaliza al empresario; cómo viven con miedo; cómo ven cómo sus barrios se han degradado y cómo sienten que Cataluña se está convirtiendo en una sucursal de Marruecos, porque ustedes, junto con los socialistas, han abierto las puertas a la inmigración ilegal y mantienen con dinero público todo esto, mientras les extorsionan a ellos, que llevan décadas apretándoles y extorsionándoles. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, con todo esto, resulta que vienen hoy ustedes y presentan una moción porque les preocupa que los medios de comunicación cambien de nombre. Miren, en una cosa estamos de acuerdo con ustedes, en que no deben cambiar ni de nombre ni de imagen. Lo que debe hacerse es cerrarse, acabar con el despilfarro que implica una cadena pública, dirigida única y exclusivamente a una parte de la población, que excluye e insulta cada día a la otra parte, que mantiene sistemáticamente mentiras en sus informativos, manipulando y engañando a los catalanes, y que hace de altavoz a los sectarios y a los totalitarios esparciendo su odio hacia todo lo que huele a España, siendo responsables, en gran parte, junto con todos ustedes, de toda la violencia política, incluida el lanzamiento de piedras y de botellas de cristal a concejales y diputados de VOX en Sabadell, este pasado lunes y ayer mismo. (*Alguns aplaudiments.*)

¡Hay que acabar con TV3! Esa es la realidad, con Catalunya Radio y con la CCMA al completo. Hay que dedicar esos 360 millones de euros a los catalanes que los necesitan, para que no vuelvan a morir más de 9.200 personas dependientes sin una mísera ayuda, para que no haya más de 59.000 catalanes viviendo literalmente en la calle y para que no vuelvan a morir más de 2.100 catalanes sin ser operados o para dar de comer tres comidas al día a los 400.000 niños catalanes que tienen ustedes completamente abandonados. Esto, esto que han presentado hoy, con lo que nos hacen perder el tiempo, es un completo insulto para toda la ciudadanía, para todos los catalanes.

Así que, mire, así de claro se lo digo. La verdad es que, mire, me sobra un montón de tiempo, pero creo que con esta chorrada que acaban de presentar ya no se merece ni un segundito más.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera d'Igualtat i Feminismes... En aquest debat hem de moure'ns com en diferents plànols, no?, el *multiverso*, que dirien a Marvel. Hi ha la interpellació que va haver-hi fa quinze dies i algunes de les intervencions del diputat de Junts a la comissió de control de la corporació. Hi ha el que diu aquí escrit i que és el que votarem i serà el que constarà a les actes del Parlament. I hi ha el que hi ha soterrat, que no es diu tan clarament, però que també hi és.

Pel que fa a la moció, que és del que hem vingut a parlar, de què va? Va... Tres punts concrets, concisos, clars, no massa en sintonia amb el to de la intervenció anterior i no dient les coses que es van dir allà i que s'han dit una mica aquí, i no dient algunes de les coses que es van posar al debat de política general i que van fer que no s'aprovéss la seva proposta, com la desnacionalització de TV3. Però el que diu, pas-

sa. Algunes d'aquestes qüestions estan passant i estan sobre la taula i no li preocupen només al Grup de Junts, no li preocupen només al Grup dels Comuns o al Grup de la CUP, que són els que ho hem anat traient a la comissió de control de la corporació.

Un és el primer punt, no?, que parlen aquí, que és manifestar la preocupació per la insistència de la corporació de substituir les marques. Nosaltres aquest el votarem a favor. I el votarem a favor, perquè és una preocupació que està present en l'audiència, a les xarxes, en algunes de les converses que segurament tenim molts en privat i, sobretot, també en el comitè d'empresa i els treballadors i les treballadores, que ens ho han fet arribar, perquè, per no estar passant, portem uns quants comunicats en aquesta línia.

Llavors es diu que no estan desapareixent les marques, que no estan desapareixent TV3, Catalunya Ràdio. Jo no sé si han vist darrerament, quan hi ha algun moment algun contacte informatiu, que a vegades apareixen dos micros que són gairebé iguals, 3Cat, no? En són dos; si no són iguals, són molt semblants. Un és el de Catalunya Ràdio i l'altre és el del periodista de TV3. Són gairebé iguals. Clar, una pensa: «Què pensa la gent d'allà, que s'han enviat dos periodistes de 3Cat?» No. És que un és Catalunya Ràdio i l'altre és TV3, que són redaccions diferents, estratègies comunicatives i informatives diferents. Un és una ràdio, l'altre és una televisió; per tant, amb especificitats comunicatives diferents i perfils professionals diferents.

El que sí que pot fer pensar és que potser el que passarà és que d'aquí a un temps només hi haurà un micro, perquè s'haurà fet una fusió de les redaccions i que no sabem com s'haurà fet ni si es respectaran els perfils, les necessitats, les especificitats i els drets dels treballadors i les treballadores. I això també està fent molta por. Però és que, a més a més, s'està intentant utilitzar i implantar el 3Cat i que aquells que creiem que aquesta implantació d'una plataforma que creiem necessària, que li hem donat suport, que l'hem visitat, que hem anat a les presentacions, no tindria per què suposar la desaparició completa de la identitat de TV3 i Catalunya Ràdio..., però què està passant que se'ns diu que és que estem defensant la televisió del Pujol. Doncs això a mi se m'ha dit: que defensem la televisió del Pujol perquè estem defensant TV3. Això és entregar completament el marc de que TV3 és la televisió de tothom a Catalunya. Això és. Quan se'ns diu això és comprar que TV3 no ha sigut mai la televisió de tot el país i que l'hem entregat i que estem defensant la televisió del Pujol.

Ho sento, però no. TV3, per a mi, és la nostra, és la de tothom. Hi ha hagut moments que hem tingut una pèrdua d'audiència en determinats llocs que ens ha de fer pensar i que s'està intentant reconduir. I crec que això també és interessant i també és important. Però que s'ha d'escoltar més els treballadors i les treballadores, i que aquesta transició..., i que pot ser compatible que tu tinguis un 3Cat i un TV3 i una Catalunya Ràdio i un Catalunya Informació ha de ser possible, com es deia; com tens Atresmedia, llavors tens Antena 3, tens *Público*, i fins i tot tens la plataforma de Radiotelevisió Espanyola.

Però de lo que va això –i és el punt 2– és d'una batalla soterrada entre Esquerra Republicana i Junts per Catalunya al consell de govern i entre els partits. I del que va això és de la mala aplicació de la reforma del mecanisme d'elecció del consell de govern. Perquè fa uns anys s'ho van repartir entre els tres. Fa uns anys es van repartir que hi haguessin dues persones d'Esquerra, dues de Junts i tres del PSC amb la presidència per a Esquerra, perquè això formava part d'un altre repartiment, que era el síndic, el CAC, el Síndic de Greuges, la Sindicatura de Comptes. Llavors hi havia una majoria independentista i estaven al Govern i s'entenien. Ara no. Ara no s'entenien. I, llavors, ara no tenen aquesta majoria que volien tenir. Llavors, ara s'estan barallant els consellers que el Parlament va votar a proposta de tres grups i amb perfils tots vinculats a partits polítics. Perquè el que nosaltres demanàvem i el que demanava tot el sector, que és que fossin perfils periodistes i professionals no vinculats a partits, no es va respectar. Es va utilitzar la «corpo» per repartir-se cadires entre partits i *de aquellos polvos, estos lodos*. Ara s'estan barallant, però barallin-se entre vostès.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; molt bona tarda, diputats i diputades. Mirin, senyors i senyores de Junts, quan llegíem la moció i vàiem la interpellació de l'altre dia, a nosaltres ens venia al cap el mem aquell de l'Spiderman –que hi ha l'Spiderman així, que s'està disparant ell mateix amb l'altre Spiderman–, i pensàvem: «Carai, si fa no res s'estaven repartint el pastís! Si fa no res s'estaven posant tots d'acord per veure qui es quedava amb què de la “corpo”! Si fa no res estaven vostès, el PSC i Esquerra Republicana, veient com es repartien la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals! Què ha passat? Que no era una bona fórmula? Que potser no era la fórmula adequada?» Doncs vostès són els responsables, igual que Esquerra Republicana i que el PSC, del que està passant ara, ningú més, exactament en la mateixa proporció, i d'això n'han de ser absolutament conscients.

I, mirin, com deia la companya dels Comuns, «d'aquella pols, aquests fangs». Nosaltres, en el moment en què es volia aplicar la llei precisament per reformar els òrgans de direcció de la corporació, ja els hi vam dir estrictament que era imprescindible seguir els principis que tenia aquella llei, que allò no podia ser un potineig entre partits, que allò no podia ser un repartiment de cadires i que nosaltres pensàvem que era una oportunitat per superar les quotes de partit en renovar un àmbit tan important com són els mitjans públics de comunicació.

Nosaltres pensàvem que era un moment per bastir una estratègia a curt, a mitjà i a llarg termini, que fugís del tacticisme polític. Nosaltres pensàvem que era necessari obrir espais de participació reals de la ciutadania, de les associacions, dels mitjans de comunicació diversos i dels treballadors i treballadores de la corporació. I això no es va fer i la reforma es va fer d'esquena als treballadors i treballadores de la corporació. Nosaltres pensàvem que era el moment de que la funció de servei públic que han de tenir els mitjans de comunicació públics –la funció democràtica, la funció plural, la funció de potenciar el català– es posés al centre, i no les batalletes de partits i les quotes de partits.

I pensàvem també que la clau d'aquesta renovació era precisament posar al centre el dret a la informació per fer uns mitjans públics forts, independents, veraçs i que poguessin fer front al que per nosaltres eren les tres amenaces principals que patia la corporació en aquell moment i que pensem que segueixen sent vigents: primera, la proliferació de notícies falses; segona, la pressió dels gabinets de comunicació dels partits polítics de torn, i tercera, acabar funcionant com a reproductora de notícies d'agències diverses. Tampoc es va donar resposta a aquesta qüestió.

Per nosaltres, aquests elements no treuen una altra situació que ja hem vist en els darrers anys, i sobretot des del 2017: que hi ha una amenaça, que hi ha un sector per part de l'Estat espanyol i que hi ha un sector en aquest Parlament que vol tancar i acabar amb els mitjans públics catalans i amb la corporació. Ara, que estigui passant això, que no puguem posar un puny tancat a totes aquestes pressions, que no puguem fer front conjuntament tota la resta de partits i tota la resta de la societat catalana a les amenaces de l'extrema dreta i les amenaces de l'espanyolisme no vol dir que no puguem ser crítics amb els mitjans de comunicació i amb la gestió que s'està fent dels mitjans de comunicació públics. Però, això sí, han d'assumir les seves responsabilitats. Comencin i parteixin d'aquí, facin un exercici d'humilitat, diguin: «Ens vam equivocar, ens vam repartir el pastís i la vam cagar, i ara està passant el que està passant.» Perquè és tant responsabilitat seva com d'Esquerra Republicana com del Partit Socialista.

I, mirin, nosaltres pensem que les coses s'han de fer bé i que no s'han estat fent bé a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en molts àmbits: en l'àmbit

dels alts càrrecs, en l'àmbit de les externalitzacions, en l'àmbit de potinejar amb els continguts i que de forma estranya es deixin d'emetre documentals, com, per exemple, el documental d'inundacions, que només li han vist pegues des de la direcció i, en cap cas, des de cap dels àmbits tècnics dels treballadors i treballadores de la corporació, o en l'àmbit de fer canvis interns que afecten els treballadors i treballadores d'esquena als treballadors i treballadores.

I, sí, també ens preocupa la imatge de la corporació, però el que sobretot ens preocupa és que això és el resultat d'un potineig constant i d'un repartiment de cadires. I això és el que s'ha de revertir i a això és al que s'ha de posar remei, perquè, si no, el que estem fent és degradar els mitjans de comunicació públics. I, si no, el que estem fent amb aquestes batalletes partidistes és posar en safata, a l'extrema dreta i a l'espanyolisme, que debilitin un tresor, que són els mitjans de comunicació públics catalans.

Nosaltres pensem que això és el que volem que siguin els mitjans de comunicació públics catalans: aquests mitjans veraçs, aquests mitjans que generin informació independent, aquests mitjans en què hi hagi participació dels treballadors i treballadores del país i aquests mitjans dels qui la ciutadania catalana se'n senti orgullosa. I creiem que com a Parlament tenim la responsabilitat de tirar-ho endavant.

Nosaltres votarem a favor de tots els punts de la seva moció. No tenim cap tipus de problema ni impediment en mostrar preocupació per coses que no s'estan fent com s'han de fer i com els treballadors han dit. Pensem que és essencial i necessari que el consell de govern doni totes les explicacions i amb tota la transparència necessària, i ens sembla que encara som a temps de revertir aquesta situació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tres-cents trenta-cinc milions i mig d'euros, aquest és el preu anual per mantenir uns mitjans de comunicació públics que, com s'ha vist a bastament, ni serveixen ni representen tothom. Per contra, sí que es paguen amb els diners de tothom; de tothom, s'entén, que contribueix a les arques públiques. Els votants d'Aliança Catalana, uns 120.000 pel cap baix, tot i pagar impostos, veuen incrèduls com el seu partit polític té un temps de paraula i dedicació del 0,2 per cent, la mateixa quota que el Partit Regionalista de Cantàbria. Sort en tenim dels minuts televisius que ens cedeix amablement el *Polònia*. Els immigrants il·legals, els maners no paguen l'estructura de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però, en canvi, tenen una quota de pantalla molt més àmplia. Com funciona això? Hem de deixar de pagar impostos, els militants d'Aliança, perquè se'ns doni veu als mitjans públics del país?

Els partits que fa anys i panys que manegen les cireres en aquesta cambra parlen de neutralitat informativa. Quan a les instal·lacions de la televisió pública de Sant Joan Despí s'estén una bandera palestina de quaranta metres de llarg, a on queda la neutralitat política? Quan al *Telenotícies vespre* el senyor Cruanyes diu que el Parlament aprova una declaració institucional en defensa del MNAC amb relació al litigi de Sixena i manifesta amb èmfasi que Aliança no l'ha subscrit, malgrat que vam votar a favor en Junta de Portaveus i van ser els grups parlamentaris del cordó sanitari els que ens van excloure de la seva presentació, a on queda la neutralitat? Quan el senyor Ustrell, en la seva anàlisi matinal a Catalunya Ràdio, manipula el meu discurs per poder acusar-me en antena d'essencialisme racial, agafant un tall on dic «no són pobres, són bàrbars», com si em referís a la immigració en general i no als violadors, que és precisament del que estava parlant, a on queda la neutralitat? Quan a Catalunya Ràdio la tertuliana i exdirectora de TV3 Mònica Terribas em sotmet a un tercer grau amb una agressivitat impròpia d'un professor titular de periodisme de la

Pompeu Fabra, amb unes formes absolutament indecoroses que no dedica a cap altre diputat ni representant polític, a on queda la neutralitat?

Obviar o suprimir informació rellevant, modificar la manera de presentar les dades per induir a l'error, prescindir d'elements d'àudio per distorsionar una afirmació, barrejar opinió i informació són pràctiques que el codi deontològic del Col·legi de Periodistes de Catalunya considera impròpies de la professió, però que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals tolera i incorpora. La neutralitat periodística és inexistent. Potser hi té alguna cosa a veure el fet que la corporació hagi abonat el vuitanta-vuit per cent i el cent vint per cent de la retribució d'objectius comercials a alguns directius, per sobre del límit del vint-i-cinc per cent establert a la llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Estan subornant amb diners públics la direcció dels mitjans audiovisuals? Estan comprant i imposant un determinat relat ideològic a costa dels contribuents catalans?

Em sembla que el canvi de nom o de marca que es denuncia en aquesta moció és el menor dels problemes que té a dia d'avui i que carreteja la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Abracadabra. Ara traïem la primera paraula. Us sona «cada-bra»? És possible que molts de vosaltres no sapigueu que era la primera marca de la multinacional de venda *online* Amazon, abans de canviar de nom. És una evidència que aquests canvis no sempre surten malament. Però aquest no és el cas de TV3 o de Catalunya Ràdio, perquè aquestes marques no es canvien. Però centrem-nos en els tres punts de la moció.

Respecte al primer punt, cal desmentir categòricament la idea que les marques històriques de TV3 i Catalunya Ràdio hagin estat substituïdes o eliminades. No només continuen actives, sinó que mantenen la seva presència i identitat. Són marques de país arrelades en la memòria col·lectiva i com a tals cal preservar-les. El que s'ha fet, amb encert, és agrupar sota el nom de 3CatInfo els continguts informatius digitals generats per tots aquests mitjans per tal de facilitar-ne l'accés i la difusió en un entorn multicanal. I no sembla adequat parlar de preocupació quan en la primera setmana de vida de 3CatInfo gairebé 1 milió de dispositius han accedit als seus continguts. S'han fet més d'1 milió i mig de reproduccions de vídeo i d'àudio. Les reproduccions diàries de vídeos informatius han crescut un trenta per cent. El 36,3 per cent de la població ha seguit els nous telenotícies a la televisió. L'app ha crescut un vint-i-tres per cent en dispositius diaris i les xarxes socials han registrat 10,4 milions de reproduccions. Aquestes dades parlen per si soles: parlen d'èxit, d'adaptació als nous temps i d'una aposta clara per la qualitat i per la pluralitat.

Pel que fa al segon punt, cal recordar que la plataforma 3Cat compleix dos anys el mes vinent i que la seva estratègia ha estat fruit d'un treball intens, rigorós i consensuat entre els consellers i conselleres proposats per Esquerra Republicana de Catalunya, Junts i el Partit Socialista al si del Consell de Govern de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Junts hi ha participat activament. No ha estat una decisió improvisada ni unilateral. La gestió de marques i l'organització interna, a més a més, són competència de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i el Parlament té la responsabilitat de fiscalitzar, no de dirigir.

Convocar una sessió extraordinària per qüestionar decisions que han estat debatudes i acordades col·lectivament no sembla ni necessari ni coherent. Per tant, des del nostre grup volem expressar amb claredat la nostra posició respecte a la moció presentada pel Grup Parlamentari de Junts. Compartim la preocupació pel bon fun-

cionament dels mitjans públics, però no podem donar suport als dos primers punts de la moció, que considerem infundats i desconnectats de la realitat actual.

Ara bé, pel que fa al tercer punt, l'acceptem. És evident que el contracte programa ha de garantir la promoció de la llengua, la qualitat de continguts i la pluralitat, i ja s'hi dona compliment a dia d'avui, com no podria ser d'una altra manera. La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és una eina clau per a la cohesió social i cultural del país i cal que continuï sent-ho.

Entenem que els canvis de marca poden generar inquietud. Alguns funcionen i altres no. Recordem que CiU va canviar de marca i va passar per diverses fases fins arribar a Junts, i crec que no ha anat gens bé. No ens sorprèn que ara no vulguin canviar cap marca. Però també hi ha exemples d'èxit. Google va néixer com a Backrub. Heu escoltat Brad's Drink? Es va convertir en Pepsi, Pepsi-Cola. I Automatic Binding Bricks? Així es deia Lego. O Blue Ribbon Sports, que ara és Nike. I en el seu moment no tothom va estar a favor d'aquests canvis. El que importa no sempre és el nom, sinó la capacitat d'adaptar-se, connectar amb la ciutadania i oferir continguts de qualitat. I, en aquest sentit, donem ple suport a l'estratègia del 3CatInfo. Tot plegat no ha estat fruit de la improvisació, sinó del resultat d'un treball rigorós, participatiu i públic, articulat a través d'un pla estratègic de desplegament de plataformes i de l'adaptació als nous models de consum. I tot sense que TV3 ni Catalunya Ràdio hagin perdut la seva marca.

Per tot això, rebutgem els punts 1 i 2 de la moció i donem suport al punt 3, TV3. Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic

302-00154/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció de la població davant dels efectes del canvi climàtic.

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda. Consellera, diputats, diputades... Bé, aquestes propostes que presentem avui venen del debat que vam fer l'altre dia amb la consellera. Com han vist, són propostes que afecten diferents departaments, però que totes van enfocades, doncs, a buscar solucions a la crisi climàtica i als efectes que té sobre la salut de la població.

Primer de tot deixi'm dir que, més enllà de fer els deures en aquesta matèria, el que s'està fent en moltes de les actuacions i propostes polítiques generals d'aquest Govern, però també d'altres partits que també hi donen suport, és fer-se trapes al solitari, perquè realment no s'estan fent polítiques per protegir la població, per protegir la seva salut i per protegir el medi ambient, sinó que s'estan fent polítiques negacionistes climàtiques. I els hi posaré diferents exemples.

L'aeroport de Barcelona. És evident que l'aeroport de Barcelona, la seva ampliació, sigui ara o el 2031, té uns clars efectes, uns clars impactes sobre la salut de la població, sigui per la contaminació que genera, sigui per la contaminació acústica atmosfèrica, sigui per la pèrdua de sòl agrari que això generarà o d'espais protegits. I, evidentment, el fet de que hi hagin més avions, això vol dir més contaminació, vol dir més turistes, més petjada ecològica en un país que ja pateix per si sol, doncs, una sobredimensió del turisme i que ja ha arribat fa molt de temps al seu màxim.

I totes aquestes polítiques acceleren la crisi climàtica, però també l'anunci que llegíem avui o ahir sobre el Quart Cinturó o l'ampliació..., altra vegada tornar als mateixos projectes de sempre, eh?, sigui el Quart Cinturó o la C-32 entre Blanes i Lloret. Perquè més asfalt, més contaminació. En lloc de parlar de trens tram, d'auto-cars ràpids, d'altres tipus de solució.

Per tant, vostès sempre posen les mateixes solucions sobre la taula. Ens parlen d'adaptar-nos i mitigar el canvi climàtic, però fan les mateixes propostes que porten molts anys fent.

Per tant, aquí vostès el que estan afavorint és que la salut de la població empitjori. Per això aquestes propostes que presentem avui aquí, com poden haver llegit, són de diferents aspectes a millorar per garantir la salut, com poden ser propostes i mesures al voltant de la qualitat de l'aire, no?, com, per exemple, la instal·lació de punts de mesura de qualitat de l'aire i que particularment siguin finançats per les pròpies empreses contaminants en els casos en què aquestes siguin els principals focus de contaminació.

I, per exemple, parlem del cas d'Osona o també hem afegit el de les Terres de Ponent. O la zona de la qualitat de l'aire de la Plana de Vic; té uns valors especialment dolents de contaminació atmosfèrica any rere any, de diferents contaminants provinents de múltiples orígens i fonts d'emissió. Per això instem el Govern a dedicar-hi recursos als propers pressupostos, per millorar el transport interurbà intracomarcal i per finançar, per exemple, calderes i estufes més netes, alhora que es vetlla perquè Vic i Manlleu siguin responsables implementant les zones de baixes emissions que els pertoca. Responsabilitat local per fer les zones de baixes emissions i compromís del Govern per oferir un bon transport públic i acompanyar en la transició energètica.

La contaminació atmosfèrica no té els seus efectes catastròfics com pot ser d'un incendi o d'un aiguat, sinó que els seus efectes sobre la salut fan, de mica en mica, emmalaltir la població i maten a poc a poc. I cada cop més estudis mèdics demostren que això és així. Per tant, cal actuar-hi de manera urgent.

Altres punts que proposem són garantir els recursos públics necessaris per a refugis climàtics municipals, que s'assegurin que siguin accessibles per a tothom, gratuïts, amb atenció especial a les zones més desprotegides, amb població més vulnerable, que garanteixin condicions de confort tèrmic, que disposin d'aigua i que romanguin oberts tots els dies de la setmana i a les hores necessàries, sobretot a les de màxima calor.

I un altre dels temes és augmentar les inspeccions a les empreses l'any 2026, en especial aquells mesos de calor, per garantir que s'estableixin les mesures adients per garantir el benestar i la salut de les persones treballadores en episodis de temperatures extremes, que hem vist com aquest estiu, que de fet encara sembla que no hagi acabat, hi han hagut molts morts, molts treballadors que s'han mort pels efectes aquests de l'augment de temperatures.

Per tot això, doncs, hem presentat aquestes catorze mesures. I després, a la següent intervenció, parlaré de les esmenes que hem acceptat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i per defensar-les davant del Ple tenen la paraula. Té la paraula, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, amb la presentació d'aquesta moció per part del Grup Parlamentari de la CUP, tornem a tenir l'oportunitat de posar de manifest, de reiterar i de tornar a dir més alt, però no més clar que és imprescindible que les decisions que es prenen en el marc de les institucions públiques s'orientin a

impulsar de manera decidida i, sobretot –sobretot–, amb valentia i amb ambició, polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic, i que aquestes polítiques impregnin tots els àmbits de decisió.

Entrant en el contingut de la moció, en primer lloc, vull agrair al diputat Cornejà l'acceptació de les esmenes que hem presentat. I ja li avanço que des d'Esquerra Republicana votarem a favor de tots els punts, excepte una abstenció. Ens abstenem en el punt 5, sobre l'opció d'analitzar la creació de l'agència de salut i clima, perquè, com ja hem dit en altres ocasions, encara cal desplegar la llei del canvi climàtic que pugui permetre utilitzar totes les oportunitats i disposar de tots aquells instruments que tenen potencial transformador d'aquesta llei; a més a més, també ja disposem d'organismes amb capacitat per desenvolupar algunes de les funcions que vostè proposa, com, per exemple, el Comitè d'Experts del Canvi Climàtic, la Taula Social del Canvi Climàtic, etcètera, i, en tot cas, seria important i interessant potenciar la funcionalitat i la coordinació de tots aquests organismes.

Voldria destacar alguns punts de la moció que incorporen conceptes que considerem valents i ambiciosos per implantar polítiques que tinguin en compte altres paràmetres fora dels habituals, que són aquests, els habituals, en molts casos, els que ens han portat a la situació en la que ens trobem.

Així doncs, el punt 4 de la moció demana incloure en la definició de les polítiques públiques i els conseqüents pressupostos del Govern de la Generalitat indicadors de benestar de les generacions actuals i futures que siguin més representatius del nivell de desenvolupament socioeconòmic i ambiental real. Ja hem vist que la utilització del producte interior brut o la renda *per capita* tenen moltes limitacions que impossibiliten el mesurament real de la qualitat de vida, el progrés social o el desenvolupament sostenible, i, en aquest cas, la seva proposta incorpora la possibilitat d'aquest índex de coherència de polítiques per al desenvolupament, amb l'objectiu aquest d'orientar les polítiques cap a un desenvolupament sostenible real, tenint en compte l'impacte que tenen en el benestar i sobretot també en la salut de les persones i en la sostenibilitat del planeta en termes globals.

De fet, el compliment d'aquest punt posaria en evidència moltes decisions contradictòries, algunes de les quals vostè ja ha anomenat, com, per exemple, la de l'ampliació de l'aeroport del Prat, un projecte que s'ha d'aturar pels impactes directes que té sobre la salut de les persones i molts altres impactes.

També em semblen oportuns els punts que posen el focus en l'educació i en la salut fent referència a diferents projectes, com incorporar-ho en els projectes educatius. Parlem també de salut, parla també de salut física i mental del jovent. Incrementar inspeccions a les empreses, en especial els mesos d'estiu, per garantir aquestes mesures adients per a la salut dels treballadors i treballadores durant els episodis d'onades de calor, etcètera –com els refugis climàtics, etcètera.

I, finalment, també agrair que hagin incorporat l'esmena que fa referència a la qualitat de l'aire, tenint en compte que parlaven de la zona de la plana de Vic i, més concretament, de la comarca d'Osona; també poder incorporar aquest pla d'acció que s'ha de redactar de manera urgent per a la millora de la qualitat de l'aire de les Terres de Ponent, i en especial a la comarca de les Garrigues, tenint en compte que s'hi han produït superacions de valors límit o dels valors objectius d'alguns contaminants. I, de fet, també hi han declaracions de diferent personal sanitari amb evidències de que hi han malalties respiratòries en infants i persones que viuen en aquesta zona.

I, ja per acabar, és evident que l'emergència climàtica que estem vivint ens exigeix actuar. Els efectes d'aquesta crisi afecten de manera directa la salut de les persones. Hem de protegir les vides i garantir el futur de les properes generacions. Aquest canvi climàtic ens obliga a actuar urgentment en totes i cadascuna de les esferes econòmiques i socials i a posar al centre de tota decisió aquest impacte ambiental. L'objectiu ha de ser passar d'aquest actual model global, depredador de drets

i recursos, a un altre, d'oportunitats, justícia social i sostenibilitat ambiental per garantir el futur de totes i tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera Menor... En primer lloc, donar-li les gràcies al Grup Parlamentari de la CUP i en especial al seu diputat, el Dani Cornellà, doncs, per haver-nos acceptat una de les tres esmenes que vam presentar i perquè, bé, ha estat molt fàcil poder negociar amb ell, com sempre. I també per facilitar que puguem debatre sobre canvi climàtic en aquest plenari, que crec que és important que ho fem assíduament, com sol passar en aquest plenari.

Mirin, el canvi climàtic ens afecta de moltes maneres, de mil maneres, i per això precisament tenim aquest debat avui. Però si ens afecta en alguna qüestió és en la que jo considero que és la més important, lo més valuós que tenim en aquesta vida. Jo no sé vostès, però jo, per exemple, quan és el meu aniversari i bufo les espelmes, sempre demano salut; salut per a mi, salut per a la gent que estimo, salut per a la meva família, per als meus amics. La salut és lo més important que tenim. Sense salut no anem enlloc. Sense salut no hi ha futur. Sense salut no hi ha progrés. I el canvi climàtic afecta directament la nostra salut.

Els hi donaré una dada per reflectir-ho: cada any a Espanya, segons l'Agència Europea de Medi Ambient, els contaminants de l'aire maten unes deu mil persones; deu mil persones, de forma proporcional, significa que en els dos dies que dura aquest Ple moren unes cinquanta persones a causa dels contaminants de l'aire.

Per tant, sí, efectivament, revertir els efectes del canvi climàtic és avui dia una prioritat per la nostra societat, pel nostre país i també pel nostre Govern. I jo els hi seré sincera, jo crec que som molt afortunats i molt afortunades de tenir el Govern que tenim, de tenir un govern progressista, de tenir un govern d'esquerres, de tenir un govern que es preocupa pel canvi climàtic i per treballar en una transició ecològica.

Que el repte és enorme? Sí, ja ho sabem. Però jo em pregunto què passaria, em pregunto sovint què passaria si ens governessin aquells que neguen el canvi climàtic. Què passaria si ens governessin aquells que passen completament de les polítiques mediambientals i prioritzen els interessos econòmics? Què passaria si ens governessin partits com VOX, que a la Comissió de Transició Ecològica del Congrés dels Diputats porten negacionistes a declarar? Sí, no sé si els sona el nom de José Ramón Ferrandis. És un conegut negacionista que van portar aquest mateix mes de setembre a la Comissió de Transició Ecològica al Congrés. Un negacionista que diu coses com: «Les raons científiques que sustenten la teoria de l'escalfament global són insostenibles.» «Les raons científiques són insostenibles»; sembla una broma, però ho diu aquesta persona que vostès consideren un referent.

Saben què passaria si governessin vostès? Doncs passaria que estaríem desemparrats. Passaria que seríem vulnerables, que la nostra salut correria més perill que mai, que els interessos econòmics d'uns pocs passarien per davant del gran repte de la nostra generació. I passaria que molta gent, entre ells jo inclosa, tindríem por.

I, mirin, ahir, per exemple, estava aquí al Ple i la diputada de VOX María Elisa García Fuster deia, va dir literalment que tot el que diem els socialistes és mentida. Doncs mirin... (*Veus de fons.*) Tot, no? Doncs mirin, els hi diré una cosa: el canvi climàtic mata. I hi ha una cosa que es diu «ciència» que no sé si els hi sona; i hi ha una cosa que es diu «dades», que es diu «empirisme», no sé si els hi sona. Els socialistes fem propostes i treballem basant-nos en les dades oficials. No sé si vostès..., no sé en què es basen, vostès; no sé si es basen en l'horòscop, no sé si es basen en el xamanis-

me o es basen en que Mercuri està retrògrad (*alguns aplaudiments*). No sé en què es basen, vostès, però, senyors negacionistes, el canvi climàtic existeix, el canvi climàtic és una amenaça, el canvi climàtic mata.

I, ja per acabar, només volia fer una reflexió per dir-li a l'extrema dreta d'aquest plenari que jo sempre he cregut que hi han dos tipus de persona en aquesta vida: les persones que per la nit poden dormir tranquil·les perquè tenen la consciència ben tranquil·la i les persones a les que els hi costa una miqueta més poder dormir perquè no tenen la consciència gens tranquil·la. (*Remor de veus.*) Mirin, jo totes les nits dormo molt tranquil·la. Vostès poden dormir per les nits? (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Gràcies.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president.

El president

Ara poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Bona tarda, president. Membres de la Mesa, consellera, diputats, diputades, públic assistent... Bé, una vegada més la CUP ens presenta una moció sobre l'emergència climàtica, i, com ens passa sovint, compartim la preocupació pel canvi climàtic, però no podem compartir el camí que proposen, perquè sovint el camí que proposen no porta a la sostenibilitat, sinó a la paràlisi.

Hi ha una constant en moltes de les seves propostes, dir «no» a tot: «no» a infraestructures, «no» a projectes estratègics, «no» al creixement econòmic... I ara també ens proposen incloure en polítiques públiques nous indicadors que, més que aportar claredat, poden generar més confusió, si no estan basats en criteris sòlids i homologables.

La moció diu que el PIB i la renda *per capita* tenen limitacions i proposa aplicar indicadors de benestar com un índex de coherència de polítiques per al desenvolupament. Cert, tots els indicadors econòmics i socials tenen limitacions. Ja existeixen des de fa anys indicadors complementaris, com el Gini, els índexs de pobresa energètica, de desenvolupament humà o de benestar social. Ara bé, una cosa és complementar les dades i una altra és voler orientar la política pública amb indicadors segons el relat polític del moment. Les polítiques públiques no es poden basar en percentatges ideològics, sinó en dades verificables i criteris tècnics.

I això només és el principi. La moció és un mosaic on es barregen clima, salut, educació, refugi climàtic, aire, joventut, inspeccions laborals, agències noves... És més un manifest emocional que una proposta executable des del Govern. Ens proposen crear una nova agència catalana de salut i clima; però, que no tenim el Departament de Salut, el Departament d'Acció Climàtica i l'Oficina Catalana del Canvi Climàtic? No es tracta de crear més estructures, es tracta de fer que les que ja tenim funcionin millor.

I, pel que fa a l'educació, introduir la crisi climàtica al currículum pot ser positiu, sí, però alerta, educar en valors ambientals no vol dir convertir les aules en espais d'orientació ideològica permanent.

I sobre la qualitat de l'aire sí que cal actuar, clar, però això no pot justificar frenar infraestructures com l'aeroport del Prat mentre Europa reforça els seus *hubs* aeris. Això no és ecologisme responsable, és autoboicot econòmic.

Encara més, es volen aplicar mesures sense tenir en compte la realitat territorial. Com ja va explicar en aquest Ple el nostre company diputat Salvador Vergés, la problemàtica de la qualitat de l'aire a la plana de Vic no es pot resoldre només amb

zones de baixes emissions a dos municipis; l'aire no entén de fronteres administratives ni de discursos simplistes. Per això hi insistim, cal actuar amb criteri tècnic i no amb dogmes.

Multiplicar inspeccions sense justificació, imposar costos desproporcionats o criminalitzar la indústria no és governar, és debilitar el teixit productiu i posar en risc els llocs de treball. El veritable progrés és fer créixer l'economia, reduir les desigualtats, innovar i produir amb menys emissions i més eficiència. Això sí que és progrés real, el que crea oportunitats, millora els serveis públics i garanteix benestar col·lectiu. Catalunya necessita menys experiments conceptuals i dogmes ideològics i més polítiques serioses, pragmàtiques i útils. I sobretot necessita governar i actuar, no simplement proclamar. Perquè avui, sincerament, el Govern està paralitzat i el país no pot viure d'intencions que no es converteixen en resultats.

I acabo, president. La millor manera de revertir l'emergència climàtica no és inventar noves mètriques simbòliques, sinó complir els objectius climàtics establerts, impulsar creixements sostenibles i combinar responsabilitats ambientals i competitivitat econòmica. Perquè el futur del país no es construeix criminalitzant qui produeix, qui innova o qui dona feina, sinó sumant, generant consensos i fent una transició realista, justa i viable.

En definitiva, Catalunya no necessita més retòrica; necessita decisions, coratge i resultats.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Molt honorable president del Parlament, honorable consellera, diputats, senyor Cornellà, que no el veig... –ara, ara el veig, no se m'amagui–, avui debatem una moció que, sota el pretext de la lluita contra la crisi climàtica –vostè la titula «sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic»–, doncs, planteja en realitat una visió determinada, ideològica, sectària, com sempre fa la CUP, del que ha de ser una societat avançada com és la nostra. Una visió intervencionista, antieconòmica i profundament contrària al progrés i a la llibertat.

El Partit Popular de Catalunya compartim, evidentment, la preocupació per la sostenibilitat del nostre entorn i per la salut de les persones, però no podem acceptar que sota aquesta bandera, senyor Cornellà, intentin justificar un model de societat que renuncia al creixement econòmic, que penalitza l'activitat empresarial i que frena les oportunitats de futur per a milers de catalans.

Vostès proposen, entre d'altres coses, aquesta obsessió que tenen sempre, aturar l'ampliació de l'aeroport de Barcelona. Doncs escoltin, això és condemnar Catalunya a la pèrdua de competitivitat. Miri, l'aeroport del Prat és una infraestructura absolutament clau per a l'economia catalana, per a la internacionalització de les nostres empreses, per a la creació d'ocupació i per a la connectivitat de Catalunya. Parlar de sostenibilitat no pot ser sinònim, senyor Cornellà, de paralitzar-ho tot. El que cal és modernitzar, innovar i aplicar tecnologia per reduir emissions, no pas posar pals a les rodes en el progrés.

Mentre d'altres països europeus inverteixen constantment per fer els seus aeroports més eficients i sostenibles, resulta que aquí vostès, l'esquerra i l'extrema esquerra, doncs, proposen tancar la porta al món i castigar sectors sencers de l'economia: el turisme, el comerç, la indústria, la logística. Però això a vostès els és igual, això a vostès no els importa gaire.

També ens proposen en aquesta moció substituir el PIB per indicadors alternatius com l'indicador de progrés real o un índex de coherència de desenvolupament de les polítiques. Però, escoltin, el PIB no és un enemic, senyor Cornellà; el PIB és

una eina que ens permet mesurar la riquesa, el creixement i el benestar objectiu d'un país. El que cal no és deixar de mesurar el que genera ocupació i prosperitat, sinó fer que el creixement sigui sostenible i que la riquesa arribi a tothom. Però sense riquesa, senyor diputat, sense activitat econòmica, no hi ha ni salut ni benestar ni educació ni podem fer front a polítiques ambientals possibles, les reals, no les que vostès defensen.

També ens parlen de crear una nova agència catalana de salut i clima, una altra agència més per col·locar més càrrecs públics, més despesa pública, més pressupostos, més burocràcia. Això és el que defensa l'extrema esquerra. Nosaltres creiem que no cal crear estructures noves, sinó que les que hi han han de funcionar millor.

També vostès proposen introduir la crisi climàtica en tots els projectes educatius, és a dir, continuar alligant i adoctrinant els nostres nens. Polítiques absolutament nefastes, com s'ha demostrat a Catalunya darrerament.

També anuncien un augment del seixanta per cent de les inspeccions empresarials amb noves normes, amb més obligacions, amb més traves; és a dir, carregar-se l'empresari, també és el que els hi agrada a vostès de fer sempre, i sempre posar més complicacions per asfixiar les empreses i els empresaris. Miri, Catalunya necessita confiança, inversió, estabilitat, no més obstacles, no més esquerres. La millor manera, per tant, de protegir la salut laboral és fomentar la responsabilitat empresarial i la innovació; no saturar el teixit productiu amb més sancions i més burocràcia.

I, finalment, miri, nosaltres defensem un model diametralment oposat al de vostès, afortunadament per nosaltres. Nosaltres volem un model de prosperitat sostenible, no de decreixement com el seu; un model d'innovació tecnològica, no d'intervencionisme econòmic com el seu; un model de llibertat i responsabilitat, no de control polític i imposició ideològica com el seu.

Per tot això, majoritàriament..., suposo que ha entès que votarem en contra pràcticament de tots els punts.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bona tarda. Bé, la CUP ens parla de crisi climàtica, de la salut de la població, del benestar integral, de la resiliència emocional dels joves... I bé, sincerament, un ja no sap si està en un debat de salut pública, de psicologia, d'infraestructures, de mobilitat, d'economia o inclús d'astrologia política, sincerament (*alguns aplaudiments*). Perquè, si et mires aquesta moció, ens trobem amb catorze punts, i això és un calaix de sastre que ho barreja absolutament tot: barreja que si l'aeroport, les escoles, les empreses, la salut mental, el PIB, els refugis climàtics..., un còctel de propòsits amb mals diagnòstics.

I és que l'argument de totes les seves propostes és que el canvi climàtic afecta la salut de la població. I, mirin, jo és que ho tinc molt clar: el que afecta precisament la salut de la població és no tenir feina, no poder arribar a final de mes, tenir greus dificultats per poder pagar el lloguer, per poder pagar la hipoteca, o haver d'estar esperant mesos i mesos perquè t'atengui un especialista. Això és el que acaba afectant directament la salut dels catalans.

I, després, ens trobem punts com introduir la crisi climàtica en tots els currículums escolars. En fi, la CUP vol que els nostres fills surtin de l'escola sabent menys de matemàtiques, sabent menys de llengua, però perfectament adoctrinats en el fanatisme climàtic.

Després, un altre punt: volen que en tots els plans i estratègies de Catalunya i dels municipis hi hagi l'anàlisi de la situació climàtica i els seus impactes, és a dir, que qualsevol política pública, ja sigui d'habitatge, de salut, de família, haurà de passar

aquest filtre climàtic, o sigui, incorporar la perspectiva climàtica en totes les polítiques públiques. I això suposa convertir el clima en una excusa per intervenir-ho absolutament tot: les empreses, els ajuntaments, inclús, i també la vida quotidiana dels nostres veïns. I el que Catalunya necessita no són plans climàtics transversals, sinó un govern que gestioni amb rigor i amb valentia.

Després, també ens proposen crear una agència catalana de salut i clima, una altra agència, una agència per avaluar, assessorar i investigar els riscos i beneficis per a la salut de totes les activitats relacionades amb la crisi climàtica. I, bé, mentrestant, ens trobem que hi han molts CAPs a Catalunya que estan sense pediatres, llistes d'espera i hospitals amb pocs recursos, però la CUP no..., la CUP creu que cal una agència catalana de salut i clima. Mira, sincerament, el que es necessita és un departament de Salut que realment pugui fer la seva feina i pugui invertir recursos.

Després, per acabar d'adobar-ho, ens proposen que les empreses paguin punts de mesura de qualitat de l'aire. Clar que sí, l'empresari, a més de pagar impostos, a més de pagar cotitzacions, ara també haurà de finançar els punts de mesurament de la qualitat de l'aire. Això sí, tot sempre en nom d'una suposada sostenibilitat, sí, però és que després ens sorprenem de que Catalunya perdi competitivitat i que cada vegada hi hagin menys empreses. Després ens posem tots les mans al cap.

Mirin, jo crec que és una moció que no hi ha per on agafar-la, eh? Jo crec que tot plegat és el reflex d'una manera de fer política, no? Agafar, convertir qualsevol cosa i qualsevol problema en un relat apocalíptic de que *vamos a morir absolutamente todos mañana mismo*, culpant sempre que si el capitalisme... Quan no és el capitalisme és el turisme, quan no és el turisme és el clima, quan no és el clima és *el heteropatriarcado*, i quan no, els suposats especuladors. I és que això és el pa de cada dia que ens trobem en aquest Parlament es parli del que es parli.

Mirin, el que necessita Catalunya és sentit comú i bona gestió. I sí, cal netejar boscos. Cal ajudar també el món rural, invertir en infraestructures hídriques i energètiques, i també poder recolzar i reforçar la sanitat i la protecció civil.

I, en definitiva, el que necessitem, doncs, són uns bons gestors, no?, i poder tenir a Catalunya empreses que no tinguin por a créixer, poder tenir a Catalunya empreses que no tinguin por a crear ocupació. I per això també necessitem unes institucions que acompanyin, unes institucions que governin amb rigor.

I crec, sincerament, que si un dia aconseguim tot això, potser –i només potser– el que començarà a millorar serà el seny polític de Catalunya. I, sincerament, ho espero.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda de nou a totes i a tots. Bé, comencem agraint a les companyes de la CUP la presentació d'aquesta moció. Malauradament, parlar avui de desprotecció de la població davant dels efectes del canvi climàtic no és una exageració, no és una consigna, no és un dogma; és la descripció d'una realitat que, per desgràcia, és cada cop més visible i més quotidiana. El canvi climàtic no és una amenaça futura, és una realitat present; per això no podem parlar només de crisi climàtica, també patim una crisi de governança climàtica.

En aquest sentit, compartim bona part del diagnòstic i de les propostes de la moció, com és reforçar la vinculació entre salut i canvi climàtic; garantir que els refugis climàtics siguin reals, accessibles i universals; protegir les persones treballadores exposades a la calor extrema; incorporar la variable climàtica a totes les polítiques públiques, des de l'educació fins a la planificació urbana.

També considerem fonamental la proposta de crear una agència catalana de salut i clima, perquè ja no n'hi ha prou amb respostes reactives davant d'una onada de ca-

lor o d'una inundació; cal anticipació, cal capacitat d'actuació i cal coherència entre departaments i nivells de govern.

Ara bé, volem posar en relleu un element clau: la protecció davant el canvi climàtic no és només una qüestió ambiental o sanitària, és també una qüestió de justícia social i territorial. No pateixen igual els efectes del canvi climàtic als barris més densos i vulnerables que a les zones amb més recursos. No és el mateix viure una onada de calor en un pis sense ventilació ni verd urbà que en una casa amb jardí i aire condicionat. Per això la lluita climàtica també és una lluita contra la desigualtat, i per això qualsevol estratègia climàtica que no tingui dimensió social està condemnada a reproduir les mateixes injustícies que diu combatre.

També compartim la necessitat de revisar els indicadors de progrés, perquè no tot allò que creix necessàriament millora. El PIB no pot continuar sent l'única brúixola de la política econòmica.

També celebrem que la moció incorpori la dimensió emocional i social del canvi climàtic. El canvi climàtic no només altera els ecosistemes; també transforma la manera com les persones, i especialment les persones més joves, viuen i, sobretot, imaginem el seu futur.

Creiem, a més, que moltes de les propostes que planteja la CUP poden i han de formar part d'una estratègia més àmplia i integrada que diem també que ja té marcs de referència existents o en procés de revisió: el pla nacional d'adaptació al canvi climàtic 21-30, que necessita, evidentment, una actualització i que necessita ser vinculant, i el pla de salut 26-30, en redacció, que ja incorpora l'impacte del canvi climàtic en la salut però encara –creiem– d'una manera molt incipient.

Per tant, no cal començar de zero ni multiplicar estructures. El que cal és coordinar, reforçar i donar una coherència i un relat a tot allò que ja existeix. La fragmentació institucional és sovint la millor aliada de la inacció. Per això la resposta climàtica, hi estem d'acord, ha de ser transversal, interdepartamental i, sobretot, participada.

I és aquí on pren tot el sentit parlar de coherència de polítiques públiques i parlar de justícia ambiental. No podem dir que volem protegir la salut de la població i alhora impulsar projectes que accentuen la crisi climàtica. En aquest sentit, coincidim plenament amb la CUP en la necessitat de descartar definitivament l'ampliació de l'aeroport del Prat.

Ja sabeu el que he dit en aquesta cambra molts cops. L'ampliació de l'aeroport suposaria l'augment desmesurat de les emissions de gasos d'efecte hivernacle; una destrucció irreparable del delta del Llobregat, un dels espais més valuosos i fràgils del nostre territori, uns espais naturals deltaics al bell mig de l'àrea metropolitana. Suposaria una afectació directa a la salut de milers de veïns i veïnes per la contaminació atmosfèrica però també pel soroll, per la contaminació acústica, i suposaria una pressió afegida sobre el sòl agrari del Parc Agrari del Baix Llobregat, que és essencial per a l'alimentació de proximitat i per a la sobirania alimentària.

Deia el president Illa ahir a la pregunta de la diputada Albiach sobre l'aeroport, sobre l'ampliació de l'aeroport, que som 8 milions contra 8.000 de tot el planeta. Per tant, què fem? Ens creuem de braços? No fem res? Esperem que el problema es resolgui sol? O, pitjor encara, encara ho anem agreujant més, per resoldre el problema, amb elements com l'ampliació de l'aeroport?

Crec que està molt bé tenir un discurs ecologista. Crec que està molt bé fer polítiques i col·locar-se el pin de l'agenda 2030, però la feina ecologista passa també per reconèixer que no cal ampliar l'aeroport per tot allò que suposaria. Només demanem coherència, només demanem sentit comú.

I acabo. En definitiva, referent a la moció, creiem que protegir la població davant aquest canvi climàtic no vol dir només reaccionar davant de cada episodi extrem, com estem fent fins ara; vol dir planificar amb visió de futur, redistribuir amb cri-

teris de justícia i cuidar el territori com un patrimoni comú, com el patrimoni de la gent que no tenim patrimoni.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És ara el torn del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

L'extrema esquerra té fantasies verdes allunyades de la realitat del país i contràries a la prosperitat que mereixem. Diuen textualment que el canvi climàtic «ens mata». No, senyors de la CUP; qui ens mata i ens arrabassa qualitat de vida són els delinqüents que vostès excusen i volen regularitzar.

Que les temperatures han variat és innegable. L'escalfament global és una realitat. El 2023 va ser l'any més càlid a Catalunya, i també el de rècord de collites, un quinze per cent més en producció de fruita i verdura. Les temperatures altes van permetre allargar la temporada turística, beneficiant el sector –vora un trenta per cent més d'estades a la Costa Brava–, i van permetre també incrementar la producció d'energia renovable via plaques solars en un vint-i-cinc per cent a Lleida.

L'Oficina Nacional d'Administració Atmosfèrica dels Estats Units, en dades del 2024, admet que les morts per desastres climàtics han caigut un noranta-vuit per cent des del 1920. Vostès fan servir el canvi climàtic d'excusa per intentar imposar una agenda i una narrativa al conjunt de la societat. Són el partit del no: no als polígons, no a la indústria, no al turisme... El seu somni és una societat subsidiada. Són conscients que els subsidis no es paguen sols? Que els paguen els treballadors dels polígons i els cambrers, cuiners i botiguers que viuen del turisme?

Les incongruències ideològiques de la seva formació són demencials. Consideren que regalar una nina a una nena és masclisme, però la imposició del vel islàmic en menors d'edat, no. Consideren que el turisme xucla recursos i espolia els catalans, però la immigració massiva, invasiva i no contributiva que rebem, no. Parlen de laïcitat i neutralitat a les aules, però no dubten a intentar imposar a l'alumnat continguts ideològics que avalin el seu relat. És, com a mínim, hipòcrita.

A la moció parlen d'aturar l'ampliació de l'aeroport del Prat. Aliança no s'oposa frontalment a aquesta ampliació, però prioritza la connexió dels aeroports de Girona, Reus i Lleida-Alguair amb Barcelona per ferrocarril. L'aeroport del Prat pateix una saturació real: 52 milions de passatgers anuals, però tenim tres joies infrautilitzades que pateixen una forta desinversió: l'aeroport de Girona, amb 1,8 milions de passatgers; el de Reus, amb 1,2 milions de passatgers, i el de Lleida, amb un potencial logístic important però amb només 200.000 passatgers anuals.

Si féssim una xarxa de trens ràpids entre ells i el Prat, la inversió aproximada seria de 2.500 milions d'euros, bastant menys dels 7.000 milions que costa l'ampliació de l'aeroport de Barcelona.

Segons un estudi de la Cambra de Comerç de Barcelona, si ho féssim generariem 25.000 llocs nous de treball, reequilibrariem el territori i diversificariem el sector turístic. El setanta per cent dels passatgers del Prat podrien desviar-se a aquests altres aeroports, si garantissin connexions a trenta minuts. Com Düsseldorf, connectat amb tres aeroports petits; la connexió els va permetre créixer un quaranta per cent sense necessitat de cap ampliació.

Podríem reduir el volum de cotxes a la carretera i reduir també així considerablement les tones de CO₂ anuals. Connectariem tot Catalunya sense enderrocar cases ni malmetre espais naturals. S'hi apunten?

A la moció parlen de crear una agència catalana de la salut i el clima, un nou intent de sobredimensionar l'Administració de manera innecessària. Tenim el Departament de Salut i l'agència de l'aigua per sequera, però vostès opten per anar duplicant i duplicant.

Agafin l'informe de la cambra de comptes del 2023 i veuran que agències semblants que hi ha a diferents comunitats autònomes, com, per exemple, a Madrid, generen un quaranta per cent més de despesa sense obtenir millores. Ja ho veuen, els antisistema creant noves estructures, multiplicant paperassa, duplicant càrrecs i generant més i més despesa.

No me'n puc anar sense felicitar-los. La seva fe cega en l'agenda 2030 és admirable. El món sencer sap que no es pot aplicar, i tot i així vostès la continuen defensant a matadegolla. Em sembla bé, però podrien mirar de fer-ho sense convertir cada iniciativa en una campanya d'inspeccions al teixit empresarial? La fe no alimenta ni genera riquesa; la indústria, sí.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bé, com ja han avançat els diferents grups, agraïm les propostes, les esmenes que ens han fet Esquerra Republicana i el PSC. Dos d'Esquerra s'han incorporat íntegrament, una altra l'hem transaccionat –per tant, també ha quedat incorporada. I del PSC n'hem acceptat una, podríem dir dos, perquè una que hem acceptat d'Esquerra era exactament igual, i no en podem acceptar dos, només en podem acceptar una. Per tant, hem incorporat tot el que hem cregut que millorava el text nostre proposat, i els hi agraïm, doncs, aquestes propostes que han fet.

Referent a la resta de partits, d'aquest sector no n'esperàvem més. Ens ha quedat clar una vegada més que aquí hi ha una competència entre PP, Junts, VOX i Aliança Catalana aviam qui parla més de progrés, de sostenibilitat, però fer totes les polítiques a l'inrevés, és a dir, afavorir només uns quants en contra de la salut de la majoria de la població.

Perquè aquí, quan aquesta bancada de la dreta coincideix en tants de termes, parlen dels «nostres fills», dels «nostres nets», com si només fossin seus, no fossin d'aquest país; parlen d'adoctrinar, parlen d'ideologitzar, de sectarisme, quan vostès el que venen a fer aquí..., suposem i esperem que facin el mateix que fem nosaltres, perquè per això ens vota la gent, que és venir a portar la nostra ideologia, les nostres propostes, i, evidentment, sí, a portar-les aquí a debat perquè s'aprovin.

Suposo que vostès també ho fan, o potser no ho fan, i, per tant, no saben ni què fan aquí. Bé, alguns sí que saben què fan aquí; alguns de l'extrema dreta que no saben ni què volen ni cap a on van, que només saben dir «no» a la immigració, alhora que defensen el sistema capitalista que genera aquesta immigració global, aquesta precarietat que viu el nostre país, aquest sistema econòmic que només genera pobresa, però –això sí– que quatre s'omplin la boca.

I vostès sí que dupliquen i tripliquen càrrecs, d'això sí que en saben. I sobretot el que saben és cobrar molt i no venir aquí a treballar. Això ho fa molt bé, l'extrema dreta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives

302-00155/15

I el darrer punt de l'ordre del dia, el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives, presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I, per exposar-la, té la paraula l'honorable diputada senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Com a últim tema d'aquest Ple parlarem d'educació, potser perquè és un dels temes que, si poséssim una pregunta aquí en seu parlamentària, segur que tots coincidiríem que hi ha consens en que l'educació és un pilar del país i que s'ha de millorar. I per això la nostra interpellació que vam fer a la consellera, i d'aquí la moció que n'ha sortit, senzillament era fruit de la preocupació que tenim per l'educació, intentant fer una visió constructiva i positiva per avançar, i buscant, doncs..., esperant aquest consens de la majoria de la seu parlamentària, que és la representació del país, per avançar en aquest aspecte.

I, bé, abans d'entrar en temes, sí que potser avui el que m'agradaria és fins i tot..., sempre parlem d'iniciatives, de projectes, de com millorar, però a vegades també podem explicar casos i exemples reals. I avui m'agradaria explicar unes situacions que viuen en el dia a dia les escoles del nostre país.

Per exemple, us explicaré el cas d'una professora que té una classe de disset alumnes de primer de primària. A l'aula hi té un nen de trastorn autista, que se li escapa, que pega, que crea dinàmiques..., que per tranquil·litzar-lo a vegades l'ha de pujar a coll. A més a més, en té un amb discapacitat intel·lectual, i un de diabètic que porta bomba i de tant en tant, doncs, ha d'anar mirant, cada quaranta-cinc minuts, com està l'alumne.

O bé ens podem trobar municipis que, en el repartiment de les necessitats educatives especials, tenen quatre escoles concertades, quatre escoles públiques. I el que ens trobem és que dues de les escoles que tenen menys necessitats educatives especials són dues concertades. I algú dirà: «Veus? És el que diem.» I jo els hi dic: «Doncs mira, són dues de les quatre, però una té cinquanta per cent i l'altra té seixanta per cent de necessitats educatives especials.»

Què vull dir? Que el que hi ha, sobretot, en aquests exemples són escoles, docents, municipis amb implicació, amb compromís per l'educació i per avançar. I senzillament nosaltres el que els hi hem de donar són iniciatives, respostes, i ajudar-los amb aquells recursos per poder fer la seva feina dia a dia.

Per això nosaltres hem intentat, doncs, d'aportar mesures per millorar el que són els recursos per a les necessitats educatives especials fent una aposta..., i aquí ens agrada dir-ho en veu ben alta, com també es compleix el pacte contra la segregació escolar. I aquí m'agradaria dir unes altres dades, per exemple. Perquè, què ens trobem, amb aquest pacte de segregació escolar? Que moltes escoles, molts municipis fan el que se'ls hi demana, fan tots els deures, però els hi falten els drets, i em sembla que és aquí on nosaltres hem de donar resposta.

Per exemple, i anant cap a la meua terra: la ciutat de Vic, un municipi que l'escola concertada hi té un quaranta-set per cent de necessitat educativa especial; la pública, un 30,5 per cent. Ripoll: la concertada té un 37,5 per cent; un vint-i-sis per cent a la pública. Tàrraga: a la concertada hi ha un 40,6 per cent de necessitat educativa; a la pública, un 31,4 per cent.

Si, a més a més, a això li sumem les motxilles..., que, evidentment, tot són ajudes que aquest infrafinançament crònic que pateix..., els hi va molt bé, tot i que no acaba de corregir el cost de la plaça. Però si, a més a més, va tard, l'únic que fan és que provoquen que aquestes escoles es converteixin en bancs.

Davant de tot això, què ens estem trobant? Que s'està canviant el model de país en el que és la qüestió del sistema que s'està oferint en el país. En quin sentit? En que trobem escoles, sobretot concertades, que en aquesta situació d'infrafinançament o bé tanquen o bé s'integren –que això és un cost més alt per a l'Administració, un quaranta per cent més car– o bé, com va passar a Girona, que es tornen a la privada. L'únic que estem fent és canviar el model de país.

Tot això són punts que nosaltres hem volgut reflectir en la moció. Com també el tema del transport, la importància de que hi hagi aquest transport obligatori i post-obligatori cobert. I com també, evidentment, que sempre hi anem insistint, la defen-

sa total del català i com ha d'haver-hi aquest blindatge en les escoles. Com també la petició perquè hi hagi la tercera hora de català a batxillerat; potser perquè les dades no ens ajuden, potser perquè ja es va aprovar aquí, en seu parlamentària, una moció que deia, doncs, recuperar aquesta hora lectiva a primer i segon de batxillerat, a català i a castellà, i també perquè en el pacte nacional l'únic que demanen és que hi hagi més coneixement del català.

Llavors, amb tot això, senzillament, esperar, doncs, que hi hagi un consens en seu parlamentària. Aquesta ha set la nostra moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable diputada. I a continuació poden intervenir els grups parlamentaris que han presentat esmenes. En són tres. I en primer terme, per explicar les esmenes, per defensar-les, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Bé; gràcies, president. Gràcies, diputada Erra, per la moció, per situar de nou punts estratègics en matèria educativa que cal prioritzar. De fet, molts d'ells també han estat debatuts àmpliament a partir d'altres iniciatives parlamentàries prèvies.

Vaig a pams. Respecte al compliment del pla de xoc contra l'abandonament, des d'Esquerra Republicana pensem que és indispensable poder disposar ja del nou decret d'orientació. L'abandonament passa perquè en algun moment donat es produeix una desconexió del sistema, i és el que s'ha d'evitar. I des d'Esquerra Republicana pensem que el millor antídote és reforçar tota l'acció tutorial i l'orientació, sobretot en moments clau, no?, en aquells moments..., quan hi ha el pas de la primària a la secundària o quan s'han de triar itineraris. I, a més a més, s'ha de fer amb un treball continuat que assegurï trajectòries personals, trajectòries educatives, que es desplegui també a la postobligatòria, que arribi també a les escoles d'adults, per tal d'oferir aquestes segones oportunitats quan ja s'ha sortit del sistema educatiu reglat.

Pel que fa al reforç dels EAPs, aquest mateix matí, en una interpellació a la consellera, hi fèiem referència. Nosaltres no ens volem limitar només a l'augment de les dotacions d'aquests equips, sinó que pensem que aquests equips han de formar part dels centres educatius, prioritzant..., o començant, no?, com a mínim iniciant aquest procés a primària per garantir aquesta intervenció integral i coordinada amb centres, amb serveis i amb famílies.

En referència al pacte contra la segregació, també n'hem parlat, no?, però nosaltres pensem que, de la manera que està enfocat el punt que ofereix la moció, el dis-fressen una mica, eh?, per acabar prioritzant l'escola concertada. Cal parlar de drets, sí, però també cal parlar de deures i de responsabilitats. Naltros parlem del nou decret de concerts, que permeti igualar les regles de joc amb la pública, amb la reducció de ràtios, el compromís per l'educació inclusiva, l'equilibri amb la planificació de l'oferta educativa i el compliment, evidentment, del pacte contra la segregació. Per tant, cal equiparar aquestes condicions.

De fet, ja vam fer un inici important acabant, posant..., finalitzant, no?, els concerts als centres que segregaven per sexe. El que semblava impossible es va aconseguir. I també hi he fet referència aquest matí. Hem dit: ha passat el temps, no? Després de sis anys de la signatura d'aquest pacte contra la segregació es comença a veure aquesta millora important. Una millora pel compromís –ho reconeixem– de la concertada, no?; és a dir, d'alguna manera, avui ja acull el triple d'alumnes novinguts que fa deu anys. Per tant, les coses s'han fet bé, però no són suficients. No són suficients perquè encara hi ha el vint-i-u per cent de centres concertats que no compleixen amb el pacte contra la segregació i, per tant, condemnen aquelles escoles properes a tenir un percentatge de vulnerabilitat més alta del que els pertoca.

Al punt 6 parlen de treballar per aconseguir la plena universalitat i gratuïtat de l'I2. La gratuïtat és una realitat a l'I2, una política republicana d'excel·lència, i la universalitat l'aconseguiem amb la llei de gratuïtat i universalització a tota l'etapa zero-tres, que Esquerra Republicana hi estem treballant i que és un acord d'investidura ineludible. I és un repte majúscul, perquè no volem només una llei que quedi en paper mullat. Serem ambiciosos, volem que sigui una normativa que blindi l'augment de places, la reducció de ràtios, l'atenció a la diversitat, el reconeixement a les professionals i, per tant, amb una perspectiva pedagògica i també una perspectiva de drets.

I, bé, per acabar, votarem a favor de tots els punts de la moció a excepció del punt 8, que no compartim en absolut que Junts i PSC defensin la concertació de places a l'FP.

Per tant, agrair a la diputada Erra aquestes dues esmenes que ens ha acceptat. Malgrat que és una evidència que el seu model és diferent al nostre, sabem arribar a acords importants.

Gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Com deia l'honorable diputada Erra, per tancar aquest Ple, quina millor manera que parlar d'educació. Bé, potser aquesta moció subsegüent no conté res de nou i potser aquesta moció demana millores en les que avui coincidirem, i on s'han de reflectir aquests consensos és als pressupostos, que és l'eina que fa real les oportunitats de millora.

De res servirà dir, per exemple, que volem millores laborals per al personal docent i educatiu si no hi ha recursos a disposició. Ho recordo perquè trobo que a la gent també li hem d'explicar les coses clares. Potser aquesta moció també, a aquestes hores, com a darrer punt de l'ordre del dia del Ple, perd una mica de força mediàtica, si és que en tenia, perquè avui, doncs, malauradament, són mediàtics les faltes de respecte, el classisme, el racisme i un llarg etcètera, que no vull perdre temps, tan valuós, del faristol explicant aquestes coses.

Però, davant d'aquesta moció, bàsicament trobem que hi havien dos maneres de reaccionar. La primera és cercar el que ens diferencia amb el grup proponent, en aquest cas el Grup de Junts, amb qui, evidentment, tenim diferències de model. O la segona, trobar aquesta moció com una bona oportunitat de diàleg per continuar construint un servei d'educació fort i farcit d'eines que ens permetin assolir la justícia social, la igualtat d'oportunitats i l'èxit educatiu.

El més fàcil és consensuar amb qui tens similituds, però el que és bàsic per avançar és el diàleg amb tothom, però ja veuran com alguns avui agafen més la drecera de la discòrdia que no pas aquesta. Però nosaltres, el Grup Socialistes i Units per Avançar, sempre agafarem el camí de construir consensos, de dialogar i crear espais de trobada que garanteixin el que la societat ens demana de manera contínua: que ens posem d'acord i que ens entenguem.

Per fer això, nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes amb la intenció d'enriquir el text. Constatar el nostre compromís amb les polítiques educatives de totes les etapes, per descomptat, des del zero-tres, que va directament relacionat amb l'èxit educatiu de totes les persones, fins a arribar a l'aposta absolutament contundent per impulsar l'FP a cada racó del nostre territori, una política que impulsa el talent, crea vocacions i garanteix oportunitats vitals. Passant, per descomptat, per la millora de tot: del personal docent, educatiu, com la millora de cadascun dels recursos que ens permetin ampliar i multiplicar les garanties de qualitat i la millora educativa.

Agraïm la predisposició, com sempre, de la diputada Erra per acceptar dues i transaccionar tres més de les nostres set esmenes. Sentim realment aquesta voluntat d'entesa i sabem que amb vostès compartim aquesta responsabilitat de crear aquest

gran consens, que el necessitem i que la ciutadania ens demana de manera continuada. Recolzarem tant els acords pactats, o sigui, que provenen de les nostres esmenes, com la resta; només en votarem un sol en contra, el punt cinquè. I m'explico, perquè necessitem aquesta explicació.

És, primer, per tenir coherència total amb el que varem fer ja en el debat de política general, perquè és un tema que va sortir, i es tracta de l'augment d'una hora més al batxillerat en català. Que, per cert, la diputada Erra sí que s'hi ha referit, però demanàvem que es corregís el text definitiu, perquè posa que és una mesura que està dintre del pacte nacional per la llengua i no és així, no és una mesura que hi surti. Però, en tot cas, per què no recolzem aquest acord? Doncs perquè considerem que garantir el ple coneixement de la llengua..., és una cosa que tenim en comú i que defensarem, la plena competència en català, però hauríem de treballar i plantejar aquestes possibles ampliacions d'hores a edats molt més primerenques, tal com ens aconsellen els experts, no pas al darrer curs de l'etapa, on, a més, no hi són tots els alumnes de Catalunya –el batxillerat no tothom el fa.

Ja sabem que plantejar més de tot sona molt bé, però no podem incrementar-ho tot constantment. Per tant, hem d'oferir solucions eficaces i reals que puguin garantir bons resultats.

Per concloure aquesta intervenció, i perquè ja no em queda temps..., moció, evidentment, sense novetats, ja s'ha dit, però promoció amb voluntat de consolidar els grans consensos, que sens dubte és el bon i l'únic camí que ens acostarà a la fita que tenim de manera comuna: la millora del nostre Servei d'Educació de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bé, una vegada més parlem d'educació aquí al Parlament i una vegada més veiem com Junts, i també aquest matí Esquerra Republicana en la seva interpellació, intenten presentar-se com si fossin l'oposició quan han governat l'educació catalana de manera ininterrompuda durant més d'una dècada.

En un exercici que, al meu parer, és de pur cinisme, parlen dels problemes que vostès mateixos han creat, denuncien les conseqüències de les seves pròpies decisions i fins i tot exigeixen ara allò que no van fer quan tenien el poder de fer-ho. Perquè si avui tenim abandonament escolar, falta de recursos i inestabilitat als centres i docents desbordats no és per manca de diagnòstics, és el resultat de més d'una dècada d'improvisació, de sectarisme i de propaganda.

Tot i així, el Partit Popular vol ser constructiu. Li ha presentat només dues esmenes que la senyora Erra no ha tingut a bé acceptar, perquè li ha proposat suprimir els dos articles que parlen d'una cosa que no és millorar la qualitat educativa. I, com volem ser constructius, votarem a favor de gairebé tota la moció, perquè compartim el diagnòstic general: cal reforçar l'atenció a l'alumnat amb necessitats especials, actualitzar els EAPs, garantir la figura dels educadors socials, assegurar la igualtat d'oportunitats i invertir millor i de manera més transparent. Tot això, sí, és coherent amb el que nosaltres hem defensat durant molt de temps: més educació i menys ideologia.

També compartim la necessitat de planificar l'oferta de formació professional segons la realitat territorial i productiva, i d'assegurar un finançament estable per al sistema educatiu.

Aquestes són propostes raonables que el Partit Popular avala perquè responen a criteris de gestió, d'eficiència i de sentit comú. No li negaré, però, que he trobat a faltar en aquesta moció, en aquests punts d'acord, una defensa més aferrissada o fins i

tot per posar contra les cordes una mica els socis del Govern, una defensa d'un dels pilars del sistema educatiu català, que és, també, l'escola concertada. Veiem comissió rere comissió i ple rere ple com els socis prioritaris del Govern ataquen l'escola concertada, i és la nostra obligació defensar que l'escola concertada té un greuge històric per part de la Generalitat de Catalunya i la nostra feina és reparar aquest greuge històric.

Ara bé, no podem donar suport de cap manera als punts 4 i 5. No podem fer-ho ni per coherència ni per responsabilitat. El punt 4 parla de fer front comú davant la sentència sobre la llengua catalana i de garantir el ple ús del català com a llengua vehicular. Nosaltres, senyora Erra, defensem el català com ho hem fet sempre, però també defensem el compliment de les sentències judicials i el dret de les famílies a rebre una educació bilingüe, en català i en castellà, amb naturalitat i amb convivència. Fer front comú contra una sentència no és defensar l'escola catalana, és desobeir l'estat de dret, i aquest Parlament no pot convertir la il·legalitat en una opció política. Per desgràcia, vostès ja no estan sols en això d'anar contra les sentències judicials; tenen en el Govern de la Generalitat i el Partit Socialistes els millors aliats per anar contra les sentències judicials que no els hi agraden.

Per tant, nosaltres li diem molt clarament sí al reforç del sistema educatiu, sí a més recursos, sí a la professionalització, però no a seguir convertint la llengua en un camp de batalla polític. L'escola catalana ha de ser un espai de convivència, no continuar sent un laboratori del nacionalisme. (*Alguns aplaudiments.*) I mentre alguns continuïn utilitzant l'educació com una eina de reafirmació identitària, Catalunya seguirà perdent oportunitats i confiança.

El Govern de Junts i Esquerra ha tingut molt de temps per millorar l'educació catalana, però en lloc d'enfortir el sistema han preferit intentar controlar-lo. Han substituït el debat pedagògic pel relat polític, han posat la bandera on hi havia d'haver criteris i han oblidat que l'escola ha de servir per formar ciutadans lliures i no per perpetuar projectes partidistes.

Nosaltres no volem una escola dels uns contra els altres; volem una escola que torni a ser un espai de respecte, de llibertat i de progrés. I tots els punts que parlen d'això, a favor; tots els punts que van contra això, en contra.

Moltes gràcies.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. Desde que fui elegido diputado la pasada legislatura hasta el día de hoy, se han sustanciado en todas las sesiones plenarias 171 mociones –171 mociones– para intentar mejorar el cada vez más deteriorado sistema educativo catalán. Todos los grupos parlamentarios han obtenido la aprobación de sus mociones de manera íntegra o parcial excepto VOX.

Todas estas mociones, repito, de todos los grupos parlamentarios excepto VOX, han sido ejecutadas, o así debiera haber pasado, porque, si no, corremos el riesgo de entender que la institución del Parlament de Catalunya es una institución ineficaz, de cartón piedra, y eso no puede ser, ¿no?, porque yo creo que todos ustedes creen que el Parlament de Catalunya es el paradigma de la democracia, de la libertad, del progreso. Pues bien, pese a que el Parlament ha aprobado todas estas mociones, con miles de medidas, la mayoría de ellas coincidentes –algunas divergentes– en esencia o en matiz, comprobamos con indignidad y también con muchísima preocupación que cada vez más el sistema educativo catalán se está degradando.

Los últimos resultados en las pruebas PISA, PIRLS i TIMSS indican que los alumnos catalanes son los que tienen peor nivel de comprensión lectora, de ciencias y matemáticas. Las competencias básicas de sexto de primaria han empeorado respecto al año pasado en catalán, en ciencia y en matemáticas. Las de cuarto de ESO han empeorado en castellano, inglés y ciencias, siendo las matemáticas por quinto año consecutivo una asignatura suspendida.

El nivel de la selectividad no es mejor: desde el año 2017 no se había encontrado Cataluña con una nota media tan baja como la actual. El porcentaje de abandono escolar está por encima de la media española y muy muy por encima de la media europea. Cataluña es la segunda región de España que tiene el peor índice de acoso escolar. El treinta por ciento de los profesores –el treinta por ciento– quieren dejar su actividad docente. Y todavía nos encontramos en la Cataluña de hoy más de 950 barracones y un montón de infraestructuras educativas en un estado precario de mantenimiento y de climatización.

Pues bien, si de verdad les interesase, si de verdad les interesase el futuro y estuvieran preocupados por el futuro de sus hijos, lo que tendrían que hacer es probar algo diferente, algo diferente que no se haya aprobado hasta ahora (*alguns aplaudiments*), que son las mociones en educación de VOX, que no voy a repetir y no se las voy a volver a contar, porque las conocen bien.

Lo que sí que les voy a dar a conocer en este tiempo que me resta es un cuentecillo, un cuentecillo extraído de *El conde Lucanor*, escrito por el infante Don Juan Manuel hace ya mucho tiempo, en el siglo XIV. Un padre y su hijo se dispusieron a ir al mercado comarcal. Fueron caminando, como hacían de costumbre, y llevaban al burro sin carga ninguna, porque a la vuelta tendría que soportar, el pobre animal, una carga pesada con todo aquello que hubieran comprado. Se encontraron con unos arrieros y estos le dijeron al padre: «Hombre, sube al burro; sube al burro, porque tú eres anciano y te puedes fatigar.» Así hizo el padre. Se encontraron más adelante con unos campesinos, que le dijeron al padre: «Ten compasión de tu hijo, que es aún niño y se va a cansar, cédele tu sitio.» Así hizo el padre. Más adelante se encontraron, pues, con unos aldeanos, que les dijeron: «Hombre, ese animal es muy fuerte, está fornido, podéis subiros los dos al burro.» Y así hicieron los dos. Finalmente, se encontraron con un aguador, y ese aguador les dijo: «¿Qué estáis haciendo? Vais a reventar a esa pobre bestia. Bajaros los dos.» Y así hicieron padre e hijo. Se miraron y dijeron: «Estamos caminando como hicimos al principio de este viaje y como hemos hecho siempre de manera eficaz. Y ahora, por culpa de todos estos contratiempos, vamos a llegar tarde al mercado y no encontraremos las mejores mercancías para comprar.»

En resumen, a buen entendedor, pocas palabras bastan. Señores diputados, todos, bájense del burro.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Mirin, segur que el que no hem de fer quan parlem d'educació és pujar a la parra, perquè crec que l'educació no és cap acudit ni és cap rondalla, si volem una Catalunya justa, si volem una educació forta. I crec que és una bona notícia que puguem parlar d'educació en punts que compartim, però segurament també des de visions diferents. I nosaltres no compartim la seva visió de segregació, evidentment, de models entre l'escola pública i concertada i de mantenir aquesta doble xarxa, que a la pràctica és la que nosaltres entenem que segrega.

I, evidentment, cal treballar contra l'abandonament escolar. Cal garantir l'escola inclusiva. En aquest cas, de fet, nosaltres en el tercer suplement de crèdit vam arri-

bar a un acord per augmentar els recursos destinats a escola inclusiva que esperem que el Govern compleixi.

També, evidentment, defensar la immersió lingüística. Compartim el model d'immersió lingüística. I, per tant, hem defensat sempre el model d'escola catalana i, de fet, som en la nostra tradició política impulsors també d'aquest model.

I, evidentment, també defensar l'infantil 2, avançar perquè sigui universal i gratuït, o fins i tot per enfortir la formació professional amb major equitat territorial.

Però, evidentment, com deia, tenim una diferència ideològica de base, que també és una diferència ideològica de model i que també té a veure amb aquesta necessitat que vostès sempre tenen de defensar l'escola concertada, defensar a la pràctica que l'educació és un espai on es pot fer negoci. I això és el que vostès defensen. Nosaltres entenem que no; que, com deia abans, una escola forta vol dir una Catalunya més justa. I els pilars, evidentment, de l'estat del benestar –la sanitat i l'educació– per nosaltres no són espai de negoci.

Nosaltres no entenem per què precisament, per exemple, en sectors com l'escola bressol o la formació professional hem de seguir avançant cap a la concertació. Fins i tot nosaltres també li hem dit al departament que no entenem per què es volen concertar espais que en aquests moments són cent per cent públics, com és el de la formació professional, i que, a més a més, quan s'han concertat no funcionen. Tothom sap que l'escola concertada o l'escola privada *online* és una «camama» pel que fa a la formació, i tenim dèficits estructurals reconeguts per la pròpia conselleria en la formació professional no privada i *online*.

I, per tant, nosaltres el que creiem, i ho hem dit per activa i per passiva, és que cal un nou decret de concerts que situï les mateixes obligacions, com a mínim, eh? –com a mínim– per a l'escola concertada i per a l'escola pública, que ens permeti evidentment acabar amb la segregació i que permeti una planificació conjunta que no suposi al final anar retallant places de l'escola pública mentre mantenim places de l'escola concertada.

Però, més enllà d'això, jo crec que la moció representa una contradicció, en tota ella, amb la seva política. Perquè vostès –i evidentment ho fan i moltes de les nostres qüestions, com li deia abans, també van en la mateixa direcció– plantegen tot un seguit de mesures, en aquest cas per situar millores a l'escola, i crec que segurament, honestament, ho podem compartir conjuntament, però a la vegada això són més recursos –són més recursos. I vostès estan, quan no governen, en contra de que s'aprovin pressupostos –si vostès no estan al Govern mai negocien i mai acorden pressupostos–, posen tots els pals a les rodes que poden cada vegada que hi ha la possibilitat d'arribar a un acord de finançament per millorar el finançament de Catalunya, i bàsicament acaben de registrar aquesta setmana vostès una rebaixa dels impostos a Catalunya.

I jo..., algú podria dir: «Ostres, mira, és que saps què podria passar, si al final s'acaba posant en marxa la reforma de l'impost de successions?», en aquest cas, que plantejaven vostès, que és eliminar l'impost de successions, 1.000 milions d'euros de recaptació... Això el que pot suposar, per exemple, és que es redueixin els recursos, per exemple, de les escoles bressol, perquè haurem de tindre més diners per destinar a l'escola concertada, podria plantejar això.

Sap què passa? És que això ja ha passat, és que ja ho van fer. Això ho va fer la consellera Rigau. Vostès, quan van governar Catalunya, van eliminar l'impost de successions, i la senyora Rigau va acabar amb tot el finançament de les escoles bressol per part dels ajuntaments; això sí, per pagar l'escola concertada sí que hi havia diners. I això és la contradicció principal que vostès tenen, que amb una mà reclamen més recursos per a l'escola –evidentment, també per a l'escola concertada, que ja li he dit que aquí nosaltres no ens posarem d'acord–, però a la vegada vostès plantegen una política fiscal que és absolutament absurda, que és la mateixa que tenen PP i VOX.

I, per tant, si volem serveis públics justos, si volem serveis públics forts, cal una fiscalitat justa, que vol dir que qui més té més pagui. Això és l'única manera de mantenir realment una escola pública forta que no segregui com la que tenim avui i no seguir beneficiant l'escola concertada.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bona tarda de nou, moltes gràcies. Senyora Erra, nosaltres hi ha alguns punts de la seva moció que els hi votarem a favor perquè coincidim en el contingut. Per exemple, en les mesures que donen suport a l'escola inclusiva, els exemples que ha posat són exemples que són reals, que són coses que estan passant i, per tant, cal que reforcem l'escola inclusiva en aquest sentit de reforçar els EAPs, de donar recursos per a tothom, d'ampliar el personal que s'hi dedica, que és el que vosaltres plantegeu, incrementar els recursos humans i materials... És cert que l'increment no ve quantificat a la proposta de la moció que feu, però, bé, entenem que és una intenció i, per tant, nosaltres hi votarem a favor.

També compartim el model d'escola en català. Vosaltres defenseu que el català sigui la llengua vehicular, i nosaltres en aquest tema treballarem plegats perquè hi estem plenament d'acord, tant en la tercera hora de català al batxillerat com en el tema de la sentència, no?, com hem de posar recursos per aturar aquesta sentència que vol imposar percentatges independentment dels criteris pedagògics que s'hi puguin tenir en compte.

També la part del transport escolar. Nosaltres creiem que és important que donem recolzament al transport escolar a zones rurals, a alumnes amb necessitats educatives especials que necessitin aquest transport. Però també és important destacar que a vegades fem aquest discurs inclúsiu però que després a la pràctica no es concreta res. Per exemple, a Vic, un ajuntament governat per Junts, el transport per a alumnes amb necessitats educatives especials, que fins ara l'estava posant l'ajuntament, doncs, veiem que l'ha suprimit i que es nega a tornar-lo a posar. Per tant, a més dels discursos, cal també fer accions.

No donarem suport als punts que parlen d'incrementar el concert educatiu o incrementar els diners que van destinats a l'escola concertada. Nosaltres..., bé, crec que és una opinió molt coneguda que la CUP..., per nosaltres la solució no pot passar per transferir diners públics cap a operadors privats. L'escola concertada en aquest moment ha de prendre una decisió clara: o és escola privada i que faci el que li sembli o entra a la xarxa pública, s'integra dintre de la xarxa pública, i llavors compartim un únic espai d'educació, una única xarxa amb una escola de qualitat en català per a tothom però pública, que és el que hauríem de garantir com a país.

Creiem que l'escola pública té prou problemes de massificació, de mesures efectives contra la segregació, contra l'abandonament escolar, d'infraestructures obsoletes, de falta de professorat, de suport a la inclusió, de condicions laborals dignes, d'immersió i aprenentatge del català, etcètera, etcètera. I, per tant, pensem que tots els recursos públics han d'anar destinats a reforçar aquesta escola perquè finalment puguem canviar aquest ruc de que parlen aquí dalt per un tractor potent, que tingui prou potència per arrossegar tothom i per tenir una escola al servei de tothom; per una escola pública, que és el que nosaltres defensem.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. Per garantir l'èxit educatiu cal recuperar els valors de l'esforç, la constància i el treball. L'actual sistema educatiu és lax i provoca la baixada dels resultats i l'augment de l'abandonament escolar. El sistema educatiu català ha estat colonitzat per imposicions espanyolistes lingüístiques i pedagògiques. Cal contemplar les mesures com la reducció de ràtios, el reforç del català com a llengua pròpia i l'enfortiment del model educatiu. L'autonomia dels centres pot ser una eina positiva, sempre que no serveixi com a excusa per fer seleccions de personal fora dels criteris estrictament professionals.

En referència a l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials, els recursos humans adreçats a l'alumnat amb aquestes necessitats especials han de ser formats per professionals especialitzats –psicòlegs, psicopedagogs, docents, logopedes, fisioterapeutes–, però el problema és la manca de recursos. Cal actualitzar el Decret 155/1994, avui absolutament obsolet, redefinint les funcions de cada equip i adaptant-les a les necessitats actuals.

Cal donar més pressupost als alumnes amb aquestes necessitats especials. Els equips d'assessorament i educadors socials estan saturats, i, en molts casos, amb plantilles insuficients i contractes inestables. Cal un compromís pressupostari, una planificació que garanteixi una atenció efectiva i coordinada entre els centres, els serveis i la família.

Compartim la defensa del model d'escola catalana i del català com a llengua pròpia amb rigor i sense simbolismes, amb els recursos i suports que els centres necessiten per poder garantir aquest model. Defensar el català a l'escola vol dir dotar de formació, materials i estabilitat el professorat.

El pacte contra la segregació escolar ignora la segregació social, territorial. Hi ha municipis amb escassa conflictivitat social i d'altres amb realitats molt més complexes dins d'una mateixa comarca. El pacte no resol aquest desequilibri.

Es vulnera el dret de les famílies a escollir escoles. El Decret 11/2021 bloqueja places a determinats centres, força les famílies a escolaritzar els seus fills en centres designats per l'Administració, genera nova burocràcia i despesa pública, sense abordar les causes de fons. Junts no es pot presentar com a garant del rigor educatiu mentre ha estat impulsor i còmplice, juntament amb Esquerra i el PSC, dels decrets que han afavorit aquest col·lapse pedagògic.

L'escola ha de ser exclusivament en català. Aquesta és una línia vermella innegociable per a Aliança Catalana. Cal reforçar el nivell d'exigència oral i escrit per garantir un domini sòlid del català en acabar els estudis obligatoris. L'escola ha de ser una eina de cohesió nacional, cultural i lingüística. L'escola, en català.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Primer de tot, gràcies a tots els que heu fet aportacions, esmenes, per millorar, doncs, amb aquesta idea de consens, de treballar per l'educació.

A Esquerra, tot el que parlava d'orientació, de l'EAP..., sí que li voldria dir que potser a vegades es poden corregir els drets i els deures. Es corregeixen amb el finançament; si hi ha infrafinançament, no es juga a la mateixa lliga.

Al PSC, també agrair-li que hem sabut trobar molts punts d'acord –no veig la Gisela..., ara. I l'únic que..., sap greu lo de batxillerat de la tercera hora. Potser perquè havia desaparegut era més fàcil recuperar-ho al batxillerat, eh? Tot lo que sigui apostar pel català ho veiem bé. I sobretot potser perquè ja es va aprovar aquí, vostès ho van aprovar aquí en una moció, que es recuperava aquesta hora de català. Llavors, per això ens xoca una mica. I, evidentment, es demanen coses espe-

rant que hi hagi pressupostos. És cosa del Govern, que, si porta els pressupostos, es negociï i es parli, però és feina que li toca al Govern, eh? Nosaltres escoltarem el que calgui.

Al PP, bé, què li he de dir? Si he d'esperar de vostès la defensa de l'educació com defensen veritablement, diu, el català, quan el PP balear el vol fer desaparèixer o el desapareix, m'estimo més que quedem lluny uns dels altres.

I, sobre els Comuns, tenim models de país diferents. Jo l'únic que els hi diria és que marxïn de l'àrea metropolitana i descobreixin la concertada en un lloc..., i veuran que negoci negoci..., no ho sé. És a dir, Catalunya és més gran que Barcelona i el seu voltant, i m'agradaria dir-los-ho. I, llavors, senzillament per això, tot lo que sigui apostar per l'educació, apostar per la millora, em sembla que per al país és necessari, i a nosaltres en aquesta tessitura ens hi trobaran.

Moltes gràcies a tots els que votaran amb els vots a favor en algun dels punts.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 19, 20, 21 i 22 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit. Ens consta que el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demana la lectura del punt 7 de la seva moció. És així? *(Pausa.)* Perfecte.

Comencem amb la primera... *(Veus de fons.)* Sí, el senyor Juan Fernández...

Juan Fernández Benítez

Sí, president. Sobre la moció 21, demanem el vot separat del punt 9.

El president

Cap altra...? Volen formular cap altra petició de votació separada? *(Pausa.)* No?

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge (continuació)

302-00152/15

Doncs comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'estratègia que adoptarà per a garantir l'accés a un habitatge.

Començarem votant de manera conjunta els punts 1.a, 1.c, 1.d, 4, 5.a, 5.d i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 104 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 1.b, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Votem ara el punt 5.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Votem el punt 5.e.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 119 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Ara votarem el punt setè, però abans prego a la diputada i secretària tercera de la Mesa, la senyora Rosa Maria Ibarra, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària tercera

«Garantizar la prioridad nacional de los españoles en todos los ámbitos relacionados con la vivienda: al solicitar una vivienda social, a acceder a una vivienda protegida, al beneficiarse de bonificaciones fiscales o al recibir cualquier tipo de ayuda vinculada a la vivienda.»

El president

Molt bé. Doncs procedim a votar aquest punt setè.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 121 vots en contra, 11 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics (continuació)

302-00153/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics. Votarem separatament els tres punts d'aquesta moció.

Iniciem la votació amb el punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 87 vots en contra, 45 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 87 vots en contra, 39 vots a favor i 6 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció de la població davant els efectes del canvi climàtic (continuació)

302-00154/15

Procedim a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció de la població davant dels efectes del canvi climàtic.

Iniciarem la votació votant de manera conjunta els punts 1 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 120 vots a favor, 12 vots en contra i cap abstenció.

Votem tot seguit, també de manera conjunta, els punts 2 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 104 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 100 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

Passem ara a votar el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 70 vots en contra, 29 vots a favor i 33 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 10 vots a favor i 19 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 28 vots en contra i 33 abstencions.
Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt 9 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 13 vots en contra i 42 abstencions.
Votem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 12 vots en contra i 2 abstencions.
Votem a continuació el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 71 vots a favor, 59 vots en contra i 2 abstencions.
Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.
I, finalment, votarem el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 77 vots a favor, 55 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives (continuació)

302-00155/15

I, en darrer terme, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques educatives. Votarem tots els punts separatament.

Iniciarem la votació amb el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 117 vots a favor, 4 vots en contra i 11 abstencions.
Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.
Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 120 vots a favor, 4 vots en contra i 8 abstencions.
Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 106 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 64 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

I votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 4 vots en contra i 6 abstencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i nou minuts.